

မုပုဇွန်အိမ်

CLASSIC CLASSIC

ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်ထက်ကမ္ဘာနားချယ်ရီ

www.burmeseclassic.com

L နေ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- တရုတ်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၆၀၈၀၆၀၀
- ချက်နာရီပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၆၅၂၀၆၀၀
- ချက်နာရီအမှတ် - Lလင်း
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်သင်းသင်းမွန် (သင်းစာပေ) အမှတ်(၁၀)၊ ရတနာမြိုင်လမ်း၊ ကမာရွတ်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်နီနီမိုင် (၁၇၁၃၅) သီရိမေရောင်စုံပုံနှိပ်တိုက် အမှတ်(၁၉)၊ လမ်း(၉၀)၊ ကန်တော်ကလေး၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- အတွင်းအလင် - ဦးထွန်းဆိုင်
- စာအုပ်ချုပ် - Thirimay Binding
- ကွန်ပျူတာစာစီ - (Asia Glory)
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ (ပထမအကြိမ်)
- အုပ်ရေ - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀ ကျပ်

မူပိုင်နှင်းသီ
ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်ထက်ကမ္ဘာ့ရေမျက်နှာပြင်/မူပိုင်နှင်းသီ -
ရန်ကုန် သင်းစာပေ၊ ၂၀၁၀
| ၉၀-စာ၊ အလျား ၁၂.၄ စင်တီ၊ အမြင့် ၁၇.၀၈ စင်တီ

၈၉၅ • ၈၃

ဒို့ဘဝန်စာရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စု ဗဟိုကွဲရေး ဒို့စာရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုဗဟိုကွဲရေး ဒို့စာရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့စာရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး၊ ပုဆိန်နိုး၊ စာဆိုမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို ချော့ယုတ်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

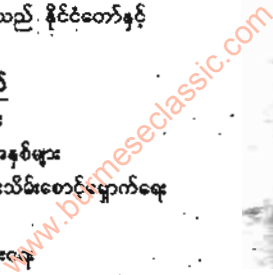
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံ့စာယဉ်ဖွံ့ဖြိုးစည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း သက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ငွေတွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်းသားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် ဆိုင်ရင်းသားပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ဘစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့်အကျင့်စာနိစ္စပြင်ဆင်ရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြှင့်တင်ရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ
- အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- နိုင်ငံ့စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- ဘစ်မျိုးသားလုံး တွန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင်မားရေး

အခန်း(၁)

'ဖိုးမူလေး မိဘအသစ်တွေနဲ့ ပျော်နိုင်ပါစေ'
ထွက်ခွာသွားသော ဆလွန်းကားကလေးကို ကြည့်ပြီး နော်
'တယ်လာက သံယောဇဉ်မပြတ်စွာ မျက်ရည်ဝဲရင်း ပြောမိသည်။
'သူ ငါတို့ကို မေ့သွားမှာပေါ့နော်'
နော်စေးဖောလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ဂေဟာမှာ
ထွန်ခဲ့တဲ့ ကလေးတွေခမျာ သူတို့ရဲ့ သွေးသားရင်း တစ်ယောက်
ထွက်ဆုံးသွားသလို ဝမ်းနည်းရဦးမည်။ ငြိမ်သက်ပြီး အဆော့ရပ်
သွားတဲ့ ကလေးတွေကို ထမင်းကျွေးတဲ့အခါ ချောမော့ဖျောင်းဖျရ
ဦးမည်။

ဆောင်ရွက်သူစာ

အေးလေ... သူတို့ခမျာတွယ်တာစရာက ဒါပဲရှိတာကိုး..

နွေးထွေးလုံခြုံစွာ ကွန်းခိုရမယ့် မိသားစုမှမရှိတာ..

ဒီမြို့ကလေးရဲ့ orphanage (မိဘမဲ့ကလေးကျောင်း)ကို ရောက်လာတဲ့ orphan(မိဘမဲ့)ကလေးတွေကို သနား ကြင်နာစွာ နွေးထွေးစွာ စောင့်ရှောက်လာခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းကြာလှပြီပဲ။

အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရလျှင် နေ့တစ်နေ့ကို အစပြုပြီဆိုတာ နှင့် ဒီနေ့ ကလေးတွေ ထပ်ရောက်မလာပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းမိပါ သည်။ ကလေး မထိန်းချင်လို့ ကလေး မချစ်လို့ မဟုတ်ရပါ။ ကလေး တွေကို သနားလို့ သူတို့တွေရဲ့ခံစားချက်အတိမ်အနက်ကို သိလို့ပင် ဖြစ်သည်။

ရွက်ဝါတွေကြောင့် နွေမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ သစ်ပင်ပန်းမန်တွေ စိမ်းစိုနေတဲ့ မိုးဥတုမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ နှင်းတွေဝေတဲ့ ဆောင်းမှာပဲဖြစ် ဖြစ်၊ ရောက်လာတဲ့ ကလေးတိုင်းကို သူတို့နဲ့လိုက်ဖက်တဲ့ အမည်နာမ လေးတွေ ပေးပြီး လသားအရွယ်လေးတွေ ပါလျှင် နို့ဘူး တိုက်တန် တိုက်၊ တကယ့်ကို ရင်ဝယ်သားလို ကရိကထ ခံကာ ပြုစုတတ်တာ သူတို့လို ကလေးထိန်းတွေရဲ့စေတနာပင်။

ရက်က လ၊ လ ကနစ် ခြောင်းလို့သံယောဇဉ်တွယ်ပြီးမှ မွေးစားဖို့လာခေါ်တဲ့အချိန်ဆိုဝမ်းနည်းရမြဲ၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရမြဲ။

ကောင်းတဲ့ဘက်ကတွေးပြီး ဖြေယူမယ်ဆိုရင်တော့ မေတ္တာ ငတ်မွတ်နေတဲ့သူတို့လေးတွေ မိဘမေတ္တာပေးမယ့် မိဘအသစ်တွေ ရင်ခွင်ထဲရောက်သွားတာ မုဒိတာပွားစရာပါပဲ။

'အစ်မရယ်... အဲသလောက်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေ ပါနဲ့... ကျွန်မတို့ဆီမှာ ချစ်စရာကလေးတွေ အများကြီးရှိနေသေး တဲ့ဥစ္စာ'

'ဒါတော့ ဒါပေါ့ဟယ် စိတ်မကောင်းတာက မကောင်းတာ ဝဲပေါ့။ အစ်မ ကလေးအဝတ်တွေ သွားလျှော်လိုက်ဦးမယ်။ စေးဖော ရေး... ဒီနေ့ ကလေးတွေတို့ ပုံပြင်လေးတွေပြောပြီး စိတ်ပြောင်းပေး နော်... သူတို့ ထမင်းကျွေးတဲ့အချိန်ဆို အစ်မလည်း ပြီးလောက်ပါပြီ' နော်စတယ်လာသည် နော်စေးဖောကို တတွတ်တွတ် မှာ နေမိသည်။

စေးဖောက အသက်ငယ်ငယ် ဆိုတော့ တစ်ခါတလေဆို စိတ်မရွည်တာလေးတွေ ရှိတတ်သေးသည်။

သူမကတော့ လုပ်သက်လည်း ကြာပြီဆိုတော့ ဒီဂေဟာရှိ အုပ်ချုပ်သူဆရာမကြီးရဲ့ မျက်နှာလွှဲဆိုလည်း မမှားနိုင်ပေ။

ဆရာမကြီး အမြဲပြောတတ်တဲ့ စကားကလေး တစ်ခန်းရှိ သည်။

'မြို့စေ့မှန်က အပင်သန်ရမည်' တဲ့
ကလေးတွေဟာ ဘယ်လိုမျိုးစေ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်လို အပင်
မြို့ပဲ ပေါက်ပေါက်၊ တို့တာဝန်က ကောင်းကောင်းပြုစုပျိုးထောင်ပေး
ဖို့မဲ။ တို့ မျိုးထောင်ပေးလိုက်တဲ့ မျိုးစေ့ကလေးတွေ အပင်ပေါက်တဲ့
အခါ သန်မာဖို့ပဲ လိုတာ။

ထိုစကားကလေးကို သူမ ကောင်းစွာ ထောက်ခံပါသည်။
လိုက်လည်း လိုက်နာခဲ့သည်။

ထစ်ပတ်စာ မပြောင်းလဲဘဲ ရေးဆွဲထားသည့် Menu ဟာ
ထစ်လပြည့်လျှင် ဘယ်လောက်ငြီးငွေ့ဖို့ ကောင်းသလဲ။

သို့သော်လည်း 'ဖေဖေရေ . . . ဟိုဟာလေး စားချင်တယ်'
'မေမေရေ . . . ဒီဟင်းလေး ချက်ပေးပါ'လို့ သူတို့ ခမာ ဘယ်မှာပူဆာ
ခွင့်ရှိလို့လဲ။ ကျွေးသည့်အတိုင်း စားရရာတပဲ မဟုတ်လား။

အနီးကပ်နေပြီး သူတို့ရဲ့ အရိပ်အကဲကို သိနေပြီ ဖြစ်သော
သူမမှာသာ ကလေးတွေကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ ဒါ
ကြောင့်လည်း သူမ ရတဲ့ လုပ်အားခထဲက နည်းနည်းစီ ဖယ်ထားပြီး
ကလေးတွေ မစားဖူးသည့် မုန့်ပဲသွားရည်စာကလေးတွေ အခါအား
လျော်စွာ ဝယ်ကျွေးဖြစ်သည်။

သူမအလုပ်ကို နားမလည် . . . ကိုယ်ချင်းမစာတဲ့ သူတွေက

လည်း အမနာပ ပြောဆိုတတ်သေးသည်။ 'တော်တော် ဝင့်ကြီးတဲ့
မိန်းမ' သူတို့ မိဘတွေတောင် မထိန်းနိုင်တဲ့ ကလေးတွေကို ရင်ခွင်
ပိုက်ပြီး ထိန်းရတဲ့မိန်းမ' တဲ့။

ပြောချင်ရာ ပြောကြပါစေ . . . ကိုယ့်ဝါသနာနဲ့ စေတနာ
ထသာ အမွန်မြတ်ဆုံးအရာပဲလေ။

ကလေးတွေနဲ့ နေရတာ အပြစ်ကင်းစေသည်။

စိတ်ချမ်းသာစေသည်။

ဒါမျိုး . . . သူတို့မှ မခံစားဖူးတာ . . .

နော်စတယ်လာသည် အုတ်ကန် နံဘေးတွင် အဝတ်တွေ
အများကြီးကို သန်ပြန့်သွားအောင် စိမ်ပြေနေပြေ ထိုင်လျှော်နေလေ
သည်။

ထိုစဉ်က အဝတ်လျှော်စက်ဆိုတာ ခေတ်မစားသေးတော့
ဒီလိုပဲ လျှော်ကြရသည်။

'စတယ်လာရေ'

ဆရာမကြီးက သူ့ဆီ တန်းတန်းမတ်မတ် ဈောက်လာပြီး
ချက်မှာမှာ အပြုံးတွေ တဝေဝေရှိတာ

'ဒီဆန်းဒေးကျရင် နင့်ကလေးတွေ . . . ဒန်ပေါက်နဲ့ ရေခဲခွန်'

အရေဝယ် သိလား အလှူရှင်ရှိတယ်လေ'

မူပိုင်နှင်းဆီ - ၁၂

အကဲပိုသော စတယ်လာကို ဆရာမကြီးက 'နင့်ကလေး
တွေ'တု တင်စားပြီး ပြောတတ်သည်။

ခုလည်း ကြည့်လေ၊ ဒီလိုလေးကြားမိတာနဲ့ လျှော်လက်စ
အဝတ်တွေကို ထားပစ်ခဲ့ကာ

'ဒါဆို ကျွန်မ သွားပြောလိုက်ဦးမယ်လေ... ဒီနေ့ ဖိုးမူလေး
ပါသွားလို့ သူတို့လေးတွေ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြတာ'

ထဘီတိုတိုဝတ်ပြီး ပြေးသွားသော နော်စတယ်လာကို
ဆရာ မကြီးနော်အယ်ထူးက ပြုံးပြီးကြည့်နေမိသည်။

'ကလေးတွေထက် သူက ပိုကဲတာများ မသိရင်ခက်မယ်'

အခန်း(၂)

'ဟိုကလေးမ... တက်လို့ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား'
တော်တော်ခေါင်းမာပြီး သွေးအေးမည့် ကောင်မလေး ဖြစ်

သည်။

အဖမ်းခံရတာက ခိုးမှု။

လက်ပူးလက်ကြပ်မိတဲ့ ခိုးမှုမှာ သူတို့ဆီကို တိုင်ကြားစဉ်က

သူတို့မှာ ထိုမျှလောက်ငယ်လိမ့်မည်ဟု လုံးဝကိုမထင်ခဲ့တာ။

ထိုကလေးမမျက်နှာလေးက ဖြူဖြူစင်စင်လေးခိုး သူခိုးလို့

ထင်ရက်စရာမရှိပါ။

မျက်နှာပေးက ခပ်မာမာပင်။

ဦးတို့နောက်ကို သမီးလိုက်မှာပါ။ အိမ်မှာ မောင်လေးတစ်
ထောက်တည်း ကျန်ခဲ့လို့ သမီး သွားခေါ်ပါရစေ'

'စခန်းရောက်ရင် မင်းမိဘတွေ ငါတို့ခေါ်ပေးမယ်'

ကောင်မလေးက ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါရင်း

'သမီးတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်း အတူနေတာ . . မိဘ
တွေ မရှိတော့ပါဘူး ဦး'

'မင်းမောင်လေးက ဘယ်အရွယ်လဲ'

'သုံးနှစ်'

တော်တော်ငယ်သေးတာပဲ။ ဒုရဲအုပ်ဇော်ဖြိုးက စာနာစိတ်
ဝင်မိသည်။ သုံးနှစ်အရွယ် ကလေးတစ်ယောက်ကို တစ်ဆယ့်သုံးနှစ်
အရွယ်အစ်မက စောင့်ရှောက်ပြီး နေသတဲ့။

'ဆွေမျိုးတွေရော မရှိဘူးလား'

ဆွေမျိုး ဆိုတဲ့ အသံကြားတာနှင့် ကောင်မလေးက ခါးခါး
သီးသီးပင်။

'သမီးတို့မောင်နှမ ငတ်ပြီး သေရင်သေသွားပါစေ သူတို့ဆီ
ဘယ်တော့မှ မသွားဘူး ဦး'

ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်ဆိုတာ ကလေးမလေးက ပြော
ချင်ပုံမရပါ။

'ကဲ . . အောင်စိုး၊ သူ့ကိုခေါ်သွားတော့ သမီးလိပ်စာပြော
ဦးက သမီးမောင်လေးကို သွားခေါ်ခဲ့ပေးမယ် . . ဟုတ်ပြီလား'

ကောင်မလေးက အခုမှစိတ်အေးသွားရပုံဖြင့် သူမလိပ်စာ
တို့ပြောပြီး ရဲကားပေါ်တက်သွားလေသည်။ သူ့ခိုးလာဖမ်းတဲ့ ရဲကား
ဦး ဟိုလူက ကြည့် . . ဒီလူက ကြည့်နေပေမယ့်လည်း ကောင်မလေး
ခမျာ ရှက်ဖို့ သတိမရရှာပါ။

'ဦး . . မောင်လေးကို ပါအောင်ခေါ်ခဲ့နော်'

ဒုရဲအုပ်ဇော်ဖြိုးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ရဲကားထွက်
သွားပြီးနောက် သူ့မှာ ကောင်မလေးပြောသွားသည့် လိပ်စာအတိုင်း
ထိုက်ရပြန်သည်။

တစ်ဖက်ပိတ် လမ်းတိုလေးထဲမှာ ထောင့်ဆုံးက အိမ်သေး
သေးလေးတစ်လုံး။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ စုံစမ်းကြည့်တော့လည်း ဒါ . .
ထို့ကောင်မလေးအိမ် ဆိုတာ သေချာနေသည်။ သူ့ထို့နံဘေးအိမ်က
အခေါ်ကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး

'ကြည်ပြာနဲ့တွေ့ချင်လို့လား . . သူက ဒီနေ့နောက်ကျမယ်

ဦး ပြောသွားတယ်ကွဲ့'
သူ့ရင်ထဲတွင် နင့်သွားသည်။
နောက်ကျမယ်တဲ့လား . . .

နောက်ဘယ်ဘက်လောက်ထိ နောက်ကျဦးမှာလဲ။
ဘာဖြစ် လို့ဈား မိန်းကလေးတန်မဲ့ သူများပစ္စည်းခိုးရတာလဲ
တောင်မလေး ရယ်။

'သူ့မောင်လေးနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ အဒေါ်'
'ဗေဒါလေးလား.. သူက အိပ်ပျော်နေပြီကွဲ့.'
'ကျွန်တော် ခဏခေါ်သွားပါရစေ အဒေါ်.. သူ့အစ်မက
ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ပါ'

'မင်းက ဘယ်သူတုန်း.. ငါမှ မင်းကိုမသိတာ ဘယ်လိုလုပ်
ပြီး ထည့်ပေးရမှာလဲ သူ့အစ်မက ငါ့ကိုသေချာအပ်ထားတာကွဲ့'
အဲဒါမှ ဒုက္ခ။ ကြည်ပြာ ဆိုတဲ့ကောင်မလေးကို ခိုးမှုနဲ့ဖမ်း
ထားတာပါလို့ သူပြောရက်ပါ့မလား။

တာဝန်နဲ့လူမှုရေးကို ခွဲခြားပြီး သိပေမယ့် အကြင်နာတရား
ခေါင်းပါးတဲ့သူမှ မဟုတ်တာ။

'ဒါနဲ့ အဒေါ်၊ ကြည်ပြာတို့မောင်နှမက နှစ်ယောက်တည်း
နေတာလား'

'ဟုတ်တယ်လေ.. ကြည်ပြာက သူ့မောင်လေးကို သိပ်ချစ်
တာ၊ ဒီအရွယ်လေးနဲ့ ဈေးရောင်းပြီး ရှာကျွေးနေတာ။ ထမင်းဟင်း
လည်း သူ့ပဲ ချက်ကျွေးတာကွဲ့.. ခမျာ သနားစရာလေးပါကွယ်'

ဒီလောက်ဆို သူ သဘောပေါက်သွားပါပြီ။
ရွေးချယ်စရာမရှိတဲ့ဘဝ၊ အမှီအခိုကင်းတဲ့ဘဝမို့ ကြည်ပြာ
က မှားတဲ့လမ်းကိုရွေးပြီး လျှောက်သွားတာလား။

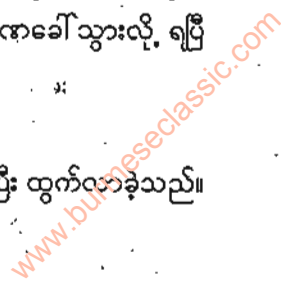
ကြည်ပြာဟာ ကုန်စုံဆိုင်မှာ ပစ္စည်းခိုးနေတုန်း.. လက်ပူး
လက်ကြပ်မိလို့ တရားစွဲဆိုခံရဖို့ သေချာသလောက်ရှိနေသည်။ ဒါ
ဆို ဒီလူမမယ်ကလေးလေးက ဘယ်သူ အုပ်ထိန်းလို့ ဘယ်လို ရှေ့
ဆတ်မှာလဲ။

ကျောင်းနေပျော်လို့ စာသင်နေရမယ့်အရွယ်မှာ သမုဒ္ဒရာ
ဝမ်းတစ်ထွာအတွက် ကြံရာမရဖြစ်ပြီး လွယ်တဲ့လမ်းကို ရွေးမိတော့
ဘဝမှာ တစ်သက်လုံး အမည်းစက်စွန်းတော့မည်။

အဒေါ်ကြီးက သူ့ကို တစ်ချိန်လုံး အကဲခတ်နေသည်။
ကြည်ပြာကိုဖမ်းစဉ်က လွယ်ထားတဲ့ လွယ်အိတ်ကလေးက
သူ့လက်ထဲမှာ ပါလာသည်။

'အဒေါ် ဒီလွယ်အိတ်လေးက ကြည်ပြာလွယ်အိတ် မဟုတ်
ဘူး.. သူ ပေးလိုက်တာ.. ဒါဆို ဗေဒါကို ခဏခေါ်သွားလို့ ရပြီ
ဘူး'

'ဒါဆိုလဲ ခေါ်သွားလေ'
အိပ်နေတဲ့ကလေးလေးကို သူ ပွေ့ချီပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

တားပေါ်ရောက်တော့ သူ့တပည့်က

‘ဆရာ.. မောင်းလို့ရပြီလား’

‘အေး.. စခန်းကိုပဲ မောင်းကွာ’

‘ဒီကလေးလေးက..’

‘ခုံနက ကောင်မလေးရဲ့မောင်လေး’

‘ရုပ်ရည်လေးက သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်လေးပဲနော် ဆရာ၊ ငါ

ဆရာအလုပ်ကလည်း တယ်မလွယ်ပါလား’

ကလေးတစ်ဖက်နှင့် သူ့ကို ကြည့်ပြီး ပြောနေမှန်း သိပါ

သည်။

‘လူပဲကွာ.. တချို့ကိစ္စတွေကျ ဥပေက္ခာပြုထားလို့မှ မရ

တာ’

‘ဒါဆို.. ဆရာ ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ’

‘ဟူး’

စိတ်မသက်မသာဖြစ်တိုင်း သူ မှတ်ထုတ်နေကျ လေပူတစ်

ချက်တ ပါးစပ်ဖျားမှ ထွက်လာပါသည်။

‘ဆိုးပေမိုက်ပေဆိုတဲ့ကောင်တွေနဲ့သာ ငါတွေ့ချင်တာ..’

ဒါမျိုးကျ ဘာမှင့်ကွက်စရာမလိုဘူးလေ၊ ခုဟာက မင်း စဉ်းစားကြည့်

ကွာ။။နနယ်ငယ်ရွယ်တဲ့ကောင်မလေး၊ သူ့ကို မှီခိုနေရတဲ့ လူမမယ်

ကလေးလေးတစ်ယောက်က ရှုနေသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါက မျက်

တွယ်ပြုပေးလိုက်ရင် အဲဒီကလေးမလေးက ပိုအတင့်ရဲလာပြီး မျက်

ကန်း တစ္ဆေမကြောက် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်ကွာ’

‘အေးပေါလေ.. ဆရာတို့က တာဝန်အရလုပ်ရတာကိုး’

ရဲကားကလေးက ကြည်ပြာ ရှိရာ ရဲစခန်းဆီသို့ ဦးတည်နေ

သည်။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီးအိပ်ပျော်နေသော ကလေးကို ကြည့်ပြီး

သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက် သိပ်ချစ်

ကြတာပဲတဲ့။ သူ့အစ်မကို ကိုယ်က ဖမ်းလိုက်တဲ့အတွက် သူတို့နှစ်

ယောက် ကွဲကွာရတော့မှာလား။ ခွဲခွာရတော့မှာလား။ သူ့မှာ အပြစ်

ရှိလို့လား။

'သမီးအသက်က ငယ်သေးတော့. . လူငယ်လေ့ကျင့်ရေး ကျောင်းရောက်ဖို့ များနေတယ်. . . ကြုံတုန်း ဦး တစ်ခါတည်း ဆုံးမ လိုက်မယ်။ နောက်ဆို ဥပဒေနဲ့ မလွတ်တဲ့အလုပ်ကို ရှောင်ပါ သမီး။ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်ကိုင်စားသောက်ပေါ့ သမီးရယ်. . အကူအညီလိုရင်လည်း ပြော. . ဟုတ်ပြီလား'

ထူးထူးဆန်းဆန်း အာဂ ဘလေးမလေးကို သူ အံ့သြစွာ ကြည့်မိသည်။

ကိုယ့်လုပ်ရပ်အတွက် တာဝန်ယူတတ်တဲ့စိတ်ထားလေးက ကောင်းတဲ့ဘက်မှာဆို ဘယ်လောက် အဖိုးတန်လိုက်မလဲ။

နုပြောစရာကောင်းလိုက်တာ။

'ဦးခိုက သမီးတောင်းစရာအကူအညီတစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ ဦး တူညီပေးပါနော် မောင်လေးကိစ္စပါ. . သမီး မရှိရင် သူ့ရဲ့စားဝတ်နေ နေ ခုကွရောက်လိမ့်မယ် ဦး၊ ဦးအနေနဲ့ မောင်လေးကို စိတ်ချရတဲ့ နေရာတစ်နေရာမှာ အပ်ပေးလို့ရမလားဟင်. . သမီး မောင်လေးကို ပြန်လာခေါ်မှာပါ၊ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင် သမီးမောင်လေးနဲ့ သမီး တစ်ညတောင်မှ ခွဲပြီး မအိပ်ဖူးပါဘူး။ ဒီနေ့ သူ စောစောအိပ်သွား ထာ ဗိုက်ဆာလိုဖြစ်မှာပါ၊ ဟုတ်ပါတယ် သမီး မောင်လေးကို တမင်း တွေးရသေးဘူး ဦး. . ဟင့် ဟင့်'

အခန်း(၃)

ဒုရဲအုပ်ဇော်ဖြိုးက ကြည်ပြာအမှုကို စစ်ဆေးနေသည်။
ခဲစခန်းက ခုံတန်းရှည်လေးပေါ်မှာ ဗေဒါလေးအိပ်မောကျနေသည်။
ကြည်ပြာက သူမကိုစစ်ဆေးနေတာကို သိပ်အာရုံမရောက်တာ သူ သိသည်။ တစ်ချိန်လုံး သူ့ မောင်လေးကိုသာ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်နေသည်။

'သမီးကြည်ပြာ ဦးမေးတာ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံမလား'
'မမေးနဲ့တော့ ဦး. . သမီး အဲဒီပစ္စည်းတွေ ယူမိတာ အမှန် ပါ လုပ်ရဲရင် ခံရဲပါတယ်။ ဦး. . သမီးမောင်လေးကို ခေါ်လာပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်. . သမီး ထောင်ကျမှာပေါ့နော် ဦး'

ကြားရတာ ရင်ထဲမှာ နှင့်သွားစေသည်။

ကြည်ပြာလေးက အသက်သာ ငယ်တာ၊ အစ်မကြီးတော့ အမိအရာဝိသတဲ့ သူ့ရဲ့စိတ်ဓာတ်ကလေးက အရွယ်နှင့် မလိုက်စွာ လေးစားဖို့တောင်းပါသည်။

‘သမီးသာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဂရုစိုက်ပြီးနေပါ။ ဗေဒါလေးကို ဦး သင့်တော်သလို စီစဉ်ပေးပါမယ်. . ဒါပေမယ့် ဦးကို ကတိတစ်ခု တော့ ပေးရမယ်နော်၊ အပေးအယူလုပ်တာတော့ မဟုတ်ဘူး ဒီက ရှေ့ဆက်ပြီး သမီး ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေသွားဖို့ပဲ’

ကြည်ပြာ အင်္ဂါရပ်သွားပြီး တည်ကြည်လေးနက်စွာ ကတိ ပေးလေသည်။

‘သမီး ကတိပေးပါတယ်ဦး၊ မောင်လေး နီးလာရင်သာ သူ့ အစ်မရဲ့လုပ်ရပ်တွေကို မသိပါစေနဲ့၊ မပြောလိုက်ပါနဲ့ ဦးရယ် သမီး မောင်လေးက အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင်ကို အေးချမ်းပါတယ်။ ဖြူစင် ပါတယ်။ သမီး. . သမီးကသာ သူ့ကို မဖြူစင်တဲ့အလုပ်တွေနဲ့ ရှာ တွေးခဲ့တာ။ သူ့ကို ဘယ်မှာထားပေးမှာလဲဟင် သမီး သိပါရစေနော် ဦး. .’

‘မိဘမဲ့ဂေဟာမှာ ထားပေးမှာပါ သမီး၊ စိတ်ချပါကွာ သမီး မောင်လေး ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းနေရမှာပါ’

ကြည်ပြာက အိပ်နေသောသူ့မောင်လေးကို ဝမ်းနည်းစွာ စိုက်ကြည့်ပြီး နဖူးကလေးကို ညင်သာစွာနမ်းပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ပါ သည်။ သူ့မရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်တောင်လှိုင်းထန်နေသလဲဆိုတာ မှန်းကြည့်ရုံနှင့် သိသာစေပါသည်။

‘သူ့ကို ခေါ်သွားလို့ရပြီ ဦး. . မောင်လေးကို ဘယ်သူလာ တောင်းတောင်း မပေးပါစေနဲ့ဦးရယ် သမီးကို သနားပါနော်’

သူခေါင်းညိတ်ပြတော့မှ ကြည်ပြာက အချုပ်ခန်းထဲကို ပြန် ဝင်သွားသည်။

ဒီဖြစ်ရပ်တစ်ခုလုံးအတွက် သူ တာဝန်ကျေပါသည်။ လုပ် သင့်တာကိုလုပ်ပြီး ကူညီသင့်တာကို ကူညီခဲ့ပြီးပြီပဲ။ စိတ်မကောင်းပေမယ့် လိပ်ပြာသန့်ပါသည်။

အခန်း(၄)

နော်စတယ်လာ ဆုတောင်း မပြည့်ပါ။ နေ့သစ်တစ်နေ့ရဲ့ အစ၊ နံနက်ခင်းအချိန်မှာ သုံးနှစ်အရွယ် ချစ်စရာ ကလေးလေးတစ်ယောက် သူတို့ဂေဟာကိုရောက်လာတာပါလား။

တစ်ခုတော်သေးတာက ဒီကလေးလေးကို ခဏ လာအပ်တာ ဆိုပဲ။ ဖိုးမူလေးနေရာမှာ ချစ်စရာကလေးနောက်တစ်ယောက် တိုးလာတဲ့အတွက် ကျွန်တို့ကလေးတွေ ပျော်သွားမှာအမှန်ပင်။

‘စတယ်လာ ကလေးကြည့်ရတာ တော်တော်လေး စိတ်ထိခိုက်နေပုံရတယ်။ ကြောက်လည်း ကြောက်နေပုံပဲ တစ်ခုခုကျွေးလို့က်ပါဦးကွယ်’

ကလေးရဲ့ မျက်သားလေးတွေက ဖြူစင်ပြီး အပြစ်ကင်းပုံတော်သဖြင့် စတယ်လာက မြင်မြင်ချင်းပင် ချစ်ခင်မိလေသည်။

ခမျာ ကြောက်နေရှာပုံပဲ. . . တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေတာ သနားစရာကောင်းလှသည်။

‘သားလေး. . . လာပါဦးကွဲ့’

ခေါ်လိုက်တာနှင့် ကလေးကချက်ချင်းရောက်လာပါသည်။

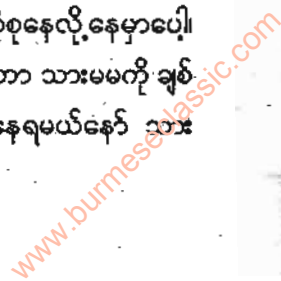
‘အန်တီက သားကို မုန့်တွေ အများကြီးကျွေးမှာနော်၊ ဒီမှာ သူငယ်ချင်းတွေလည်း အများကြီးပဲ သားနဲ့ အတူတူဆော့ကြမှာလေ’

‘မမရော. . . မမ လာမှာလား’

ကလေးမှာ အစ်မ ရှိပုံရပါသည်။ သူ့အစ်မကို တမ်းတပြီး ထစ်ချိန်လုံး မေးနေသည်။

ကလေးတွေကို မလိမ်တတ်တာ စတယ်လာရဲ့ ပင်ကိုစိတ်ပါ။ အရှိကို အရှိအတိုင်း လက်ခံနိုင်အောင် အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ရှင်းပြတတ်သည်။

‘သားမမက အလုပ်တွေလုပ်ပြီး ပိုက်ဆံစုနေလို့နေမှာပေါ့။ သူ့သားကိုပြန်လာခေါ်မယ်လို့ သေချာမှာထားတာ သားမမကို ချစ်ရင် သူ့စကား နားထောင်ပြီး ဒီမှာ ပျော်အောင်နေရမယ်နော် သားအန်တီကို သားနာမည်လေး ပြောပါဦး’

'ဗေ... ဒါ'

'အိုး... လှလိုက်တဲ့နာမည်လေးပါလား'

နော်စတယ်လာက ဗေဒါရဲ့လက်ကလေးကိုဆွဲပြီး ရင်းရင်းနီနီရဲ့အောင် တမင်ကို စကားတွေ ရှာကြံပြီးပြောလာသည်။ ကလေးက တဖြည်းဖြည်း သူနှင့်ရင်းနီးလာပြီး နွေးနွေးထွေးထွေးရှိလာသည်။

နော်စတယ်လာရဲ့အရည်အချင်းက ဒါပဲလေ။

ကလေးတွေနဲ့ နေတာ ကြာပြီ ဆိုတော့ သူတို့လေးတွေရဲ့ အထာကို ကောင်းစွာသိသလို သူတို့ကို ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ရမယ်ဆိုတာလည်း ကျွမ်းကျင်သည်။

'တို့ဗေဒါလေးက ရေထဲမှာနေလို့ အေးအေးချမ်းချမ်းလေး ဖြစ်နေတာပေါ့နော် ဟုတ်လား သား'

'အင်း... ချမ်းတယ်... ဆာတယ်'

ဟုတ်သားပဲ။ ကလေးက အစောကြီးရောက်လာတော့ ဆာရောပေါ့။ အနွေးအကိုမပါဘာမပါနဲ့ဆိုတော့ ချမ်းနေတော့မှာ။

ဒီကနေ့ မြူတွေ ဆိုင်းနေလိုက်တာများ မနက်ရှုန်နာရီတော်င် နေမင်းက မြူတွေကို မဆိုးဖောက်နိုင်ဖြစ်နေသည်။

နော်စတယ်လာ သူ့ကိုယ်မှာ ခြုံထားသော ပဝါကို ဗေဒါလေးကိုယ်ပေါ်မှာ ပတ်ပေးလိုက်သည်။

သနားစရာ ကလေးလေးရယ် . . .

သူ့မလဲ ကလေးတစ်ယောက် ရောက်လာတိုင်း တစ်မျိုးချစ်နေရတာပါပဲ။

'သား... ညက ထမင်းမစားရဘူး အန်တီ'

'အင်... ဟုတ်လား။ သားကို အန်တီက ပဲပြုတ်ထမင်းကြော် တွေးမှာပေါ့... ကော်ဖီပူပူလေးပါ တိုက်ဦးမှာ'

ပဲပြုတ်ထမင်းကြော်က ဒီနေ့အတွက် ကလေးတွေ စားရဧည့် breakfast ပေါ့။

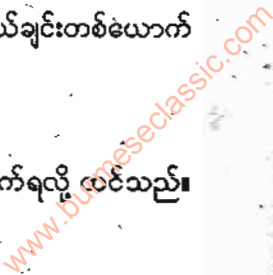
စေတနာကော်ဖီကလေးတစ်ခွက်က သူ့ကိုတာထဲက ဖျော်ထိတ်မှာ ဖြစ်သည်။

ထမင်းကြော်တွေကို သူ့ပါးစပ်ထဲ အပြည့်အသိပ်ထိုးထည့်ပြီး ပလုတ်ပလောင်းစားနေသော ဗေဒါလေးကို ကျန်ကလေးတွေက ထူထပ်မို့ ဝိုင်းပြီး လေ့လာအကဲခတ်နေကြသည်။

'သားတို့သမီးတို့အားလုံး မှတ်ထားမယ်နော်... သူ့နာမည်က ဗေဒါတဲ့... သားတို့နဲ့အတူတူနေမှာ... သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ထပ်ပြန်ဆိုတော့ အတူတူကစားရမယ်နော်'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ'

သူ့လိုကလေးတွေ အများကြီးတွေ့လိုက်ရလို့ ဖင်သည်။

ငေဒါလေးမှာ လာတုန်းကနှင့်မတူဘဲ တက်တက်ကြွကြွလေးဖြစ်လာသည်။

မနက်စာစားပြီးတော့ သူတို့လေးတွေ ဆော့ကစားကြ၏။ နော်စတယ်လာကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကလေးတွေ ကစားတာကြည့်ပြီး ဖျော်နေသည်။

သူတို့တွေ အပင်ပန်းခံပြီးပြုစုပေးထားတဲ့ကလေးတွေ ကျန်းမာလို့သာ ဆော့ကစားနေနိုင်တာပေါ့။ ဒါကိုပဲ တွေးပြီး သူ့မှာ ပီတိတွေ ဖြစ်နေရသည်။

‘အစ်မ အစ်မရေ . . . လသားအရွယ်ကလေးလေး ရောက်လာပြန်ပြီ’

‘ဟင် . . . ဘယ်တုန်းက ရောက်တာလဲ’

‘အခုပဲ အစ်မ . . . ဒီနေ့ ဒါဆို နှစ်ယောက်တောင်ရှိပြီနော်၊ ထူးထူးဆန်းဆန်းပဲ’

နော်စေးဖော့ ပြောလည်း ပြောစရာပင်။ တစ်နေ့တည်းမှာ နှစ်ယောက် ရောက်လာတာမျိုး သူတို့ဂေဟာမှာ မရှိခဲ့ဖူးပါ။

‘ယောက်ျားလေးလား . . . မိန်းကလေးလား’

‘မိန်းကလေး အစ်မ . . . ချစ်စရာလေး အစ်မရယ် . . . သူတို့မို့ စွန့်ပစ်ရက်ကြတယ် . . . အံ့ပါရဲ့တော်’

သိပ်မကြာပါ။ ဆရာမကြီးက အနီးထုပ်ထားသော ကလေးလေးကို ပိုက်ထားပြီး သူ့ဆီရောက်လာပါသည်။

‘စတယ်လာရေ . . . နင်တော့ ကံထူးပြန်ပြီဟေ့ . . . ဒီနေ့တစ်နေ့တည်းနဲ့ သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက် ရသွားပြီ ရှေ့ . . .’

ဆရာမကြီးလက်ထဲမှကလေးလေးကို စတယ်လာက လက်ငြောင်းပြီး ယူလိုက်ပါသည်။

‘အိုး . . . ချစ်စရာလေးပါလား’

ဟုတ်ပါသည်။ ကလေးလေးက စတယ်လာကို မျက်ဆံနက်နက်လေးနှင့်ကြည့်ပြီး နားလည်သလို ရင်းနှီးနေသလို ပြုံးပြနေသည်။

‘စတယ်လာတို့ အသည်းယားလာပြီး ဖက်နမ်းတော့တာပါပဲ။’

‘ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . ဒီကလေးက အသားနုနုကလေးနော်၊ နင်ချစ်’

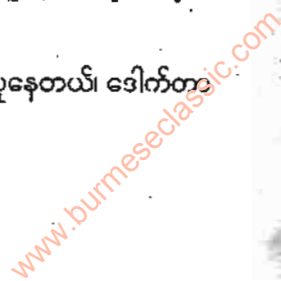
ထားတလည်း ကြမ်းလိုက်တာဟယ်’

ဆရာမကြီးက ဟန့်တားလိုက်ပေမယ့် ဒီလိုနမ်းလိုက်သည့်အတွက် သူမအတွေ့အကြုံအရ ကလေးကိုယ်ပူနေတာကို သိလိုက်ပါသည်။

‘ဆရာမကြီး ကလေးလေး ကိုယ်တွေ့ပူနေတယ်၊ ဒေါက်တာ’

ထို့ ခေါ်ပေးပါဦး’

‘ဟုတ်ရဲ့လားဟယ်’

'တုတ်တယ် ဆရာမ'

ပြောလို့မှမဆုံးသေးပါ။ ကလေးက ဟတ်ချိုး ဟတ်ချိုးဖြစ်

နေပြီ။

'ဟော. . တွေ့လား၊ နှာလည်း ချေနေတယ် ဧကန္တ အအေး
ဝတ်သွားပြီထင်တယ်'

'အေး. . ဟုတ်လိမ့်မယ်၊ သူ့ကို သံလွင်မြစ်နံဘေးမှာတွေ့

ခဲ့တာတဲ့'

'ရက်စက်လိုက်ကြတာရှင်၊ အဲဒီလူသာ မတွေ့ရင် ဒီကလေး
လေးဘဝ မတွေ့ဝံ့စရာပဲ'

'ဒီလာပို့တဲ့လူကတော့ ပြောပါတယ်လေ၊ သူ့နဲ့ထိုက်လို့ ရ
တာ မှန်ပေမယ့် သူတောင်မှ ငတ်တစ်လှည့်ပြတ်တစ်လှည့်နေရတာ
မို့ တလေးကို ဒုက္ခမပေးချင်ဘူးတဲ့၊ ဒီမှာ လာထားရင် သုံးနပ်အပြည့်
စားရမယ်၊ နောင် ကြီးလာလို့ ချမ်းသာတဲ့လူတွေမွေးစားခဲ့မယ်ဆိုရင်
တလေးနောင်ရေးအတွက် ကောင်းမယ်ဆိုပြီး တို့ဆီ လာပို့တာပဲကွဲ့'

'ထမင်းသုံးနပ်က နောက်မှာ လောလောဆယ် ကလေး နို့
ဆာနေပြီ. . စေးဖောရေး. . စေးဖော'

စေးဖောတို့ကလည်း နပ်ပြီးသား။ လာပါပြီဆိုတာနှင့် နို့ဘူး
က ပါလာပြီးသား။

ဒီလောက်မှဓာတ်မပေါက်ရင်လည်း စတယ်လှနားမှာ
နေ လို့ မဖြစ်။

ကလေးတွေ ရောက်လာပြီ ဆိုတာနှင့်. . သူက အစားအ
သောက် အရင်တောင်းတော့တာ. . ခုဟာက လသားလေးဆိုတော့
သူ တောင်းမှာ နို့ဘူးမှန်း စေးဖောတို့က သိပြီးသား။

'စေးဖောတောင် တော်တော်အသုံးတည့်နေပြီပဲ. . ကဲ. .
ဟိ. . ဆရာမကြီး ဒေါက်တာဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမယ်'

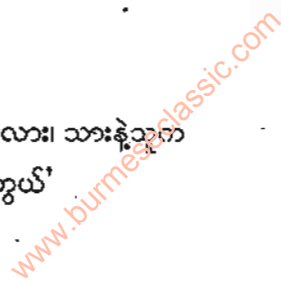
ဒီ orphanageအတွက် ဒေါက်တာအောင်ခန့်က တာဝန်
ယူပြီး စေတနာဖြင့် ကြည့်ပေးလေ့ ရှိသလို တစ်ဖန် တစ်ကြိမ် လာ
ချောက်ပြီး ကလေးအားလုံးကို ကျန်းမာရေးစစ်ဆေးပေးသည်။

ကာကွယ်ဆေး ထိုးရမည့် ကလေးများကို သူနာပြုဆရာမ
တွေ လွှတ်ပေးပြီး ထိုးစေသည်။

ကလေးလေးက နို့စို့ပြီး ပြန်မှိုန်းသွားသည်။ စတယ်လာက
အဒါလေးကို သတိရပြီး လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

'သား. . ဒီမှာ ကြည့်စမ်း'
'သူက ဘယ်သူလဲ အန်တီ'

'ဒါ. . သားရဲ့ညီမလေးပဲပေါ့ ဟုတ်ဘူးလား၊ သားနဲ့သူက
အတူတူတည်းမှာ အတူတူရောက်လာတာလေကွယ်'

ဗေဒါလေးက ညီမလေးဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကို မရင်းနှီးခဲ့ပေ
မယ့် ကလေးသေးသေးလေးကို ကြည့်ပြီး စိတ်ဝင်စားနေပုံရသည်။

'သား တိုင်ကြည့်လို့ရလား အန်တီ'

'ရတာပေါ့. . နောက်ဆို သားက ညီမလေးကို ယိမ်းရမယ်
နော်'

'ဟုတ်ကဲ့'

ကလေးလက်သေးသေးလေးကို ကိုင်လိုက်ရသည့်အတွက်
အံ့သြပြီး သူ့ရင်ဘတ်သူလက်နှင့်ဖိကာ ပျော်ရွှင်နေသောဗေဒါလေး။

ထိုအချိန်မှစပြီး 'ညီမလေး' ဆိုသော ကောင်မလေးသည်
သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ အရေးအပါဆုံးလူသားတစ်ယောက်ဖြစ်
လာခဲ့ပါသည်။

အခန်း(၅)

'စေးဖောရေ. . ဒီမှာ လာကြည့်စမ်း'

စတယ်လာသည် ကလေးကိုယ်မှာတွေ့ရသော အမှတ်အ
သားကြောင့် လန့်ဖျပ်ပြီး စေးဖောကို အော်ခေါ်မိသည်။ စေးဖော
လည်း လာကြည့်ပြီး ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းပွင့်သည်အထိ အံ့သြသွား
သည်။

'ဘာကြီးလဲ. . ဒါ ဘာကြီးလဲဟင် အစ်မ'

'ပန်း. . ဟုတ်ပါတယ်. . ဒီပန်းက ဘာပန်းဖြစ်မလဲ'

စတယ်လာက ကလေးရဲ့နောက်ကျောမှာ တံဆိပ်နှိပ်ထား
သလိုနဲ့ရဲ့နေသောအမှတ်အသားကို သေသေချာချာကြည့်ပြီးနောက်

'ငါ သိပြီ စေးဖော့. . . ငါ စဉ်းစားလို့ ရပြီ. . . ကလေး အသားနုနုလေးမှာ လုပ်ရက်လိုက်တာဟယ်. . . လူစိတ်မှ ရှိသေးရဲ့ လား မသိဘူး. . . တောက်'

ထုံးစံအတိုင်း ကလေးတွေ ထိရင် နာတတ်သော စတယ် လာက ဒေါသတကြီးဖြင့် 'တောက်' တခေါက်ခေါက်ဖြစ်နေသည်။

'ဆေးမင်ကြောင်ထိုးထားတာလား အစ်မ' 'မဟုတ်ဘူး. . . အဲဒီပန်းပုံစံကို အပူပေးပြီး ကပ်ထားတာ' 'ဟင်'

သနားစရာကောင်းသော သမီးငယ်လေးမှာ ဘယ်လို ဝင့် ကြွေးတွေ ပါလာလို့ များလဲ။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးနဲ့ အနာတရဖြစ် ခဲ့ရရှာသည်။

ဘယ်လိုအမှတ်အသားလဲ. . .
ဘာအတွက်ကြောင့် မှတ်ပေးလိုက်တာလဲ. . .
ဒီကလေးဟာ နောက်ကြောင်းရော ရှင်းရဲ့လား. . .
ဘယ်လိုလူတွေနဲ့ပတ်သက်နေတာလဲ. . .
ရင်မောရပါသည်။

ရက်တွေလည်း တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကုန်မြန်လာသည်။ ကလေးကိုယ်မှာ တွေ့ရသည့် ပန်းပုံ အမှတ်အသားကြောင့် 'ခွာညို'

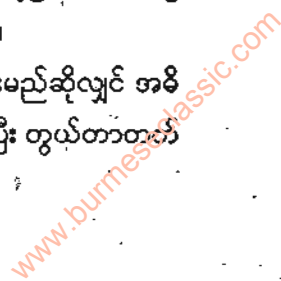
လို့ စတယ်လာက နာမည်ပေးထားသော ကလေးလေးသည် ဗေဒါ လေးကို အထူးခင်တွယ်ရှာသည်။

ဂျပန်မလေးတွေလို ပါးအို့လေးနှစ်ဖက်က နီရဲမို့ဖောင်းနေ သော ခွာညို၊ မျက်လုံးလေးနှစ်လုံးက တောက်ပကာ ရှုန်းလဲ့နေသော ခွာညို၊ နှုတ်ခမ်းပါးပါးလေးနှင့် လူတကာကို လိုက်ရယ်ပြတတ်သော ထိုကလေးလေးကို ဗေဒါက 'ညီမလေး ညီမလေး' နှင့် ပါးစပ်က မချူ။ ချက်စီအောက်ကအပျောက်မခံသလို နော်စတယ်လာကလည်း တုန် ဖျော့အောင် ချစ်သည်။ နော်စေးဖော့ကလည်း အကဲပိုသည်။ ကျန်တဲ့ ကလေးတွေ ကလေးထိန်းဆရာမတွေကလည်း ခွာညိုကို ဝိုင်းပြီးချစ် ကြသည်။

ဒီ orphanage ကိုလာကြတဲ့ ဧည့်သည်တွေဆို ခွာညိုကို ဆွေတာနှင့် မွေးစားဖို့တောင်းဆိုတော့သည်။

စတယ်လာက တစ်နေ့တည်းမှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အတူ ဆရာဝန်လာကြတဲ့ ဗေဒါနှင့်ခွာညိုလေးကို ကရုဏာပိုပြီး သံယောဇဉ် သွယ်နေရသူဆိုတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

တကယ်လို့သာ ခွာညိုလေးကိုခေါ်သွားမည်ဆိုလျှင် အဓိ ကထိခိုက်သွားမှာက ဗေဒါပဲ ဖြစ်သည်။ နုနယ်ပြီး တွယ်တာတတ် သူနဲ့သည့် ဗေဒါလေးကို မထိခိုက်စေချင်ပါ။

ဧည့်သည်တွေ လာပြီဆိုလျှင် ဗေဒါကလေးခမျာ မျက်နှာ
ထောင့်ဘဲ ချက်ချင်းညှိုးငယ်သွားသည်။ ဒါတွေကို မြင်တော့ သူ့
တို့ အသနားပိုရသည်။

နည်းနည်းလေး ပိုပြီး နားလည် သိတတ်လာတဲ့အရွယ်ကျ
တော့ ဗေဒါက ဧည့်သည်တွေ့တာနှင့် ပြေးလာပြီး

‘အန်တီမေမေ . . . ညီမလေးကို ဝှက်ထားပေးပါနော် . . . ဟို
မှာ သူတို့ ညီမလေးကိုခေါ်ဖို့ လာနေပြီ’

အဲဒီစိတ်ကြောင့်ပဲ ဗေဒါလေးမှာ စိတ္တဇလိုဖြစ်နေတော့
တာ။ ဂေဟာကို သူစိမ်းတွေ လာပြီဆိုလျှင် သူ့ညီမလေးကို ဝှက်ထား
ခိုင်းသည်။

စတယ်လာတို့ကလည်း နဂိုကတည်းကမှ ခွာညှီလေး ပါ
သွားမှာ စိုးရိမ်နေသူဆိုတော့ ကလေးကို ဝှက်ထားကြတာပေါ့။

ခွာညှီလေးကို ဧည့်သည်တွေ မမြင်သွားဘူးဆိုလျှင် သူ့စိတ်
ထဲမှာ လုံခြုံလို့။ သွေးမတော်သားမစပ် သံယောဇဉ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပင်
ဖြစ်လိမ့်မည်။

ဗေဒါသည် သူ့အစ်မကြည်ပြာလေးကို ရောက်စက မကြာ
ခဏ နာမည်ထုတ်တတ်ပေမယ့် ခွာညှီလေး ရောက်လာသောအခါ
မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်လာပုံရသည်။

‘အန်တီမေမေ . . . အခု သားသား အသက်က ဘယ်နှနှစ်
လဲဟင်’

‘ဟယ်တော် . . . ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား။ နေစမ်းပါဦး သား
က အသက်မေးပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ’

‘ညီမလေးနဲ့အတူတူ ကျောင်းနေချင်လို့’
နော်စတယ်လာက အခုမှ အားပါးတရ အော်ရယ်မိတော့
သည်။ လက်စသတ်တော့ သူ့ညီမနဲ့ အတူတူကျောင်းနေချင်တာကိုး။

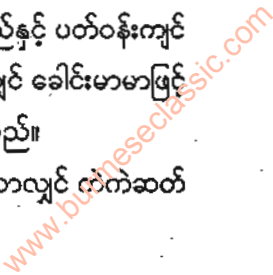
‘သားနဲ့ညီမလေးက အသက်ချင်းမှမတူတဲ့ဟာကို ဘယ်လို
ထုပ်ပြီး ကျောင်းနေလို့ရမှာလဲကွဲ့။ အခုပဲ သားက အသက်ငါးနှစ်ပြည့်
တော့မှာ . . . ညီမလေးက တစ်နှစ်တောင် မပြည့်သေးဘူးလေ’

‘ဟင့်အင်း . . . ဟင့်အင်း . . . သားကျောင်းသွားရင် ညီမလေး
ဆို ခေါ်သွားမှာပဲ’

ဒီကလေးကို ဘယ်လိုပဲ ဖျောင်းဖျ ဖျောင်းဖျ ဘယ်လောက်
စဲ ခွင်းပြပါစေ သူ့ လက်ခံမည် မဟုတ်ပါ။

ဗေဒါသည် နည်းနည်းလေးကြီးလာသည်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်
ထဲ အရွဲ့တိုက်တတ်လာသည်။ သူ့မှန်သည်ထင်လျှင် ခေါင်းမာမာဖြင့်
အောက်မဆုတ်တတ်သော ဝီလေးက ပြလာသည်။

အထူးသဖြင့် ခွာညှီလေးနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ထိုကဆတ်

ဖြစ်တတ်သည်။ အတူနေကလေးများက သူ့လိုပဲ ခွာညှိလေးကို
စိုင်းချစ်ကြလျှင် သူ မကျေနပ်ချင်တော့။ ထိုအခါမျိုးတွင်
ပြဿနာရှာပြီး ရန်ဖြစ်တတ်သည်။

ယောက်ျားလေးချင်းဆိုလျှင် သူက ကိုယ်ထိလက်ရောက်
ပြန်ပြီး ရန်လိုစွာ တုံ့ပြန်တတ်သည်။ ဆရာမကြီးသိလျှင် အရိုက်ခံရ
မည်။ အပြစ်ပေးခံရမည်စိုးသောကြောင့် စတယ်လာက ဖူးဖိပေးထား
ပေမယ့် ကျန်ကလေးထိန်းဆရာမများအမြင်တွင် ဗေဒါသည် လူဆိုး
လေးဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဗေဒါကို ကိုင်တွယ်တတ်သူ၊ ဗေဒါက ချစ်ခင်လေးစားသူဟု
၍ ဒီဂေတာတွင် စတယ်လာတစ်ယောက်သာ ရှိလေသည်။

ဝင်တိုဝီဇာလေးက ကောင်းပါလျက်နှင့် ခွာညှိလေးတို့
သံသောဇော်တွယ်ပြီးချစ်ရှာလွန်းသော ကလေး.. ထိုစိတ်ကြောင့်ပင်
သူသည် ဝတ်ဝန်းကျင်တွင် နေသားတကျမဖြစ်ဘဲ အံဝင်ခွင်ကျမဖြစ်
ဘဲ အပေအစောအလေးဟု သတ်မှတ်ခြင်းခံနေရသည်။

ဤသို့ဖြစ်လာသည့်အတွက် စတယ်လာမှာ စိတ်မကောင်း
ဖြစ်ရပါသည်။

အခန်း(၆)

"Happy Birthday to you..Happy Birthday to
you.."

အသည်းပုံ ကိတ်မုန့်လှလှကလေးက ဗေဒါနှင့် ခွာညှိတို့
အတွက် ဆရာမနော်စတယ်လာ၏ မွေးနေ့လက်ဆောင် ဖြစ်သည်။

ဒီလိုနေရာကိုရောက်လာတဲ့ ကလေး တော်တော်များများ
ထား ဘယ်မှာလာပြီး မွေးနေ့အမှန် ရှိနိုင်ပါ့မလဲ.. သူတို့လေးတွေ
ရောက်လာတဲ့နေ့ဟာ သူတို့မွေးနေ့ပဲပေါ့။

တချို့ကလေးလောက်သာ စာရွက်ခေါက်လေးမှာ မွေးနေ့
ဇွဲရက် ရေးထည့်ပေးထားခဲ့တာ။

ဗေဒါနှင့် ခွာညိုတို့က တစ်ရက်တည်း အတူတူရောက်လာ
တာဆိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်က မွေးနေ့တူ မောင်နှမတွေပေါ့။

ဘဝမှာ ပျော်ရွှင်မှုတွေ ဆောင်ယူပေးဖို့ ကိုယ့်ကိုမွေးဖွား
ပေးခဲ့တဲ့ မိဘတွေ မရှိကြတဲ့ ကလေးငယ်လေးတွေအတွက် စတယ်
လာက ခုလိုပဲ မွေးနေ့အတူလေးတွေ ဖန်ဆင်းပေးပြီး ကလေးတွေ
ပျော်လာအောင် လုပ်ယူရသည်။ ဒါမှလည်း သူတို့လေးတွေမှာ မွေး
နေ့ဆိုတာရှိသေးတယ်ဆိုပြီး ပြေသိခိုင်မှာ၊ ယုံကြည်မှုတွေ ထိုးလာ
စေမှာလေ။

ကိတ်မုန့်ရဲ့တစ်ဖက်ခြမ်းမှာ ဖယောင်းတိုင်လေး ငါးတိုင်
မီးညှိထားပြီး တစ်ဖက်မှာ တစ်တိုင် မီးညှိထားတဲ့ ထူးထူးခြားခြားမွှေး
နေပွဲလေးပေါ့။

ကလေးတွေအားလုံး ပျော်ရွှင်နေသည်။ သူတို့ရဲ့စိတ်တွေ
ကြည်လင်နေသည်။ ဘာပကာသန၊ ဘာအဆောင်အယောင်မှမရှိ
တာတောင်မှ ဒီလိုပွဲလေးဟာ သူတို့အတွက် အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ပွဲ
လမ်းသဘင်တစ်ခုကို ရောက်နေသလောက်နီးပါးထင်ပြီး ပျော်ရွှင်
နေကြတာ။

Birthday wish သီချင်းလေးဆိုပြီး ပျော်ရွှင်စွာ ကခုန်နေ
ကြသည်။

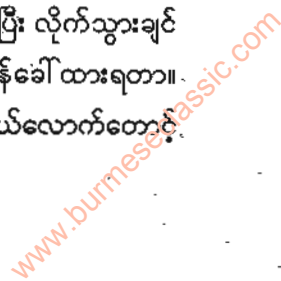
ရန်ဖြစ်လိုက် ပြန်ချစ်လိုက်ဆိုတာ သူတို့မိမိအစစ်။
ဗေဒါနှင့်ရန်ဖြစ်ဖူးသည့် တင်ထွန်းကျော်တို့၊ ရာဇာတို့၊ ဇော်
ဇော်တို့ဆို ဗေဒါပခုံးကို ဖက်ပြီး ကပ်ဖားနေကြသည်။ မွေးနေ့ရှင်ကို
အပ်ထားမှ ကိတ်မုန့်အရင်ဆုံးစားရမှာ မဟုတ်လား။

မိဘမဲ့ကလေးအများစုဟာ မိစုံဖစုံရှိတဲ့ ကလေးတွေထက်
မိုပြီး ခံစားတတ်ကြသည်။

အားငယ်တတ်ကြသည်။
သူတို့ခံစားချက်တွေကို ဖော်ပြတတ်တဲ့နေရာက အစဉ်အမြဲ
အားငယ်ပြီး အရောင်ဖျော့နေတဲ့ မျက်လုံးလေးတွေပေါ့။

ဒီမျက်လုံးလေးတွေက မေတ္တာကို ငတ်မွတ်နေတာ၊ ဧည့်
သည်တွေလာရင် ငေးပြီး လိုက်ကြည့်နေတတ်တာမို့ သူတို့တွေရဲ့ခံ
စားချက်အတိမ်အနက်ကို စတယ်လာက ရင်နှင့်ရင်းပြီး နားလည်နေ
ကြဖြစ်သည်။

တချို့ကလေးတွေဆို မိသားစုသိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း လာပြီး
နှုတ်လာကျွေးတဲ့အခါ အတင်းကို ဖက်တွယ်ထားပြီး လိုက်သွားချင်
တတ်သည်။ မနည်းကို ချော့မော့ဖျောင်းဖျိုးပြီး ပြန်ခေါ်ထားရတာ။
ဒါဆို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မိသားစုမေတ္တာ သူတို့ဘယ်လောက်တောင့်
တင်းနေတယ်ဆိုတာ သိသာပါသည်။

'ကဲ... သမီးလေး ခွာညှိက ကိုကိုဗေဒါကို အာဘွား ပေး
လိုက်ပါဦး'

အာဘွားပေးတတ်နေပြီဖြစ်သော ခွာညှိလေးက ဗေဒါ၏
ဝမ်းလေးကို သူ့နှုတ်ခမ်းလေးဖြင့် ဖိကပ်ပြီး 'ဘွား' ဆိုပြီး နမ်းပါသည်။
ဘာပြောကောင်းမလဲ... ကိုကိုကြီးဗေဒါက လူပုံအလယ်မှာ ကျေနပ်
ပြီး ပီတိကိုဖြစ်လို့။

ထိုနောက် သူက ခွာညှိလေးကို ပြန်ပြီးနမ်းပါသည်။

'ကဲ... ကိုကိုဗေဒါက ညီမလေးလက်ကိုကိုင်ပြီး ကိတ်မုန့်
လှီးမယ်'

ကုပ်ဝဲဆံပင်ရှည်ရှည်လေးနှင့် ခွာညှိပုံစံလေးက တကယ့်
အရုပ်တလေးနှင့်တူသည်။

စတယ်လာက ဒီနေ့ ခွာညှိလေးကို ဂါဝန်လှလှလေးဝတ်
ပေးထားပြီး ဆံပင်မှာ ဖဲပြားလှလှလေး ချည်ပေးထားသည်။

ခွာညှိလေးကိုကြည့်ပြီး ဗေဒါပျော်နေပါသည်။ သူတို့မောင်
နှမနှစ်ယောက် မွေးနေ့ပွဲကျင်းပရတာကို ဂုဏ်တွေယူပြီး ဘဝင်မြင့်
ချင်လာသည်။

အနားမှာ သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းပတ်ပြီး ဗေဒါဆီက ကိတ်
မုန့်ကို မျှော်နေကြသည်။

ဗေဒါကလည်း ပြတ်သည်။

သူ ပထမဆုံးလှီးသော ကိတ်မုန့်ကို သူ့ညီမလေးပါးစပ်ထဲ
အရင်ခွံ့လိုက်ပါသည်။

'ဗေဒါ... ငါ့ကိုကျ မကျွေးဘူးလား'

'ဟုတ်တယ်... သူ့ညီမကျ အရင်ကျွေးတယ်။ သွား... နှင့်
ထိုခေါ်တော့ဘူး'

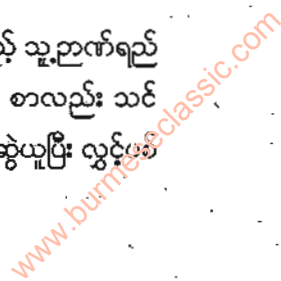
ကလေးတွေဆိုတော့ ဘာလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးစားပေး ခံချင်
သည်။ သူ့အရင်ရမှ ငါအရင်ရမှ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆူညံနေ
သည်။

ဗေဒါကလည်း စွာသည်။

'မခေါ်နေပေါ့... ငါလည်း နှင့်ကို မကျွေးဘူး'

'အီး... ဟီး... ဗေဒါ စိတ်ပုပ်ကြီး... ငါ့ကို မကျွေးဘူးတဲ့။
ငါ့ကိုမကျွေးရင် ငါက နှင့်ကိတ်မုန့်ကို ဟောသလိုလွှင့်ပစ်လိုက်
မယ်'

စိန်ကြည်မက ဗေဒါထက် နှစ်နှစ်ကြီးပေမယ့် သူ့ဉာဏ်ရည်
က ဗေဒါထက် ပိုပြီးနိန့်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို စာလည်း သင်
ပေးလို့မရပါ။ ခုလည်း ဗေဒါတို့မွေးနေ့ကိတ်မုန့်ကို ဆွဲယူပြီး လွှင့်ပစ်
ထိတ်ပြီဖြစ်သည်။

‘မီးမီးကိတ်မုန့်ကြီး ကျသွားပြီ. . ဟီး. . ကိုကိုရေး. . မီးမီး
ကိတ်မုန့်ပြန်ယူပေး. . ဟီး’

မွေးနေ့ပွဲက အပျော်ပွဲကနေ အငိုပွဲဖြစ်သွားပါသည်။ ညီမ
ငိုသံ ကြားတော့ ဗေဒါသည် စိတ်တွေတိုပြီး ဒေါသထွက်ကာ စိန်
ကြည်မကို တွန်းလှဲပြီး မျက်နှာကို လက်သည်းဖြင့် စိတ်ရှိုလက်ရှိုဆွဲ
ကုတ်ပစ်လိုက်သည်။

စိန်ကြည်မက တစ်ဆောင်လုံးကြားခံအောင် အသံကို ပြုလုပ်
နေအောင် အော်ငိုတော့သည်။

ဆရာမတွေ ဝင်ပြီး လူချင်းကွဲအောင် မနည်းဆွဲယူလိုက်ရ
သည်။ စိန်ကြည်မပါးမှာ အစင်းရာတွေ ထင်ပြီး သွေးတောင်မှစို့နေ
သည်။

ဗေဒါက ဒေါသတွေ မပြေသေးဘဲ ရှူးရှူးရှဲရှဲဖြစ်နေသည်။

‘အစ်မရေ. . ဒုက္ခပဲ၊ ဆရာမကြီး နိုးလာပြီ၊ ပြဿနာတော့
ကြီးပြီရှင်’

နော်စေးဖောက် မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်ဖြင့် လာပြော၏။
သူပြောသလို ပြဿနာက အကြီးကြီးပဲပေါ့။

စတယ်လာလည်း ရှိသမျှ ခေါင်းမွေးတွေ အကုန် ထောင်
ကုန်သည်။

‘ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲဟင်. . ကလေးတွေ ဒီလောက်
ဆူနေတာ ဘယ်သူမှမထိန်းကြဘူးလား’

ဆရာမကြီးအသံက ဟိန်းပြီးထွက်လာသည်။

ကလေးတွေက ဆရာမကြီးဆို တုန်နေအောင် ကြောက်ကြ
သည်။ စံည်းကမ်းကို အလေးထားသူမို့ အပြစ်ရှိလျှင် ရှိသလို ဆုံးမ
တတ်သည်။

ကိုယ့်အိုး ကောင်းချင်ရင်တော့ နာနာပုတ်ရမှာပေါ့ ဆိုတာ
ဆရာမကြီးရဲ့လက်သုံးစကားပင်။

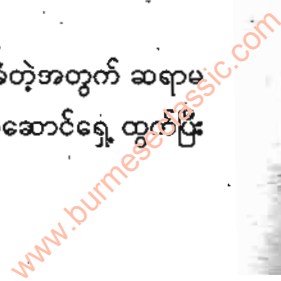
စတယ်လာမှာ ဖုံးဖိဖို့ပင် အချိန်မရလိုက်။ ဆရာမကြီးက
အကြောင်းစုံသိသွားခဲ့သည်။

‘ဘယ်သူမှာ အပြစ်ရှိသလဲ. . လို့ တစ်ခွန်းတည်းသာ မေး
ထိုက်ရသည်။ ကိုယ့်လုပ်ရပ်အတွက် ကိုယ်တာဝန်ယူရဲသော ဗေဒါ
လေးက လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ပြီး

‘သားမှာ အပြစ်ရှိပါတယ်’

ဟု ပြတ်သားစွာ ဝန်ခံလေသည်။

‘ကောင်းပြီ. . ကိုယ့်အပြစ် ကိုယ်ဝန်ခံတဲ့အတွက် ဆရာမ
ကြီးက မရိုက်တော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့်. . မင်း ဒီအဆောင်ရှေ့ ထွက်ပြီး
အစ်နာရီ ဒူးထောက်နေရမယ်၊ ကြားလား’

ဗေဒါသည် ပထမတစ်ကြိမ် ဝမ်းနည်းရတာက သူ့အိပ်ရာ မှုန်းလာတော့ မမကြည်ပြာ ပျောက်သွားခဲ့လို့ဖြစ်သည်။

ဒီတစ်ခါကျတော့ ရင်ထဲမှာနာကျင်နေသည်။ သူခံစားရတဲ့ ရေဒနာတွေအတွက် သရုပ်မခွဲတတ်ပေမယ့် ညီမလေးခွာညှီ မွေးနေ့ မှာ အပျော်တွေ ပျောက်ဆုံးသွားတာကိုပဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ဝမ်းနည်းမိသည်။

ပိန်းပိတ်အောင် မျှော်နေသော လမိုက်ညှာမှာ မှန်ပျံလေး လင်းနေသော လမ်းမီးတိုင်လေးအောက်မှာ ငါးနှစ်အရွယ် ကလေး လေးတစ်ယောက် အံ့ကိုကြိတ်၊ လက်သီးကိုဆုပ်ကာ ခူးထောက်နေသည်။

ခွာညှီလေးက ဗေဒါကို ကြည့်ပြီး ဝိုင်းနေလို့ မနည်းချော့ပြီး ထေးအိပ်လိုက်ရသည်။

ရှေးဘဝက ဘယ်လိုရေစက်တွေ ပါလာလို့ ဒီကလေးနှစ်ယောက် သံယောဇဉ်တွေ တွယ်နေကြသလဲ မပြောတတ်ပါ။

ဗေဒါသည် ဒီလိုအရွယ်လေးမှာပင် ခွာညှီအတွက် ဘာဆိုရင်ဆိုင်ရဲသည့်စိတ်ဓာတ် ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ခွာညှီလေးရဲ့ဘဝကို ဘယ်သူမှ မပိုင်မိတစ်နေ့ကျရင် ဒီကလေးနှစ်ယောက် မလွဲမသွေ ခွဲခွာရဦးမှာ..

ဗေဒါလည်း သူ့အစ်မ ပြန်ထွက်လာရင် လာပြန်ခေါ်သွားမှာပဲ။

ခွာညှီရဲ့ဘဝက ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းနေသည်။ သူ့ရဲ့မျိုးနွယ်၊ သူ့ရဲ့အဆင့်အတန်းနှင့် သူ့အသိုင်းအဝိုင်းတစ်ဘယ်လိုမှမနိမ့်ပါးနိုင်တာ သူမမျက်နှာလေးက သက်သေခံနေလို့ဖြစ်သည်။

ပဟေဠိဆန်သော ကလေးမလေးရဲ့ဘဝက ဘာတွေဆက်ဖြစ်လာဦးမှာလဲ။

www.burmeseclassic.com

ဗေဒါထက် အတန်းကြီးတဲ့ ကလေးတွေက ကျောင်းသွား
တိုင်း ဗေဒါကို စောင့်ပြီး ခေါ်သွားရသည်။ ဗေဒါကလည်း ဗေဒါပါ
ပဲ။ သူ့ညီမကို လည်ပင်းကလေး လိမ်ပြီး မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်ပြီးမှ
ဝါသွားရှာတာ။

သူ့အတွက်ပေးလိုက်တဲ့ မုန့်ဖိုးမဖြစ်စလောက်လေးကို ဘာ
မှမဝယ်စားဘဲ ကျောင်းဆင်းတိုင်း သူ့ညီမကြိုက်တတ်တဲ့မုန့်ကလေး
တွေ ဝယ်လာပေးလေ့ ရှိသည်။

ခွာညီလေးကလည်း ဗေဒါ မရှိလျှင် ငြိမ်ပြီးနေတတ်သည်။
တစားခြင်းဆော့ခြင်းမရှိဘဲ သူ့ဘာသာ သီးသန့်တစ်ယောက်တည်း
သာ နေနေတော့သည်။

သူ့အစ်ကိုပြန်လာမှ အသံပြန်ထွက်ပြီး ရွှင်ရွှင်ပျပျဖြစ်လာ
တာ နှစ်ယောက်အတူကစားကြသည်။

ဤကား သူတို့နှစ်ယောက်၏ နေ့စဉ်ဘဝတွေပင် ဖြစ်၏။
အစ်ပတ်မှာ နှစ်ရက်ပိတ်သော ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာဆို ဗေဒါက
သူ့ညီမအလိုကျ ပန်းလိုချင် ပန်းခူးပေးရသည်။ သံယောဇဉ် ကြီးမား
သောသူတို့နှစ်ယောက်ကို အားလုံးက အသိအမှတ်ပြုထားရသည်။

ဗေဒါ ဆိုတဲ့ သူ့ဘဝမှာ ချစ်စရာကောင်းသော၊ ညီမလေး
အစ်ယောက်လို ချစ်ရသော ခွာညီလေး ရှိနေလို့သာ ဧကုန်ပစ်စရာ

အခန်း(၇)

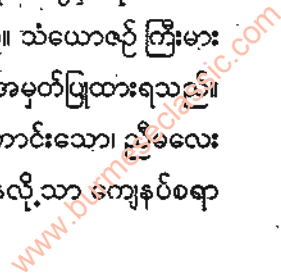
‘ညီမလေးရေ . . . တာ့တာ . . . ညနေ ကိုကိုကျောင်းက ပြန်
လာရင် မုန့်ဝယ်လာမယ်နော်’

ကျောင်းစတက်နေပြီဖြစ်သော ဗေဒါက ခွာညီလေးတို့အား
နိုင် မခွာရက်ဖြင့် နှုတ်ဆက်နေသည်။

စတယ်လာကိုလည်း ကပ်ပြီး မှာရသေးသည်။

‘အန်တီမေမေ . . . သားမရှိတုန်း ဧည့်သည်တွေလာရင် ညီ
လေးကို ဝှက်ထားပေးနော်’

‘အေးပါ သားရယ် ကျောင်းနောက်ကျနေဦးမယ် သွားသေး
နော်’

ဖြစ်နေတာတခြားသူတွေနှင့်ဆက်ဆံတဲ့အခါ ဘာလို့နေမှန်းမသိဘဲ သိပ်ပြီး အဆင်မပြေလှပါ။

ကံကြမ္မာဆိုတာ ကြိုမြင်ရတာမျိုးမဟုတ်တဲ့အတွက် ဗေဒါ ရဲ့ဘဝဟာလည်း ရှေ့လျှောက် ဘာတွေဖြစ်လာနိုင်မလဲ . . .

နနယ်ငယ်ရွယ်တဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ကတော့ ပစ္စုပ္ပန်မှာ အပူအပင်ကင်းစွာ ကြောင့်ကြခြင်းမဲ့စွာ စားချိန်တန်လျှင် စားမည်။ တစားချိန်ကျတော့ ကစားမည်။

ဘာအပူမှမရှိတဲ့အတွက်လည်း လေတိုက်လျှင် အေးမှန်း သိပြီး နွေပေါက်လျှင် ပူမှန်းသိကြပါသည်။

ကံဆုံလို့ သံယောဇဉ်မကုန်တဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို တစ်နေ့မှာတော့ ကံကုန်စေမိလို့ အကြောင်းအရာတစ်ခုက ကြမ္မာငင်စွာ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

ထိုနေ့က ဗေဒါ ကျောင်းသွားတက်နေပြီး ခွာညိုက နော် စေးဖောနှင့်အတူဆော့နေခဲ့သည်။

နော်စတယ်လာက ကလေးတွေအိပ်သော ခေါင်းအုံးစွပ်နှင့် အိပ်ရာခင်းတွေကို အသစ်လဲပေးနေချိန်မို့ ဧည့်သည်လာတာ မသိလိုက်ပါ။ ထိုအသိလေးတစ်ချက်လွတ်သွားတာကပင် ဗေဒါအတွက် ဝမ်းနည်းစရာတွေ ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။

ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသော မာစီဒီးကားကြီးတစ်စီးသည် မိဘ မဲ့ကလေးများဂေဟာရှေ့သို့ ထိုးရပ်လာခဲ့သည်။

ကားရှေ့ခန်း ဒရိုင်ဘာနံဘေးမှာထိုင်လာသော ရိုးမစ်အိမ်၏အိမ်တော်ထိန်းလည်းဖြစ်၊ မန်နေဂျာလည်းဖြစ်သော ဦးသုခသည် တားရပ်လိုက်သည်နှင့်ဆင်းပြီး နောက်ခန်းမှာထိုင်လာသော သူဌေးကြီးဦးဝန်မင်းကို အရိုအသေပေးကာ တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

ဥပဓိရုပ်တည်ကြည်ခန့်ညားသော အသက်ငါးဆယ်ကျော် အရွယ်လူကြီးတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။

မြန်မာပြည်၏ ထင်ရှားသော အထင်ကရဟိုတယ်ကြီး သုံးခုတွင် ရှယ်ယာအများဆုံး ထည့်ဝင်ထားသော သူဌေးကြီးမို့ ဂျာနယ်တော်တော်များများတွင် သူ့ပုံတွေ ပါဖူးသည်။ အလှူအတန်း ရက်ရာသူအဖြစ် သူ့အမည်ဂုဏ်သတင်းက မွှေးပါသည်။

ဆရာမကြီးသည် ဦးဝန်မင်းကို တွေ့သည်နှင့် တန်းပြီးမှတ်မိနေသည်။ ထိုကြောင့်လည်း ပျူရှာစွာ ခရီးဦးကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ရင်း

‘ကြွပါရှင် . . ကြွပါ . . ကျွန်မ ဘာများ အကူအညီ ပေးရမလဲ’

‘ဒီမှာ ဘာတွေလိုအပ်သလဲလို့ လာကြည့်ရင်း ကလေးတွေ အတွက် လှူဒါန်းချင်လို့ပါ’

‘ကလေးတွေကို အရင်လိုက်ကြည့်ဦးမလားရှင်’
ဆရာမကြီးက ပါးနပ်စွာပင် ဖိတ်ခေါ်ပါသည်။ ဒီလို ဒီတံ
ဒီတံကြည့်သူဌေးကြီးတစ်ယောက်လုံးလာတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ့်ကလေး
တွေထဲက တစ်ယောက်ဖြစ်ဖြစ် နှစ်ယောက်ဖြစ်ဖြစ် မွေးစားသွားလျှင်
ကလေးတွေအတွက် ထိပေါက်တာပါပဲ။

သူမ ဖိတ်ခေါ်တာကိုလည်း သူဌေးကြီးက လိုလားစွာပင်
သဘောတူလေသည်။

‘သွားကြမယ်လေ’

အခန်းထဲမှာ ရှိနေသော ကလေးများသည် ဦးဝန်မင်းတို့
တွေ့သည်နှင့် မေတ္တာငတ်မွတ်စွာ ငေးငေးလေးကြည့်နေကြသည်။

ဦးဝန်မင်းသည် ယောက်ျားလေးတွေထက် မိန်းကလေးတွေ
ကို ပိုပြီးချစ်ခင်ပုံရသည်။ သူဌေးပေမယ့် ဟိတ်ဟန်မရှိဘဲ နူးညံ့ညင်
သာစွာ ဆတ်ဆံ့သည်။ ပြုံးနေသော သူ့ရုပ်သွင်က အေးချမ်းလွန်း
လှသည်။

ဆရာမကြီးနော်အယ်ထူးက ခွာညိုလေးကို ဖျတ်ကနဲသတိ
ရလိုက်သည်။

‘ခွာညိုရော . . . ခွာညို ဘယ်မလဲ’
‘စေးဖောနဲ့ ဆော့နေတယ်’

ကလေးတွေက ပြန်ဖြေကြသည်။

‘ဦးဝန်မင်းရေ . . . ခဏလေးနော် ကလေးလေးတစ်ယောက်
ကျွန်မ သွားခေါ်လာပြမယ် သိလား . . . အင်မတန်မှ . . . ထူးဆန်းတဲ့
ကလေး၊ လာကတည်းကိုက သူ့ကိုယ်မှာ အမှတ်အသားနဲ့’

ဦးသူခက ချက်ချင်းပင် အဆောတလျင်ဝင်မေးသည်။

‘ဘယ်လိုအမှတ်အသားလဲ ဆရာမ’

‘ပန်းပုံလေးပဲ ကျွန်မအထင်တော့ ချယ်ရီပန်းလားမသိဘူး’

‘ဒီကလေး ရောက်လာတာ ကြာပြီလား ဆရာမ’

‘အင်း . . . နှစ်နှစ်လောက်တော့ ရှိပြီ’

ခွာညိုမျက်နှာကလေးကို တွေ့ရင် ဒီသူဌေးကြီး မွေးစားချင်
စိတ်ပေါက်သွားမှာပါ။

ချစ်စရာကောင်းလွန်းတဲ့ကလေးကို စတယ်လာဆိုတဲ့မိန်းမ

ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ များ ဝှက်ထားသလဲမသိပါ။ ဧည့်သည်

လာတိုင်း ခွာညိုလေးရှိမနေတာ သူမ သတိထားမိသည်။

နော်စေးဖောသည် ခွာညိုလေးကိုချီပြီး ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်

လာခဲ့သည်။ ခွာညိုဆိုတဲ့ ကလေးလေးက ဦးဝန်မင်းကို တွေ့သော

အခါ ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိဟန်ဖြင့် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ပြုံးပြပါသည်။

မျက်သားကလေးတွေ ဖြူစင်ပြီး မျက်ဆံနက်နက်လေးတွေ

နဲ့ ဖွဲ့တည်ထားတဲ့ ခွာညိုရဲ့ မျက်လုံးကလေးတစ်စုံဟာ တောက်ပပြီး စထားပြောနေကြသည်။

ထိုမျက်လုံးကြောင့် . . ထိုမျက်လုံးလေးကြောင့် ဦးဝန်မင်းက ခွာညိုတို့ခေါ်ဖို့ သေချာသွားသည်။

တစ်ယောက်သောသူနှင့် တစ်ထေရာတည်း တူနေသော တလေးလေးသည် သူ့အား မမှိတ်မသုန်ကြည့်နေပါသည်။

‘သူလေးက ခွာညိုလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်’

‘ခုနက ဆရာမပြောတဲ့ အမှတ်အသား ကျွန်တော် ခဏ ကြည့်လို့ ရမလား’

ဆရာမကြီးက ခွာညို၏အင်္ကျီကလေးကို အသာမတင်ပြီး နောက်ကျောမှ ပန်းပုံစံအမှတ်အသားကို ပြပါသည်။

ဦးသူခ၏ မျက်ဝန်းတွေက ဦးဝန်မင်းကို အဓိပ္ပာယ်ရှိစွာ ကြည့်သည်။ ဦးဝန်မင်းက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြလိုက်သည်။

ဦးသူခက ဆရာမကြီးအား

‘ဒီကလေးကို ကျွန်တော်တို့ သူဌေးက အမွေစား အမွေခံ မွေးစားပါလိမ့်မယ် . . ဆရာမအနေနဲ့ ဘာတွေလိုအပ်တယ် ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကိုပြောပါ ခင်ဗျ’

‘တကယ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီပေါ့နော် ဝမ်းသာလိုက်တာရှင် . . သူဌေးကြီးအနေနဲ့ ဒီကလေးကို . . မိဘရင်းသဖွယ် သဘောထားပြီး မေတ္တာပေးနိုင်ပါစေလို့ ကျွန်မ တောင်းဆိုပါရစေ’

ဆရာမကြီးက အလေးအနက်ထားပြီးပြောသမျှကို ဦးဝန်မင်းက သဘောတူသည်ချည်းသာ။

‘စိတ်ချပါ ဆရာမ . . ဒီကလေးကို ကျွန်တော် မြင်မြင်ချင်း သိသောလိုဖြစ်တာပါ။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကံကောင်းခြင်းတွေ ပဲ ထာတော့မှာပါဗျာ’

ဆရာမကြီး မျက်နှာပြုံးရွှင်နေသည်။

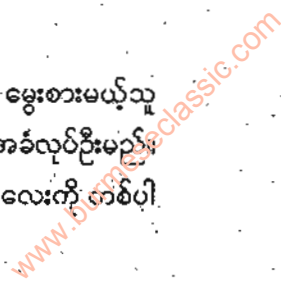
မန်နေဂျာ ဦးသူခက

‘ဒီလိုဆို ဒီနေ့ပဲ ကလေးကို ခေါ်သွားချင်တယ် ဆရာမ’

ဟု တောင်းဆိုလာခဲ့သည်။ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်မို့ သူတောင်းဆိုတာကို လက်ခံဖို့ ဆရာမကြီးက ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

နောက်တစ်ခုက ဝေဒါ။

ဒီကလေး ကျောင်းမှပြန်လာပြီး ခွာညိုကို မွေးစားမယ့်သူ သိသွားပါက အမျိုးမျိုးရစ်ပြီး အတိုက်အခံလုပ်ဦးမည်၊ ခွာညို ကြောက်ရသည်မို့ ဆရာမက ခွာညိုကလေးကို တစ်ပါး

တည်ထောင်ပေးဖို့ စီစဉ်စရာရှိတာကို ခပ်သွက်သွက်ပင် စီစဉ်လိုက်ရသည်။

နော်စေးမောလာပြောမှသိရသော စတယ်လာသည် ဆရာကြီးခန်းသို့ တန်းနေအောင်ပြေးလာသည်။ အလာကောင်းသော်လည်း အခါနှောင်းခဲ့လေပြီလား။ သားလေးငါ့ပြန်လာလျှင် ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ။ သူ့စိတ်ကို ပြောပျောက်သွားအောင် ဘာနဲ့ ဖြေသိမ့်ပေးရမှာလဲ။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဆရာမကြီးနှင့် ဧည့်သည်တွေ စကားပြောနေကြသည်။ ခွာညိုလေးက ဧည့်သည်တစ်ယောက်ရဲ့ ပေါင်ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး သူ့လက်ကလေးတွေနဲ့ ဧည့်သည်လက်ကို ကိုင်ဆွဲထားသေးသည်။

သူနှင့်တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးတဲ့ သူ့စိမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် ခွာညိုက ကြောက်နေ ရှိန်နေတာမျိုး မရှိဘဲ တရင်းတနီးဖြစ်နေတာ ထူးဆန်းလှသည်။ စတယ်လာ၏ ခြေလှမ်းတွေ အခန်းဝတွင် တုန်ခန် ရပ်သွားသည်။

ဆရာမကြီးက စတယ်လာကို မြင်သွားပြီး လှမ်းမေးသည်။

'စတယ်လာ ဝင်ခဲ့လေ၊ ဘာလဲ နင့်သမီးကို လာနှုတ်ဆတ်တာလား'

'ခွာညိုကို . . . အခု တစ်ပါတည်း ထည့်လိုက်တော့မှာလား ဆရာမ'

'ဟုတ်တယ်လေ'

'တစ်ရက် နှစ်ရက်တော့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ နေပါစဉ်းထား ဆရာမရယ်'

'ဟော . . . ကြည့် . . . တွေ့လား . . . သူကလေ ကလေးတစ်ယောက်ထွက်သွားတိုင်း ဝမ်းနည်းလို့ မဆုံးတော့ဘူးလေ အားလုံးကို သူ့သားသမီးလိုပဲ သဘောထားနေတာ'

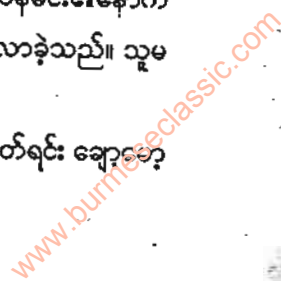
ဦးဝန်မင်းသည် သူ့ဘက်မှ ပြောစရာစကားများ ကုန်သွားပြီ။ ခွာညိုလေးကိုချီပြီး မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

ဦးသုခက သူ့သူငယ်လက်ထဲမှခွာညိုလေးကို အလိုက်တသိဝင် ချီပေးဖို့ တောင်းယူပါသည်။

'ရတယ် . . . သုခ၊ သူ့ကို ငါပဲ ချီမယ်'

ကလေးကိုပွေ့ချီပြီးထွက်ခွာသွားသော ဦးဝန်မင်း၏နောက်ဆောင်တွင် စတယ်လာအမြင်အာရုံမှာ ဝေဝါးလာခဲ့သည်။ သူမမူတည်တွေ ကျလာပြန်ပြီပဲ။

ဆရာမကြီးက စတယ်လာပန်းကို ခပ်ဖွဖွပုတ်ရင်း ချော့ချော့ပန်းဖျော့ပါသည်။

'သူတို့လေးတွေ ဘဝ ကောင်းစားသွားတာလေ. . အမြင့်
တို့ရောက်သွားတာပဲ စတယ်လာရယ်. . ငါတို့ဖြေသိမ့်နိုင်ရမှာပေါ့
ပြောတာမှ စတယ်လာက ပိုပြီး ငိုတော့သည်။

'ဗေဒါလေးကို သနားလို့ပါ. . သူတို့နှစ်ယောက်က သူများ
တွေ့ထက်ပိုပြီး ခင်တွယ်ကြတာ ကျွန်မအသိဆုံးပဲ'

'ကံကုန်ရင် ခွဲရမှာပဲလေ ဗေဒါအစ်မလည်း လွတ်လာတော့
မှာ သူ့မောင်လေး သူလာပြန်ခေါ်တော့မှာလေ ငါ့သဘောကတော့
ခုနက သူ့ဌေးကြီးကို ဗေဒါလေးပါ ပြုပြီး မွေးစားစေချင်တာ. . ဒါဆို
သူတို့နှစ်ယောက် မခွဲရတော့ဘူးပေါ့. . ဗေဒါမှာက အုပ်ထိန်းသူနဲ့
နေသေးတော့ ငါ ဘာမှမပြောသာတော့ဘူး စတယ်လာရယ်'

အခန်း(၈)

ဗေဒါသည် ကျောင်းလမ်းကလေးအတိုင်း ပျော်ဖြူစွာ ခုန်
ဆက်ပြီး လက်တလော သူတို့ရဲ့ အိမ်ဖြစ်တဲ့ မိဘမဲ့ဂေဟာဆီသို့ပြန်
လာနေသည်။ လက်ထဲမှာလည်း ခွာညှိလေးကြိုက်တတ်တဲ့ ဆီးတော်
စီထုပ်ကလေးကို ကိုင်ထားသေးသည်။

ဗေဒါအတွက်တော့ ကျောင်းတက်ချိန်ဆို စိတ်တွေနောက်ကို
ပြောင်းလေးလံသလောက် ကျောင်းဆင်းချိန်တွေမှာ လွတ်လပ်ပေါ့
ပြန် ပျော်ရွှင်ရသည်။

ညီမလေးကို သူ အဲသလောက် ချစ်ရပါသည်။ တွယ်တာ
ရပါသည်။

ကြည်လင်နေသော သူ့စိတ်ကလေးတွေသည် ဂေဟာထဲမှ

www.burmeseclassic.com

ထွက်လာသော မာစီဒီးကားကြီးကို တွေ့လိုက်ပြီးနောက်တွင် ချက်
ဆင်းဝင် စိုးထိတ်သွားသည်။

ဧည့်သည်တွေ လာကြပြီပဲ. . အန်တီမေမေက ညီမလေး
ကို ပြလိုက်လေမလား. . သံသယစိတ်တွေ ကြီးစိုးလာပြီး သူ့ဘေး
နားမှ ထိုကားကြီး ဖြတ်သွားချိန်တွင် အသည်းအသန်လိုက်ကြည့်မိ
သည်။

ညီမလေးများ ပါသွားလေသလား. .

'ကိုကိုရေ. . ကိုကိုဗေဒါရေ. . မီးမီး ဒီမှာ'

သူ့နားကြားမမှားတာ သေချာပါသည်။ ခွာညိုလေးသည်
မုန်အလုံပိတ်ထားသောကားထဲမှ သူ့ကိုအော်ခေါ်ပြီး လက်ပြနေတာ
သည်။ ရုတ်တရက်ဝေခွဲမရဖြစ်နေချိန်တွင် ဝမ်းနည်းစိတ်က ရင်ထဲ
မှာ လှိုက်လှိုက်ပြီး တက်လာသည်။

'ညီမလေးရေ. . မလိုက်သွားပါနဲ့၊ ပြန်လာပါ. . ကိုကို
ပြန်လာပါ. . ညီမလေး'

ကားကြီးက တဖြည်းဖြည်း ဝေးဝေးပြီး သွားသည်။ ဝေး
သည် တားနောက်မှတောက်လျှောက်ပြေးပြီး လိုက်လာခဲ့သည်။ သူ
အရွယ် သူ့အားကလေးနှင့် ဇောကပ်ပြီး မောရ ပန်းရမုန်း မသိ
သူခြေထောက်တွေကို အားပြုကာ မိုက်မဲစွာပင် ကားဘီးတွေတို့

တူနေမိသည်။ ဦးဝန်မင်းသည် သူ့ကားဒရိုင်ဘာအား ကားကို
အမြန် မောင်းရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ခွာညိုလေးက ဗေဒါကိုတွေ့သောအခါ အော်ငိုပြီး သောင်း
ထွန်းနေပြီမို့ ဒီကလေးနှစ်ယောက်၏ သံယောဇဉ်ကို တွက်ဆမိပြီး
'သမီးလေးခွာညို၊ ဘိုးဘိုးတို့ နောက်နေ့ကျမှစောပြန်ခေါ်
မယ်လေနော်'

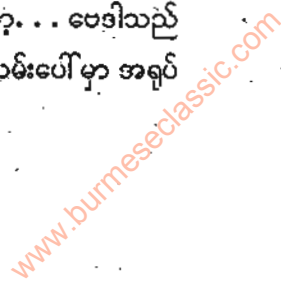
'တကယ်လား ဘိုးဘိုး. . . တကယ်နော်. . ကိုကိုဗေဒါကို
သာခေါ်မှာနော်'

'ဒါပေါ့ကွ. . . တိတ်နော်. . တိတ်တော့၊ သမီးမျက်ရည်
တွေ ဘိုးဘိုးမကြည့်ချင်တော့ဘူး. . သမီးလေး ဝဋ်ကြွေးတွေပါလာခဲ့
နင်လည်း ဒီမှာပဲ ကြေဖို့ကောင်းပါပြီလေ'

ခွာညိုသည် ဘိုးဘိုးလို့ပြောတဲ့လူကြီး သူ့တစ်ယောက်တည်း
သာတွေ့ပြောနေမှန်း မသိပေမယ့် ကိုကိုဗေဒါကို မျက်စိတဆုံးငေး
လာကြည့်ရင်း မျက်ရည်တွေ စီးကျမြပင်။

ကားကြီးက အမြန်မောင်းထွက်သွားတော့. . . ဗေဒါသည်
ထိုင်လို့ မမိတော့မှန်း၊ မဖြစ်နိုင်တော့မှန်းသိပြီး လမ်းပေါ်မှာ အရုပ်
ကြီးပြတ် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး

'ညီမလေး. . .'

တု နာကျင်ကြေကွဲစွာ အော်ရင်း ကျန်ခဲ့တော့သည်။ ဘာမှ
တော်မှန်းသိပေမယ့် သူ့သိပ်ချစ်ရတဲ့ ညီမလေးကို သူတို့အပြီးခေါ်
သွားကြပြီလား။

ခွာညီ မရှိတဲ့နေ့က စပြီး ဗေဒါသည် ထမင်းလည်း မစား၊
ကျောင်းတက်ဖို့ပြောလည်း လက်မခံဘဲ တစ်ချိန်လုံး ငေးငိုင်ပြီးငြိမ်
ကျသွားတော့သည်။ အချိန်ရှိသရွေ့ သူတို့နှစ်ယောက် ဆော့ကစား
ခဲ့သည့်နေရာလေးမှာ ထိုင်ပြီး ငေးမောနေတတ်သည်။

စတယ်လာသည် ဗေဒါလေးကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းသ
ဖြင့် ဓျတ်ရည်ကျရတာလည်း ခဏခဏပင်။

ဆရာမကြီးက ကရုဏာဒေါသဖြင့် မစားရကောင်းလား . .
ကျောင်းမသွားရကောင်းလားဆိုပြီး ဆူပူမာန်မဲတိုင်း ရိုက်ဖို့ရွယ်တိုင်း
စတယ်လာက ဝင်ပြီး တားလေ့ရှိသည်။

ကလေးရဲ့စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရတဲ့အတိုင်းအတာကို လျော့
သွားအောင် ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲလို့ စဉ်းစားသင့်သည်။ ဒဏ်ရာ
တို့ ဝိုဆိုလောအောင် အနာတရဖြစ်အောင် မလုပ်သင့်ဘူးလို့ စတယ်
လာက ယူဆလေသည်။

ဗေဒါရဲ့အဖြစ်က ဘယ်လောက်တော်ခင်ဆိုးသလဲဆိုရင် . .
စကားမပြောတော့တာက သက်သေမို့ ဆရာမကြီးက စိုးရိမ်ပြီး . .

ဒေါက်တာအောင်ခန့်ကို 'ခေါ်ပြီး ပြပေးပါသည်။

'ကလေးက စိတ်ထဲမှာ အရမ်းခံစားနေရတာမို့ ဝမ်းနည်းပြီး
ပြောချင်စိတ် မရှိတာပါ . . . နေရာ အပြောင်းအလဲဖြစ်သွားရင် သူ
စိတ်ပြောင်းပြီး စကား ပြန်ပြောလာမှာပါ . . . ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိ
ဘူး'

ဒေါက်တာအောင်ခန့်ရှင်းပြမှ သူတို့လည်း ဟင်းချနိုင်တော့
သည်။

'တော်သေးတာပေါ့ ဆရာရယ်၊ သူ့အစ်မကြည်ပြာက ရှေ့
အပတ်ထဲမှာ ပြန်လာခေါ်မှာဆိုတော့ . . အဆင်ပြေနိုင်ကောင်းပါရဲ့
သေ'

စတယ်လာသည် ဒေါက်တာပြန်သွားပြီးနောက် ချယ်ရီပင်
ကြီးအောက်တွင် တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေသော ဗေဒါလေးဆီသို့
လျှောက်လာခဲ့သည်။

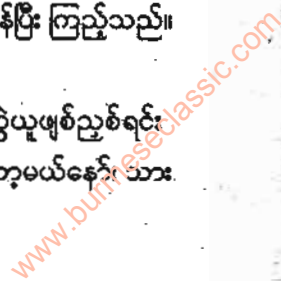
'သားလေး . . ဗေဒါ'

ဗေဒါက ပြန်မထူးဘဲ မျက်လုံးကလေးလှန်ပြီး ကြည့်သည်။

ဘာလဲဆိုသည့် သဘော။

စတယ်လာက ဗေဒါလက်ကလေးကို ဆွဲယူဖျစ်ညှစ်ရင်း

'သား . . ရှေ့အပတ်ကျရင် အိမ်ပြန်ရတော့မယ်နော်၊ သား

မကြည်ပြာက လာခေါ်တော့မှာ. . သား မပျော်ဘူးလားဟင်' စကားသံလေး ထွက်လိုထွက်ငြား အစ်ကြည့်သော်လည်း ဗေဒါဆီမှ ဘာတုံ့ပြန်မှုမှမရပါ။ ပျော်သွားတဲ့ပုံလည်း မပေါ်ဘဲ ငေးခြင်းနေလေသည်။

'သားရယ်. . ဗိုက်မဆာဘူးလားကွယ်၊ မနက်ကတည်းက ထမင်းလည်း ဟုတ်တိမတ်တိမစားဘူး၊ သား စားချင်တာပြောလေ၊ အန်တီမေမေ ဝယ်ကျွေးမှာပေါ့'

ဗေဒါက ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ရမ်းပြနေသည်။ စတယ်လာက သူ့ကို ဗေဒါ ကြည့်သော အကြည့်များသည် အေးစက်တာ စိမ်းတားသွားသည်ဟု ထင်ပြီး ဝမ်းနည်းမိသည်။

ဗေဒါများ သူမကို နာကြည်းသွားပြီလား။

သူ မရှိတုန်း ခွာညိုလေးကို ပေးရက်လေခြင်းဆိုပြီး မုန်းနေမှာလား. .

ပါးစပ်က ဖွင့်မပြောပေမယ့် ဗေဒါမျက်လုံးတွေက စကားတွေ အများကြီးပြောနေသည်။

'အန်တီမေမေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ သားရယ်. . သားနဲ့ညီမငွေကို တကယ်မခွဲစေချင်တာပါကွယ်. . ဆရာမကြီးကလည်း သားနဲ့ ခွာညိုလေးနဲ့ ထည့်ပေးချင်တာပါ. . သားမှာက အုပ်ထိန်းသူ ရှိနေ

တော့ အန်တီတို့ ပေးပိုင်ခွင့်မရှိဘူးလေ' ကလေးနားလည်အောင် ရှင်းပြနေရပေမယ့် ဗေဒါက စိတ်ဝင်စားပုံမပြပါ။

သူ့အနားမှာ လူရှိနေတာကို မကြိုက်ဘဲ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေပုံရပါသည်။

ခဏနေတော့ ဗေဒါသည် ထိုင်ရာမှထပြီး ပြေးသွားသည်။ သူ့အိပ်ရာထဲမှာ သွားပြီး ခွေအိပ်နေမှာပေါ့. . သိပ်ပြီး အစွဲကြီးတဲ့ တံလေး။

ကလေးဘဝကတည်းက ဒီလောက်ခံစားတတ်တဲ့ ကလေး။ လူကြီးဖြစ်လာတဲ့တစ်နေ့၊ အရွယ်ရောက်လာတဲ့တစ်နေ့ကျရင် သူ့ခံစားချက်တွေ ပိုပြီး ပြင်းထန်လာမှာ သေချာလေသည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၉)

ဘဝမှာ ကိုယ်မလိုချင်တဲ့အစိတ်အပိုင်းတွေကို ဖလင်ဆေး
သလို ဆေးပြီး ပြတ်၊ ညှပ်၊ ကပ် လုပ်လို့ရရင် ဘယ်လောက်ကောင်း
မလဲ။

ဦးဝန်မင်းသည် အိပ်ပျော်နေသော ခွာညှိလေးကိုကြည့်ပြီး
ရင်ထဲတွင် ဆို့နှင့်လာသည်။

သမီးလေး ပန်းချယ်ရီ မရှိတဲ့အချိန်ကစပြီး ဟောဒီ မျက်
ရည်တွေက အတိုင်းအဆမရှိ စီးချင်တဲ့အချိန် စီးကျနေတာ . .

ချယ်ရီ . . သမီးလေး ကြားနိုင်ပါစေ။ ဖေဖေလေ သမီးရဲ့
ရင်သွေးလေးကို မရရအောင်ရှာပြီး ပြန်ခေါ်လာခဲ့ပြီသိလားသမီး
ကျေနပ်မှာပါနော် . . သမီးမွေးခဲ့တဲ့သွေးကဖေဖေမြှေးပဲပေါ့ . . ဘယ်

လိုသွေးပဲ ရောရော . . သူ့က ဖေဖေမြှေးပါပဲ။

သမီးရဲ့ကလေးကို ပြန်ခေါ်ဖို့အတွက် အချိန်တစ်ခုတော့
စောင့်ခဲ့ရတယ် . . လုပ်ဇာတ်တွေ အများကြီးသုံးခဲ့ရပါတယ် . . သမီး
ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့အတွက် ဖေဖေလုပ်ခဲ့တာလေ . .

အမိကက သူ့အဖေလက်ထဲ ပြန်ပါမသွားဖို့ပဲ . . သမီးဖြစ်
စေချင်တာ ဒါပဲ မဟုတ်လား . .

စီးကျလာသောမျက်ရည်တွေကို လက်ခုံဖြင့်ပွတ်သုတ်ပစ်
ရင်း အပြစ်ကင်းစွာ အိပ်မောကျနေသော မြှေးမလေးကို တစ်မိမိ
ထိုင်ကြည့်နေမိသည်။

ဒါဟာ သူ့သမီးလေးကို အလွမ်းဖြေနေတာလား . . . ဒါမှ
တောက် အလွမ်းပြေစေတာလား။

မြှေးမလေး သူ့ရင်ခွင်အေးရိပ်အောက်ကို ပြန်ရောက်လာ
ပြီပဲ . . အရေးကြီးတာက ဒီသတင်း သူ့အဖေဆီ လုံးဝပေါက်ကြား
လို့ မဖြစ်ဘူး။

သမီးချယ်ရီလည်း ဒီကောင်လက်ထဲမှာ ရေတိမ်နစ်ခဲ့ရတာ၊
အဖတ်ဆယ်လို့မရအောင် ပျက်စီးခဲ့ရတာ . .

ချယ်ရီကို သူ့သိပ်ချစ်တာတဲ့ . .
တို့ . . ဘာကိုချစ်တာလဲ . . ဘယ်လိုအချစ်မျိုးလဲ . .

အသက်သေတဲ့အထိနိပ်စက်ပြီးမှ ဒဏ်ရာတွေပေးပြီးမှ . . . အချစ်လို့ခေါင်းစဉ်တပ်တဲ့အကောင် . . . ခွေးလိုအကောင် . . . မင်းကို ငါ မကျေပါဘူး . . . ဒီတစ်သက် ဘယ်တော့မှမကျေဘူးဆိုတာ သစ္စာ ဆိုပြီး ပြောရဲတယ် မဟာ . . .

ငါ့စိတ်ကို မင်း သိလောက်ပါပြီလေ။ သေနေတဲ့ ငါ့သမီး ဈာန်နာကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ မင်း ကြည့်ခွင့်ရခဲ့လို့လား။ ဘယ်တော့ မှ မမြင်စေရဘူး မဟာ။ ငါ့သမီး နာကြည်းမုန်းတီးနေတဲ့ မင်းမျက်နှာ ကို သေနေတာတောင်မှ မမြင်စေရဘူး။

ညီတူညီမျှ အခွင့်အရေးရမယ်ဆိုရင် ငါလိုချင်တာ မင်းရဲ့ အသက်ပဲ။ မင်း အသက်တစ်ချောင်း ငါ့ဆီမှာ အကြွေးတင်နေပြီ မဟာ . . . အချိန်တန်တဲ့တစ်နေ့မှာ ပြန်ဆပ်ဖို့ မင်းစဉ်းစားထားပေါ့။

သမီးလေး ရင်းခဲ့ရတဲ့ ချွေးတွေ၊ သွေးတွေ၊ မျက်ရည်တွေ နောက်ဆုံး ဘဝတစ်ခုလုံးကို ရင်းပြီး စတေးခဲ့ရတာတွေ . . .

ဒါတွေဟာ ပုံပြင်မှ မဟုတ်ဘဲ။ သိပ်မကြာသေးတဲ့အချိန် ကာလတစ်ခုမှာ ဖြစ်သွားခဲ့တဲ့ ဖြစ်ရပ်မှန်တွေပဲလေ . . .

ဦးဝန်မင်းသည် ခွာညိုလေးကို ကြည့်ဖန်များလေ . . . သမီး လေး ပန်းချယ်ရီကို သတိရလေ၊ ပိုလွမ်းလေ ဖြစ်ရသည်။

သမီးမရှိတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ သူ့ဘဝကို တစ်ယောက်တည်း

ရပ်တည်ဖို့ မနည်းကြိုစားခဲ့ရသည်။ အားမွေးယူခဲ့ရသည်။ နေ့နေ့ ညည သမီးရယ်သံကလေးတွေကို ကြားယောင်ရင်း သူ့ငိုသံတွေက တားဆီးမရစွာ ညအခါမှာ ပျံ့လွင့်ခဲ့ရသည်။

သမီးမျက်နှာလေးကို လွမ်းဆွတ်တိုင်း စိတ်တွေက ရှုပ်ထွေး တာ ကစဉ့်ကလျားဖြစ်ချင်လာသည်။ ဘာကို နှောင့်တွယ်လို့ ဘာ အတွက် အသက်ရှင်ရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားလို့မရအောင် နှာသွပ်သွား ချင်သည်။

'ကိုကိုရေ . . . ကိုကိုဗေဒါ . . . မီးမီးဆီကို လာပါ . . . မီးမီး

ကြောက်တယ်'

ခွာညိုကလေးသည် အိပ်ရာထက်မှာ လုံးလွန်ရင်း ယောင် အော်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေ ရွှဲဖို့နေပြီး မျက်ရည်တွေ ကျ နေသည်။

အို . . . မြေးလေး ငိုနေတာပါလား။

မငိုပါနဲ့တော့ မြေးရယ်၊ သမီးဘဝမှာ အရွယ်နဲ့မမျှအောင် ဝန်ဆင်းခဲ့ဖူးပြီ . . . ဒီထက်ပိုပြီး စိတ်ဆင်းရဲစရာ မရှိတော့ပါဘူး။

အားလုံးကို ဘိုးဘိုး အဆုံးသတ်ပေးလိုက်ပြီနော် . . .

'မြေးလေး . . . သမီး . . . ရေလေးသောက်လိုက်နော်၊ ထ . . .

ထ. . ဘိုးဘိုး ထူပေးမှာပေါ့

ခွာညိုကို ဆွဲထူကာ ထစေပြီး ပါးချင်း ကပ်ထားလိုက်မှ တလေးကိုယ်တွေပူနေတာ သိလိုက်ရသည်။

မြေးလေး ဖျားနေပြီပဲ။

ခွာညိုကတော့ အဘိုးလက်ထဲမှာ ရှိုက်သံလေးက ထွက်နေ တုန်းပင်။

'ဘိုးဘိုး. . မီးမီး ကိုကိုကို ခေါ်ပေးနော်. . ကိုကိုက မီးမီးနဲ့ ဆော့ချင်လို့တဲ့၊ ကိုကိုတစ်ယောက်တည်း သနားပါတယ် ဟီး. . ဟီး'

ပြောရင်း ငိုပြန်လေသည်။

သမီးလေးရယ်. . အသက်ငယ်ငယ်လေးနဲ့ သံယောဇဉ်ကြီး လှချည်လားကွယ်. .

ဘိုးမြေးလေး သနားစရာကောင်းလိုက်တာ။

'သုခရေ. . သုခ'

တိတ်ဆိတ်နေသောညအချိန်တွင် ဦးဝန်မင်း၏အသံဝါဝါ ကြီးက ဟိန်းပြီးထွက်လာသည်။

'ဗျာ. . လာပါပြီ ဆရာ. . လာပြီ'

ဦးသုခသည် အသက်လေးဆယ်ရှိပြီဆိုပေမယ့် အခုအချိန် အထိ သူ့သခင်လည်း ဟုတ်၊ သူ့သူဌေးလည်း ဖြစ်တဲ့ ဦးဝန်မင်း၏

အင်မတန်မှ သစ္စာရှိလေသည်။

ဦးဝန်မင်းအတွက်ဆို အသက်ပေးဖို့ပင် ဝန်မလေးသောသူ ဖြစ်သည်။ သူ့အပေါ်တွင် ဖခင်အရင်းတစ်ယောက်လို တာဝန်ကျေ ငြိမ်း စောင့်ရှောက်ခဲ့သည့် ဦးဝန်မင်း၏ ကျေးဇူးတွေက များလှပြီမို့ သူဌေးက အမိန့်ပေးလျှင် သူ့အသက်ကိုပင် ပေးမည့်သူ ဖြစ်လေ သည်။ ထိုအတိုင်းပင် သူ့စိတ်ထဲတွင် ဆုံးဖြတ်ပြီးသားဖြစ်သည်။

'ဆရာ. . သမီးလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ. . ကျွန်တော် ဘာလုပ် လေးရမလဲခင်ဗျ'

'ကလေး ဖျားနေပြီ သုခ. . . ငါတို့ Family Doctor ဆီ ခုန်းဆက်ပြီး ခုချက်ချင်းလာခိုင်းလိုက်'

'ကောင်းပါပြီ ဆရာ'

ကုန်လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တွေမှာ သူ့စိတ်တွေ မီးဟုန်းဟုန်းတောက် သလို ဓူလောင်ခဲ့သည်ပဲ။ ဒီမြေးလေးမျက်နှာ မြင်ရပြီးတဲ့နောက်မှာ တော့ အိုအေစစ်လေးတစ်ခု အပိုင်ရလိုက်သလို အေးချမ်းမှုကို သူ ထင်ခဲ့စားရသည်။

'သမီးလေး ချယ်ရီ. . ရေလေးသောက်လိုက်နော် သမီး'

'ဘိုးဘိုး များနေပြီ. . မီးမီးနာမည်က ခွာညိုလေ'

'မမှားပါဘူး သမီးရယ်၊ ဘိုးဘိုးက သမီးကို နာမည်ပြောင်း

လေးလိုက်တာ၊ ဒီနေ့ဒီရက်ကစပြီး ဘိုးရဲ့ မြေးလေးကို မွန်းချယ်ရီလို့
ခေါ်စေဖူး.. ဟား.. ဟား.. မွန်းဆိုတာ လနဲ့တင်စားထားတာ
တဲ့၊ အားလုံးကို အေးမြစေမယ့်သူပေါ့ သမီးရယ်'

ဦးသူခကပါ ဝင်ပြီး ထောက်ခံပါသည်။

'ကောင်းတယ် ဆရာ.. သိပ်ကောင်းတဲ့ နာမည်ပဲ.. ဒါမှ
ချယ်ရီလေးရဲ့သမီးမွန်း သိသွားမှာ.. ကျွန်တော်တို့ကတော့ Moon
လေးလို့ပဲ ခေါ်မယ်နော် ဆရာ'

'ခေါ်ပေါ့.. ကြိုက်သလိုခေါ်.. နော်.. ဘိုးမြေးလေး'

ခွာညိုသည် အကြောင်းအရာအားလုံးကို ဝယနဏ မသိ
နားမလည်သော်လည်း 'မွန်းချယ်ရီ'လို့ခေါ်တဲ့ နာမည်လေးကိုတော့
ကျေနပ်ပုံပေါ်လွင်နေသည်။

သူတို့ မြေးလေးလို့ တယုတယကြင်နာစွာ ခေါ်တတ်သော
ဘိုးဘိုးကြီးကိုလည်း တခဏကလေးအတွင်းမှာပင် ချစ်ခင်သွားခဲ့ပါ
သည်။

ဒီအိမ်ကြီးကို ရောက်ရှိချိန်မှစပြီး လိုလေသေးမရှိ၊ ခြွေရံ
သင်းပင်းအစုံအလင်ဖြင့် ပြီးပြည့်စုံစွာနေရသော်လည်း ကိုကိုဗေဒါ
ကိုသာ သတိရနေမိသည်။

အဖျားရှိန်ဖြင့် မွေးနေသော ခွာညိုလေးသည် မျက်တောင်

လေးတွေမွေးစင်းကာ အဘိုးရင်ခွင်ထဲမှာ နွေးထွေးစွာရှိနေပါသည်။

'ရိုးမစ်အိမ်'၏ထမင်းချက်အပေါ်ကြီး မယ်ကြည်နှင့် အိမ်
ထော်မလေး ရိတာတို့သည် သူတို့အိမ်၏သခင်မလေးဖြစ်သော မွန်း
ချယ်ရီအနားတွင် လိုအပ်တာတွေ လုပ်ပေးဖို့ အသင့်စောင့်နေကြ
သည်။

'ဘိုးဘိုး.. မီးမီးကိုကိုကို ခေါ်ပေးမှာလားဟင်'

စိတ်အစွဲအလမ်းကြီးလိုက်တာ မြေးရယ်.. တမင်မေ့ချင်
သောင်ဆောင်ထားသော်လည်း ဒါကိုပဲ ထပ်ခါတလဲလဲ တောင်းဆို
နေသည်။

ဆရာ မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွားတာကို မြင်လိုက်သော

သူခက

'ဆရာ အသာနေ.. ကျွန်တော် ကြည့်ရှင်းလိုက်မယ်'

ဟု တိုးတိတ်စွာ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

'သမီး.. ဘာဘုခက သွားခေါ်ပေးမယ်တဲ့'

'တကယ်နော် ဘိုးဘိုး.. တကယ်ပြောတာနော်'

သူ ဖျားနေတယ် ဆိုတာတောင် မေ့သွားပြီး မွေးနေရာမှ

ထွက် ခုန်ပေါက်နေလေသည်။

မြေးပျော်တာ မြင်တော့လည်း သူပါ ပျော်ရပါသည်။ ခက်

တာတာဘယ်မျိုးရိုး၊ ဘယ်ဇာတိမှန်းမသိရသော ကလေးတစ်ယောက်
အပေါ် ဒီလောက်ကြီးတွယ်တာနေတာကျတော့ သိပ်ပြီး ဘဝင်မကျ
လှပါ။

‘ဆရာကြီး ဒေါက်တာသက်နောင်ရောက်လာပါပြီ’
ခြံစောင့် စိန်ရိုးက လာပြီး သတင်းပို့သည်။

သိပ်မကြာမီ ပဥမိရုပ် မွန်ရည်သော လူလတ်ပိုင်းအရွယ်
ဆရာဝန်က လှေခါးပေါ်တက်လာပြီး မွန်းချယ်ရိရှိသော Master
Bed Room ထဲသို့ ဝင်လာပါသည်။

‘မိသားစုဝင် အသစ်တိုးတယ်ဆို လေးလေး... ဒီကလေး
လေးလား’

ဆရာဝန်လေးက မေးတော့ ဦးဝန်မင်းက

‘ဟုတ်တယ် ဒေါက်တာ... ကျွန်တော့်သမီးမျက်လုံးလေး
တူလို့ အပြီးအပိုင်မွေးစားလိုက်တာ... နာမည်တောင် ပေးပြီးပြီ...
မွန်းချယ်ရိုး... တဲ့၊ မလှဘူးလား ဒေါက်တာ’

‘လူရော နာမည်ပါ လှပါတယ်ဗျာ... သမီးက ဘာလို့
တာလဲ... ဆရာ့ကို ပါးစပ်ကလေး ဟပြပါဦး... အား... လို့ အေး
ကြည့်စမ်း’

မွန်းချယ်ရိက ဆရာခိုင်းသလို ပါးစပ်လေး ဟပြီး အား

အော်၏။

‘အိုး... လိမ္မာလိုက်တဲ့ ကလေး... ကြည့်စမ်း tonsil ရောင်
နေတာကို... ကျွန်တော် ဆေးပေးခဲ့ပါ့မယ်... မသက်သာရင် ဖုန်း
ဆပ်ဆက်လိုက်ပေါ့’

ဒေါက်တာသက်နောင်က ရိုးမစ်အိမ်အတွက် Family
Doctor လုပ်လာခဲ့တာ ဆယ်စုနှစ်တစ်စု ရှိခဲ့ပြီဆိုတော့ မိသားစု
ဝင်တစ်ယောက်လို ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

ထိုနေ့ညက ဦးဝန်မင်းနှင့်အတူ ကော်ဖီ တစ်ယောက်တစ်
နှုတ်သောက်ပြီး စကားတွေ အမျှင်မပြတ်အောင် ပြောလိုက်ကြတာ
ညထစ်နာရီထိုးတဲ့အထိပင်။

ဦးဝန်မင်းသည် အရင်ကလို အထီးကျန်မနေတော့တာ သူ
မုတ်နှာတို့ကြည့်ပြီး သိလိုက်ရသည်။

ဒီကလေးမလေးဟာ လာခြင်းကောင်းတဲ့ ကလေးလေး ဖြစ်
ခဲ့ ချားသည်။

သူ တွေ့ဖူးသမျှထဲမှာ ဦးဝန်မင်းမျက်နှာ ဒီနေ့ အတက်ကြွ
ဖြစ်သည်။

‘စကားတွေ ကောင်းနေလိုက်တာ ပြန်ဦးမှပဲ... သမီးလေး
အောင် ချွေးတွေထွက်နေပြီထင်တယ်၊ ချွေးသေချာသုတ်ပြီး အင်္ကျီ

လဲတေးလိုက်ပါဦး'

မယ်ကြည်နှင့်ရီတာတို့ သွက်လက်စွပ်ပင် ဆရာညွှန်ကြား
သည့်အတိုင်း မွန်းလေးကို လုပ်ပေးကြသည်။

'လေးလေး.. ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျ'

'Thank youနော် မောင်သက်နောင်.. အချိန်ရရင်လည်း
ဝင်ခဲ့ပါဦး'

'စိတ်ချ လေးလေး၊ ဝင်ခဲ့မှာပါ'

မွန်းချယ်ရီ နေမကောင်းဖြစ်သည့် ထိုညတွင် 'ရိုးမစံအိမ်'
ရှိလူတွေ အားလုံး အိပ်ရေးပျက်ကြပါသည်။ သူတို့ဆရာကိုယ်၌တ
မအိပ်ဘဲ အရိပ်တကြည့်ကြည့်ရှိနေသဖြင့် ကျန်သူအကုန်လုံး မအိပ်
ရဲဘဲ ငုတ်တုတ်မိုးလင်းခဲ့ရသည်။

'ရိုးမစံအိမ်'မှာ မွန်းချယ်ရီက အဲသလောက်ထိ လွမ်းမိုးနိုင်
စွမ်းရှိပါသည်။

အခန်း(၁၀)

ယူကလစ်ပင်အောက်မှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေသော
အဒါသည် ညီမလေးကို သတိရစိတ်ဖြင့် လွမ်းဆွတ်မိပါသည်။

နော်စတယ်လာသည် ဗေဒါလေးကိုကြည့်ပြီး ဘာကို ဝမ်း
နည်းမွန်းမသိ ဝမ်းနည်းမှုက အတိုင်းအဆမရှိ ရင်ထဲတွင် နာကျင်
လာသည်။

ဒီတစ်ခါ ဒီသားလေးကို ခွဲရမယ့်အလှည့်ရောက်လာပြီပဲ။
သူ့အစ်မ လာခေါ်နေပြီလေ။ ဗေဒါလေးနဲ့ခွာညှို့.. ဒီတစ်သက် ပြန်
ဆွတ်ပါဦးမလား။ မိုးနဲ့မြေလို ကွာဝေးသွားပြီမို့ သံယောဇဉ်ကြီးလွန်း
တဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ကို သူမ သနားမိသည်။

ဗေဒါအနားတွင် ခြေချမိသည်နှင့် စတယ်လာက အသံဖွဲ့

www.burmeseclassic.com

စွလေးဖြင့် ခေါ်လိုက်သည်။

‘သားလေး ဗေဒါ’

ဗေဒါက လှည့်မကြည့်ပါ။

‘သား . . . မမကြည်ပြာ ရောက်နေပြီကွဲ့၊ သားကို လာခေါ်

နေပြီ’

ဗေဒါမျက်နှာသည် စတယ်လာဘက်သို့ လှည့်လာပြီး သူ့မျက်လုံးထဲတွင် အံ့ဩရိပ်မဟုတ်တဲ့ မနှစ်မြို့တဲ့ အရိပ်တွေ အထင်သားပေါ်လာသည်။

စိတ်ရှုပ်ထွေးပုံလည်း ရသည်။

သို့သော် ပါးစပ်ကမူ တစ်ခွန်းမှဖွင့်ဟပြီး မပြောပါ။

ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထ၊ရပ်လိုက်သည်နှင့် စတယ်လာက

ဗေဒါလက်ကိုဆွဲပြီး ခေါက်ထားတဲ့ စာရွက်ကလေးကို ထည့်ပေးလိုက်သည်။

‘ယူသွား သား . . . ဒါ သားညီမလေးနေတဲ့ လိပ်စာပဲ . . . ကနေနေ တစ်ချိန်ချိန်ကျရင် အသုံးဝင်မှာပါ’

ဗေဒါမျက်ဝန်းလေးတွေ ချက်ချင်းအရောင်တောက်လာသည်။

စကားမပြောတာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့ သူ့ပါးစပ်က ထွက်လာ

စကားက နှုတ်ဆက်စကားဖြစ်နေသည်။

‘အန်တီမေမေ . . . သား သွားတွေ့မှယ်နော်’

သူ့ညီမလေးမရှိတဲ့ရုပ်ဝန်းမှာ သူမနေချင်တော့တာ သဘာ

ဝကျမိတယ်လေ . . .

စတယ်လာ့မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာသည်။

‘ငါ့သားလေး လူ့လောကအလယ်မှာ တင့်တယ်နိုင်ဖို့ စွမ်း

အားတွေ အလုံအလောက်ရရှိနိုင်ပါစေကွယ်’

ဗေဒါမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ ဝဲတက်လာတာ တွေ့ရ

သည်။ ထိုနောက် ဗေဒါသည် တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားသည်။

သူ ဝမ်းနည်းနေတာ စတယ်လာ့ကို တွေ့စေချင်ပုံမရပါ။

ထိုနေ့က ဗေဒါသည် သူ့အစ်မလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး

အိမ်နီးပါးပင်တန်းကြီးတစ်လျှောက် တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာသွားတာကို

အောက်ဆုံးတွေ့လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘယ်လောက် သံယောဇဉ်ပြတ်တဲ့ ကလေးလဲဆိုတာ . . .

အဘဘက်ဆီ ယောင်ပြီးတောင်မှ လှည့်ကြည့်မသွားခဲ့ပါ။

သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်၏ ပုံရိပ်သည် စတယ်လာ၏

နှုတ်တွင်းထဲတွင် ဝေဝါးစွာဖြင့် တရွေ့ရွေ့ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။

ခွာညါရဲ့ ဘဝလေးက ရွှေဘုံပေါ်မှာ စံခွင့်ရသွားတဲ့

မူပိုင်ရှင်ဆီ - ၈၀

ရွှေမင်း သမီးလေး ဖြစ်သွားပြီ. . .

ဗေဒါလေးသာ.

စတယ်လာ ဆက်မတွေးတော့ဘဲ သူမအတွေးတွေကို ရုပ်
တန်းပစ်လိုက်သည်။

အားလုံးဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော်အတိုင်းပါပဲ။

အခန်း(၁၁)

'မောင်လေး. . ဒီအိမ်ပဲ'

မမ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ. . ဒီအိမ်က ကျွန်တော်တို့အိမ်
မှ မဟုတ်တာ။

'ဒီအိမ်က ဘယ်သူ့အိမ်လဲ မမ'

မမကြည်ဖြာသည် သူ့မျက်လုံးထဲတွင် အမြင်ဆန်းနေပါ
သည်။ အရင်လို ကပိုကရိုမဟုတ်ဘဲ သပ်ရပ်စွာ ကြော့ရှင်းနေသည်။
လှပနေသည်။ အပျိုကြီးဖားဖားဖြစ်လာတော့ ပိုပြီး ပဲများလာသည်
ဟု ထင်မိသည်။ ဗေဒါက ကလေးအတွေးနှင့် တွေးချင်ရာတွေးပစ်
လိုက်သည်။

ခုလည်း ကြည့်လေ. . မမက ရယ်တာတောင်မှ ရုပ်ရှင်ထဲ

www.burmeseclassic.com

တ မင်းသမီးတွေလို တူပြီး ရယ်သည်။ အရင်လို ဝါးလုံးကွဲ မရယ်
တော့တာတ သက်သေခံနေသည်။

‘မမအိမ်ပေါ့. . . ဟိုအိမ်ကို မမရောင်းပစ်လိုက်ပြီ၊ တို့မောင်
နှမနှစ်ယောက်အတွက် ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်က တကယ်ကို လိုအပ်
တယ်လေ’

တောင်ဥက္ကလာပရဲ့ရပ်ကွက်တစ်ခုမှာ မကျဉ်းလွန်းမကျယ်
လွန်းသည့် မြေကွက်အပေါ်မှာ တစ်ထပ်တိုက်သေးသေးလေး တစ်
လုံး. . . ပိုပြီး ထူးဆန်းတာက ဒီအိမ်ပိုင်ရှင်က သိပ်မကြာခင်ကမှ
တလေးထောင်မှလွတ်လာတဲ့ သူ့အစ်မဖြစ်နေသည်။

အပြောင်းအလဲမြန်တဲ့ လောကကြီးကို သူ့ရဲ့ကလေးညက်
တလေးဖြင့် အမိမလိုက်နိုင်တာကို သိပ်ပြီး ဘဝင်မကျချင်ပါ။

‘ငါ့မောင်လေး အနေဆင်းရဲ အစားဆင်းရဲဖြစ်ခဲ့ရတာ မမ
မှာ တာဝန်မတင်းပါဘူးကွယ်. . . ခုချိန်က စပြီး ပျော်ပျော်နေနေ
မောင်လေး. . . တောင်းတက်ပြီး စာကိုသာ ကြိုးစား၊ ကျန်တာ မမ
တာဝန်ထား ဟုတ်ပြီလား’

ကြည်ပြာက သူ့မောင်ရဲ့ခေါင်းကလေးကို ညင်သာစွာဖွတ်
ရင်း မျက်ရည် ကျချင်လာသည်။

အစ်မ ကြီးတော့ အမိအရာ လို့ သူမက ခံယူထားသည်။

ဒီလောကကြီးထဲမှာ သူမရဲ့သွေးသား ဆိုလို့ မောင်လေးပေးဒါ တစ်
ယောက်ပဲ ရှိတော့တာ. . .

ဒီမောင်လေးအတွက်ဆို သူမဘဝကို စတေးရဲသည်။
အသက်ကိုလည်း ပေးရဲသည်။

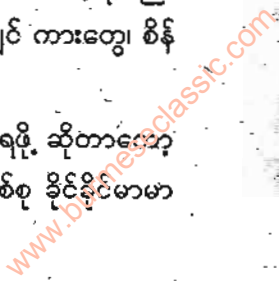
ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ ကြုံရင် ကြုံသလို ကျက်စားပြီး ငွေ
ဈာခဲ့ရသည်။

အခု ဒီအိမ်လေးမှာ မပူမပင် မကြောင့်မကြ နေ၊နေရတာ၊
အချိန်တန်လျှင် ဈေးဖိုး ရှုနေတာတွေဟာ ကြည်ပြာတို့ sponsor
တောင်းကောင်း ရှုထားလို့ပေါ့. . .

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမ ထောင်ထဲပြန်မသွားချင်တော့ပါ။ မောင်
လေးနှင့်လည်း ထပ်ပြီး မခွဲချင်တော့ပါ။

ကလေးထောင်ကထွက်လာပြီး ပေးဒါရိုတဲ့ သူမတို့ရဲ့တောင်
ပေါ်မြို့ကလေးကို မပြန်သေးဘဲ အခုလိုအခြေအနေရောက်အောင်
သူမရဲ့အလှအပတွေဖြင့် လူတစ်ယောက်ကို ဖျားယောင်းခဲ့ရသည်။
ဖမ်းစားခဲ့ရသည်။ ဒီထက်ပိုပြီး စွမ်းဆောင်နိုင်လျှင် ကားတွေ၊ စိန်
တွေပါ ရနိုင်သေးသည်။

ဒါပေမယ့် ဒီလူကို တစ်သက်လုံး အပိုင်ရဖို့ ဆိုတာတော့
မဖြစ်နိုင်မှန်း သူမ သိသည်။ သူ့မှာ မိသားစုတစ်စု ခိုင်ခိုင်မာမာ

ဆောက်တည်ပြီးသားလေ..

ကြည်ပြာဆိုတဲ့သူမကလည်း ဒီလိုသက်ကြားအိုကြီးကို တစ်သက်လုံး လင်မတော်ချင်သူ ဖြစ်သည်။

ကိုယ့်လိုဘတွေပြည့်တဲ့နေ့မှာ No လို့ သုံးလိုက်ရုံပဲ။ ဒါတွေအားလုံးဟာ မောင်လေးအတွက်လို့ လွှဲမချရက်ပေမယ့် မောင်လေးကိုတော့ လုံးဝမသိစေချင်ပါ။

ဗေဒါသည် နေသားတကျ မဖြစ်သေးသော ထိုအိမ်လေးတွင် ကြိုးစားပြီး နေထိုင်ရင်း မမ အပ်ပေးသောကျောင်းတွင် ဒီနှစ် ထောင်း စတက်ရမည်ဖြစ်သည်။

မမ ဘယ်လောက်ဝင်ငွေကောင်းသလဲဆို သူ့ကို ဘတ်စ်နဲ့ မသွားခိုင်းဘဲ ကျောင်းကားစီးစေသည်။ မမအလုပ်လုပ်နေတာလည်း သူ တစ်ခါမှမတွေ့ရပါ။

အိပ်ရာ ထတာနှင့် သူ့အတွက် ထမင်းဘူးပြင်ဆင်ပေးပြီး ရေခိုးခိုတာ အလှပြင်သည်။ အိမ်မှာနေရင်းလည်း အဝတ်အစားတွေကို ပျံလန်နေအောင် ဝတ်ထားသည်။

တကယ့်မင်းသမီးတစ်ယောက်လို ကြော့ကြော့မော့မော့ထလေးနေသော မမကို သူ တစေ့တစောင်းအကဲခတ်မိသည်။

နှစ်တွေအကြာကြီး ခွဲပြီးမှ ပြန်တွေ့ရသည့်အစ်မကို စိတ်

ထဲမှာ နည်းနည်း သူစိမ်းဆန်ချင်သည်။ ရုတ်တရက်ကြီး ရင်းရင်းနှီးနှီးနေဖို့ကို ရှိန်နေမိသည်မို့ သူ့နှုတ်က မမရဲ့အလုပ်အကြောင်းကို တကူးတက တစ်ခါမှမေးမကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါ။

ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘဲ သုံးနိုင် ဖြုန်းနိုင်သော သူ့အစ်မကို အံ့ဩရုံကလွဲလို့ ဘာတစ်ခုမှ ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်စွမ်းမရှိခဲ့တာ သူညီဒုန်းလို့လား...

ဟင့်အင်း.. သိမှမသိချင်တာ..

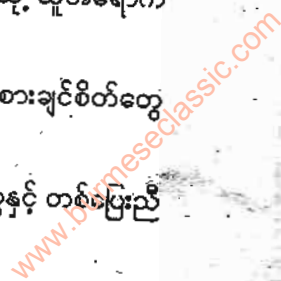
ဗေဒါသည် သူ့အစ်မအကြောင်းကို မစပ်စုသလို ဂေဟာမှာ သူ့ချစ်ခင်ခဲ့ရတဲ့ ညီမလေးခွာညီအကြောင်းကို သူ့အစ်မအား ပြောပြဘဲ ထိန်ချန်ထားမိသည်။

ညီမလေးကို တစ်နေ့မှ မမှမရတာ၊ သတိရမိတာတွေ အားလုံး သူ့ရင်ထဲမှာပဲ သိမ်းဆည်းထားချင်သည်။

ညီမလေးခွာညီရှိနေတဲ့ တောင်ပေါ်မြို့ကလေးကို သူလွမ်းမိသည်။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ညီမလေးရှေ့သို့ သူ့အရောက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ထိုအားအင်တွေဖြင့် သူ့ရင်ထဲတွင် ကြိုးစားချင်စိတ်တွေ ဆီလာသည်။

တဖြည်းဖြည်းကုန်လွန်နေသောအချိန်တွေနှင့် တစ်ပြေးညီ

ပေးတု ခေါ်သော ကောင်ကလေးတစ်ယောက်သည် ရင့်ကျက်လာသည်။ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အပြောင်းအလဲအရ အများအမြင်တွင် ညှို့ဇာတ်အပြည့်ရှိသော ကောင်လေးတစ်ယောက်ဖြစ်လာခဲ့သည်။

Model Boy တစ်ယောက်လို အရပ်မြင့်မားပြီး အားကစားလိုက်စားထားသဖြင့် Structure ခိုက်သော ဗေဒါကို ကောင်မလေးတွေ သဲသဲလှုပ်ဖြစ်ကြသည်။

သို့သော် သူ့ရင်ထဲတွင် အချိန်ကြာမြင့်စွာ နေရာယူထားသူက တောင်ပေါ်မြို့လေးက ညီမလေးခွာညီဖြစ်သည်။

ညီမလေး ဘယ်လိုပြောင်းလဲသွားပြီလဲ... အပျိုဖျန်းလေးမို့ လှသွေးတွေကြွယ်နေပြီလား။

အချိန်ရှိတိုင်း ခွာညီရဲ့ရုပ်ရည်ကလေးကို တမ်းတပုံဖော်ကြည့်ရတာ အမော... .

ညီမလေး... ကိုကိုကို သတိမှရသေးရဲ့လား။ အမြဲသတိရနိုင်ပါစေလို့ ကိုကိုဆုတောင်းနေမှာပါ... .

အခန်း(၁၂)

(၁၉၉၀)

“ပန်းချယ်ရီဘဝ၏လက္ခဏာသောနေ့ရက်များ”

ချယ်ရီသည် ဖခင်နှင့်အတူ ကားနောက်ခန်းတွင် ထိုင်လိုက်တပြီး လမ်းဘေးတစ်လျှောက် စီတန်းစွာ ပေါက်ရောက်နေသော ဇိုင်ဝစ်ထင်းရှူးပင်များကို သဘောကျစွာ ငေးမောနေမိသည်။

ချယ်ရီချစ်တဲ့ဖေဖေက ချယ်ရီအလိုကျ ပူဆာသမျှ မငြင်းနှိမ့်ဘဲ အမြဲလိုပြည့်ဆည်းပေးတတ်သည်။

ဆယ်တန်းအောင်ပြီးတော့ အမှတ်တွေ ကောင်းလျက်သာ နှင့် တက္ကသိုလ် ဆက်မတက်ခိုင်းဘဲ အဝေးသင်ဖြင့်သာ ဘွဲ့ယူဖို့ ဆောင်းဆိုတဲ့ ဖေဖေ။ သမီးကို မခွဲနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ စကားလေးတစ်ခွန်း

ဖြင့် ချယ်ရီတလည်း ဖခင်၏ဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လျောခဲ့ပါသည်။

ဒီနှစ် သူမ အပေးသင်တတိယနှစ် ဖြေထားပြီး အားလပ်နေ့ချိန်တွင် သားအဖနှစ်ယောက် မြို့နှင့် မိုင်သုံးဆယ်ကျော်ဝေးသည့် ရွာလေးတစ်ရွာသို့ အပန်းဖြေခရီးထွက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ရွာ၏အရှေ့အသက်၊ ရွာ၏သဘာဝအလှအပများက သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်ကို ဆွဲငင်ထားနိုင်သည်။

တစ်နှစ်တွင် သုံးခါလောက်တော့ ထိုရွာလေးသို့ ရောက်မြို့။

ဖေဖေဆောက်ထားတဲ့ ဘန်ဂလိုလေးက ချစ်စရာကောင်းသလို အနောက်ဘက်မှာ စီးဆင်းနေသော ချောင်းကလေးကလည်း ကြည်လင်ကာ အေးမြလွန်းလှသည်။

‘ဦးမစ်အိမ်’မှာ တစ်ယောက်တည်း အဖော်မဲ့ခဲ့သမျှ ထိုရွာကလေးကိုရောက်လျှင် သူမ ပျော်ရသည်။

သူမနှင့်မတိမ်းမယိမ်း မိန်းမပျိုလေးတွေက သူမ လာပြီဆိုလျှင် မိုးပေါ်က နတ်သမီးလေး ကျလာသလို အထူးအဆန်းဖြစ်ပြီး လာကြည့်ကြသည်။

ခေါင်းအစ ခြေအဆုံး လှပနေသော ပန်းချယ်ရီကို သူတို့ ချစ်ကြသည်။ အလေးထားကြသည်။

ချယ်ရီ လာလျှင် သူတို့တွေ ပျော်ကြသည်။

ချယ်ရီက သူ မဝတ်တော့သော များပြားလှသည့် အဝတ်အစားများနှင့် ဖိနပ်များကို ယူလာပြီး ခဝပေးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျောင်းတစ်ဖက်နှင့် မိဘတွေရဲ့ တောင်ယာအလုပ်တွေ ညပ်ရသော သူမ၏သူငယ်ချင်းများကို စာနာသနားပြီး ချယ်ရီသည် ထိုရွာလေးသို့လာတိုင်း စားစရာမုန့်အထူးအဆန်းလေးတွေပါ ယူလာပြီး ကျွေးတတ်သည်။

သူငယ်ချင်း မရှိရွာသော၊ တစ်ယောက်တည်း နေရသော နေချယ်ရီသည် ရွယ်တူကောင်မလေးတွေကို တကယ့်ငယ်ပေါင်းကြီးအထိလို သဘောထားပြီး ခင်တွယ်လွန်းသည်။

မတွေ့ဖြစ်တာ လနှင့်ချီနေပြီဖြစ်သော သူမသူငယ်ချင်းတွေ နေ့တွေမြင်ရတော့မယ့်ဆိုတဲ့အသိကြောင့် ရင်ထဲတွင် ကြည်နူးပြီး ခြင်ခြင်သမျှက လှပနေသည်။

ဦးဝန်မင်းကလည်း သမီးချယ်ရီကို လှမ်းပြီး စသည်။

‘သမီး . . ဒီနေ့ ဘကြီးချက်က ဘာဟင်းချက်ထားမယ် ထင်သလဲ . . မှန်းကြည့်လိုက်စမ်း’

‘ဘကြီးချက်က သမီးကြိုက်တဲ့ နံရိုးပေါင်းနဲ့ တောင်ပံကြော်

နဲ့ ခုတ်ထားမှာပေါ့ . . မယုံရင်စောင့်ကြည့်လိုက် ဖေဖေ . . သမီးမှန်း

ကြည့်ရင် ပြေးကြည့်တာထက် မှန်ရမယ် ဟင်း.. ဟင်း'

'ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ ဖေဖေသမီးက အကြားအမြင် ရနေတာ ကိုး.. ဟား.. ဟား.. မနေညက သမီး ဘကြီးချက်ဆီ ဖုန်းဆက် နေတာ ဖေဖေ မကြားလိုက်ဘူးလို့ပဲ သဘောထားလိုက်တော့မယ် နော်'

'ကြည့်စမ်း.. ကြည့်စမ်း.. ဖေကြီးနော်.. သမီး ဖုန်းပြော တာ ခိုးနားထောင်တယ်ပေါ့'

အဖေကို မျက်နှာလေးမချီမချဉ်နဲ့ရန်တွေ့နေတဲ့ ပန်းချီဆွဲ သည် မျက်လုံးလေးတွေပြုံးနေပြီး ပါးလေးနှစ်ဖက်မှာ နီမြန်းပြီး ဓမ္မ ရိပ်သန်းနေသည်။ ဆံပင်လေးနှစ်ဖက်ကို မြင့်မြင့်လေး စည်းထား သဖြင့်လည်း သူမ၏ပျိုမျစ်နုနယ်မှုကို ပိုပြီး ပေါ်လွင်နေစေသည်။ အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်နှင့်တူသောသမီးလေးကို ဦးဝန်မင်းက -

'ခိုးနားထောင်တယ်လို့မပြောပါနဲ့ သမီးရယ်.. ဖေဖေသမီး က လှတော့ ဘယ်က ကောင်လေးနဲ့များ ပြောနေတာပါလိမ့်နော် ခိုးနားထောင်မိတာ.. လက်စသတ်တော့ နံရိုးပေါင်းနဲ့တောင်ပံပြော တွေ မှာနေတာကိုး.. ဖေဖေလည်း အဲဒီတော့မှ ဘန်ဂလိုက ဦးစွာ မှန်း သိတော့တယ်'

'သမီးမှာ ဒီဖေကြီးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတဲ့ဟာကို ထားခဲ့'

လားလို့ စိတ်ချ ဖေဖေ သမီး ဒီတစ်သက် ဘယ်တော့မှအိမ်ထောင် မပြုဘူး သိလား'

အဖေပုခုံးပေါ် ခေါင်းလေးမှီရင်း ခွဲလာတဲ့ သမီးကို ဆံပင် လေးတွေ ဖွပ်ဖပ်ရင်း အကျေနပ်ကြီးကျေနပ်နေသူက ဦးဝန်မင်း ဖြစ် သည်။

ထိုစဉ် ကားရှေ့တည့်တည့်သို့ ကုန်တင်ကားကြီး တစ်စီး ထမ်းကြောင်းချော်ပြီး ထိုးဝင်လာသည်။ စက္ကန့်ပိုင်းလေးအတွင်းမှာ ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့သောထိုအဖြစ်အပျက်တွင် ဒေရိုင်ဘာသည် အမှားအ သွင်းမခံဘဲ သတိကြီးစွာဖြင့် ကားစတီယာရင်တိုင်ကို ညာဘက်သို့ဆွဲ ပြီး ကွေ့ချလိုက်သည်။

ချောက်ကမ်းပါး မဟုတ်ဘဲ မြေပြန့် ဖြစ်နေလို့သာ တော် တော့သည်။

ကံကောင်းလွန်းလို့သာ လူတွေ အနာတရ မဖြစ်ပေမယ့် သားကစိုက်ခင်းတစ်ခုအပေါ်သို့ အရွှိန်မထိန်း နိုင်ဘဲထိုးဆင်းသွား သဖြင့်စိုက်ခင်းက အပင်တွေ အတော်များများ ပျက်စီးသွားသည်။ ဦးစွာ ရိုးတွေ ကျိုးကြေပြီး ရစရာ မရှိအောင် စုတ်ပြတ်သတ်သွား သည်။

ပန်းချယ်ရီသည် ကြောက်လွန်းသဖြင့် ဖခင်၏ရင်ခွင်ထဲတွင်

တဆတ်ဆတ်တုန်နေရှာသည်။

‘သမီး.. သမီးလေး မကြောက်နဲ့တော့နော်.. ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော် သမီး.. အားလုံး ပြီးသွားပြီ သိလား’

သေဘေးမှလွတ်မြောက်သွားတာကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ တကယ့်လက်တွေ့ဘဝမှာတော့ ပြဿနာက အခုမှစတာ။

ချယ်ရီထက် အသက်ပိုကြီးသော ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် သူတို့လူစုကို စိန်းစိန်းကြီးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။ ခန္ဓာကိုယ်အထက်ပိုင်းတွင် အဝတ်မပါ ဗလာကျင်းဖြင့် ပုဆိုး တိုတိုဝတ်ထားသော သူ့ရုပ်သွင်သည် နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေးတို့ကြောင့် ရှိရင်းစွဲအသက်ထက် ပိုပြီး ရင့်ရော်ကာ ခက်ထန်နေသည်။

ချယ်ရီသည် ထိုသူ့ကိုဆက်မကြည့်ရဲဘဲ ဖခင်ရင်ခွင်ထဲတွင် ခေါင်းဝှက်ထားလိုက်သည်။

Body ဆော့ထားသဖြင့် ဖုထစ်နေသော ကြွက်သားဆိုပြီး တွေ့တိုလည်း ချယ်ရီ ကြောက်သေးသည်။

ဦးဝန်မင်းသည် အခြေအနေကိုရိပ်စားမိပြီး ဦးသုခတို့ မုတ်စပ်စကာ အချက်ပေးလိုက်သည်။

ဦးသုခသည် ထိုလူရွယ်ဆီသို့ သွားပြီး ‘တစ်ဖက်က ကားကိုရှောင်ရင်း ဖြစ်သွားတာပါ မောင်ဆီ’

ဦးတို့ အားလုံး တာဝန်ယူပါတယ်၊ လျော်ကြေး ဘယ်လောက်ပေးရမယ်ဆိုတာသာ ပြောပါ’

‘အဟား’

ထိုသူ၏ အနှောင့်မလွတ် အသွားမလွတ် ရယ်သံကြောင့် ဦးသုခက

‘ဦးတို့အနေနဲ့က ဒီလောက်ပဲ လုပ်ပေးနိုင်မှာပေါ့.. မတော်တဆဖြစ်သွားတာပဲကွယ်’

‘တော်စမ်း.. ခင်ဗျားကြီးပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလိုက်၊ လျော်ကြေးလို့ အလွယ်တကူသုံးလိုက်တာ.. ခင်ဗျားတို့လို့ လူတန်းစားတွေအတွက် cover လုပ်ဖို့ပဲ မဟုတ်လား၊ နောက်ဆုံးတော့လည်း ဆွေရိတ်လူက ငွေနဲ့ပဲ အရာရာကို တန်ဖိုးဖြတ်သွားတာပဲ’

ဦးဝန်မင်းသည် ဒေါသတွေထွက်ပြီး ရန်လိုနေသော ထိုလူရွယ်ကို ဝင်ပြီး ဖျောင်းဖျက်ကြည့်သည်။

‘စိတ်ကို လျှော့ပါ သားရယ်.. ဒေါသအလျောက် ဖြေရှင်းရင် အမှားပါတတ်တယ်လေ.. အခုဖြစ်ရပ်က တကယ့်ကို မတော်တဆပါကွယ်’

‘မတော်တဆ.. မတော်တဆနဲ့ နားထဲမှာ ကန့်လန့်ကြီးဗျာအိဆို ကျုပ်ပြောကြည့်မယ်လေ.. ဥပမာ ခင်ဗျားသမီးကို ကျုပ်က

တူနွယ်နွယ်ပြီဆိုပါစို့ ဒါ မတော်တဆပါလို့ အကြောင်းပြရင် ခင်ဗျား
လက်ခံနိုင်မလား ပြော'

သမီးကို ထိပါးပြီး ဖော်ကားလာသော ထိုအကောင်ကို
မုန့် မုန့်ညက်ညက်ချေပစ်ချင်စိတ် ပေါက်မိသည်။ လူက မွေးလာတဲ့
လူ စင်စစ်မှဟုတ်ပါလေစ။

ဆရာကိုထိလျှင်မခံတတ်သော ဦးသုခနှင့်ဒရိုင်ဘာစိုးသော်
တို့က သူတို့ဆရာရှေ့မှ ပိတ်ရပ်လိုက်ပြီး

'ဟေ့ကောင်. . စကားပြောတာ မမိုက်ရိုင်းနဲ့ကွာ မင်း ငွေ
ပိုလိုချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာပြော၊ ဒါမှ မကျေနပ်
ဘူးဆိုရင်လည်း တရားဥပဒေအရ ဖြေရှင်းကြတာပေါ့'

ချယ်ရီမြင်နေရတာက ခေါင်းကို ငဲ့စောင်းကာ မျက်လုံးကို
လှန်ကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းနှစ်ဖက်ကို ကွေးအောင် မထိမဲ့မြင်ပုံစံ ပြုပြီး
ရယ်နေသော ထိုသူ၏မျက်နှာပင် ဖြစ်သည်။

ကြောက်လိုက်တာများ ကျောထဲကကို စိမ့်စိမ့်ပြီး တက်လာ
သည်။

'ကောင်းပြီ. . ကျုပ်လိုချင်တာ ငွေမဟုတ်ဘူး၊ ရှင်းတယ်
နော်'

ထိုနောက် သူက ပျက်စီးသွားသော သူ၏စိုက်ခင်းဘက်ထိ

ထက်ညှိုးတဆတ်ဆတ်ထိုးကာ

'ဟောဒီနေရာမှာ. . ကျုပ် စိုက်ထားတဲ့အပင်တွေ နဂိုမူလ
အတိုင်းဖြစ်အောင် ပြန်လာစိုက်ပေး. . ဘယ်လိုလဲ'

'ဟာ. . ဒီကောင်'

စိုးသော်က လက်သီးရွယ်ပြီး ဆွဲထိုးမည်ပြုသည်။ ဦးစန်မင်း

ဝင်ပြီး ဟန့်တားလိုက်သည်။

'ဦး တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ ဦးတို့မှာ ခရီးဆက်စရာလည်း

မရှိသေးတော့ ငွေနှုတ်ဖို့ဖြတ်တယ်လို့ သဘောမထားဘဲ ကျေးအေး
အပေါ် မောင်ရင်'

'ပါးစပ်က ပြောတော့ သိပ်လွယ်တယ်၊ ကျုပ် ရင်းနှီးခဲ့ရတဲ့

အိမ်နီးတွေ၊ ချွေးတွေကို ဘာနဲ့ပြန်အစားထိုးမလဲ. . ပြော. . ခင်ဗျား

ပြောလေ. . ခင်ဗျားတို့ပြောတဲ့ငွေတွေက ကျုပ်ဘဝမှာ ဘာမှအရေး

မရှိဘူး ရှင်းလား'

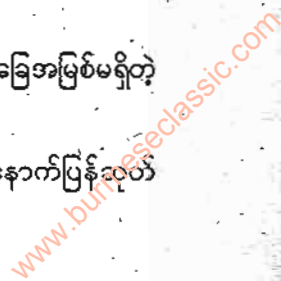
တော်တော် လက်ပေါက်ကပ်တဲ့ ကောင်ပဲ။

ဦးစန်မင်းကို ဦးသုခက

'တော်ပြီဆရာ. . ပြန်ကြရအောင် ဒီလိုအခြေအဖြစ်မရှိတဲ့

အခါအခါကောင်နဲ့ ဖက်ပြီးပြောမနေပါနဲ့'

ပြောပြောဆိုဆိုပင် စိုးသော်က ကားကို နောက်ပြန်ဆုတ်

ပြီး ဦးသူခက ကားတံခါးကိုဖွင့်ကာ ဦးဝန်မင်းနှင့်ချယ်ရီကို တားပေါ်တွန်းတင်လိုက်သည်သူတို့အားလုံးကားပေါ်တက်ပြီးနောက် စိုးသော်ကကားကို တရကြမ်းမောင်းထွက်သွားသည်။

ချယ်ရီသည်ထိုသူ၏မျက်နှာကို မဝံ့မရဲဖြင့်နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်မိစဉ် အုတ်ခဲတစ်လုံးကို ကောက်ယူပြီး သူတို့ကားဆီ ချိန်ရွယ်ပြီး ပစ်နေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

‘ဖေဖေ ခေါင်းငုံ့ . . လေးလေးသူခ ခေါင်းငုံ့၊ ခဲနဲ့ပစ်နေပြီ’

ချယ်ရီသည် သူ့အဖေခေါင်းကို လက်ဖြင့်ကိုင်ကာ ခေါင်းငုံ့စေသလို ကားရှေ့ခန်းက လူတွေကိုလည်း သတိပေးသည်။

ခွမ်းကနဲ မြည်သံနှင့်အတူ ကားမှန်သည် ကွဲကြေပြီး မှန်ထဲစတော့ သူတို့ဆီ လာစင်လေသည်။ ဦးသူခသည် ဒေါသတကြီးဖြင့် ရေရွတ်သည်။

‘တောက် . . တော်တော်မိုက်ရိုင်းတဲ့အကောင်၊ လူမှ ဟုတ်ရဲ့လား မသိဘူး။ တစ်ခါတည်း သူ့ကို ဝင်တိုက်လိုက်ရမှာ’

စိုးသော်က မစဉ်းစားမဆင်မခြင်ဖြင့်

‘အချိန်မီသေးတယ်လေ၊ အခု ကျွန်တော် ကားပြန်လှည့်ဝင်တိုက်လိုက်ရမလား’

‘မင်းက တစ်မျိုး၊ ခုနကတည်းက တိုက်ပစ်လိုက်ရမှာ’

‘တော်ပြီ စကားရှည်မနေနဲ့၊ သူခ . . အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး နောက်ကားတစ်စီး လာပို့ခိုင်းလိုက်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ’

စိုးသော်ကား မကျေမနပ်ဖြင့်

‘သူ့စိုက်ခင်းက တစ်ပဲခြောက်ပြားတန်တာ မဟုတ်ဘူး . .

ကျွန်တော်တို့ကားမှန်က သိန်းချီပြီးတန်တာ၊ ဒီကောင်ဆီမှာ အလျော်ပြန်တောင်းရမယ်’

ချယ်ရီကား အကြောက်မပြေသေးပါ။ ထိုသူ၏ ခက်ထန်သောရုပ်သွင်က သူမမျက်လုံးထဲမှာ ကင်မရာဖြင့် ရိုက်ယူထားသလို စွဲထင်နေသည်။

ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ . . .

အခန်း(၁၃)

ဘန်ဂလိုရောက်တဲ့အထိ ချယ်ရီစိတ်တွေ မတည်ငြိမ်သေးပါ။ တွေးတွေးပြီး ကြောက်ဆဲပင်။

ဖေဖေကတော့ အကောင်းမြင်သမားပီပီ ဖြစ်ပြီးလျှင် ပျတ်ဆိုသည့် တရားသဘောအရ ဘယ်သူ့အပေါ်မှာမှ အမျက်သို့ခြင်း အာသာတထားခြင်း မရှိတတ်ပါ။ ငွေကြေးအရ ကျိကျိတက်ချမ်းသာပေမယ့် မာနတွေ ထောင်လွှားပြီး မာန်တက်တာမျိုးလည်း ချယ်ရီတစ်သက် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါ။

သူ့အရိပ်ကိုခိုပြီး သူ့လက်ဖက်အောက်မှာ အလုပ်လုပ်သူအားလုံးကို ဖေးမကာ ကူညီစောင့်ရှောက်တတ်သူမို့ ဖေဖေမှာ တပည့်တပန်းတွေ ပေါများပြီး သူတို့ကလည်း ဖေဖေကို ရိုသေ ချစ်ခင်ကြ

သည်။

‘ပေးဆပ်ခြင်းဆိုတာ လူမမြင်အောင် ရယူခြင်းပဲ’တဲ့။ အဲဒါ ဖေဖေခံယူချက်။

တပည့်တစ်ယောက်က ‘ဆရာ . . . ကျွန်တော့်မိန်းမ ကလေး ဆွေးနေလို့ဆိုတာနှင့် ‘ရော့ . . . ယူသွား၊ ငါးသိန်း’ဆိုပြီး ရက်ရက်ရောရောကို ပေးတတ်တာ။

တပည့်တွေကို အသာထားလို့ သူ့စိတ်ထဲမှာ စေတနာသဒ္ဓါ ဆါတ်လာပြီဆိုလျှင် ဆေးရုံသွားပြီး ဆင်းရဲသည့်လူနာများကို တစ်ဆောက် ငါးသောင်းစီ ကိုယ်တိုင် သွားပေးတတ်သည်။

ဒါပေမယ့် သူ့အမည်နှင့်လိပ်စာကိုတော့ ဘယ်တော့မှပြောဆိုမည် မဟုတ်ပါ။

အဲဒီဖေဖေဟာ ချယ်ရီ သိပ်ချစ်ရတဲ့၊ သိပ်ဂုဏ်ယူရတဲ့ ဖေဖေပေါ့ . . .

မေမေဆုံးပြီးတဲ့နောက်မှာ ဖေဖေက လစ်ဟာသွားတဲ့ မေမေ့နေရာအတွက် လူစားမထိုးဘဲ ချယ်ရီဘဝလေးကို ပိုပြီး လုံခြုံနွေးထွေးလာအောင်အေးမြတဲ့အရိပ်တစ်ခုကို ဖန်ဆင်းပေးခဲ့တဲ့အတွက် ဖေဖေကို အတိုင်းမသိကျေးဇူးတင်ရပါတယ် . . .

ကျေးဇူးပါ ဖေဖေ . . .

တောင်ပေါ်မှာမွှေးပြီး တောင်ပေါ်မှာ ကြီးပေမယ့် ချယ်ရီ
တ ကမ်းခြေမှာဆောက်ထားတဲ့ ဘန်ဂလိုလေးတွေကို သိပ်သဘော
ကျတာ။ ဒါကိုသိလို့ ဖေဖေက တိတ်ဆိတ်ပြီး အနားယူလို့ကောင်း
တဲ့ ဒီရွာလေးမှာ ချယ်ရီအကြိုက် ဘန်ဂလိုလေးတစ်လုံးကို ချယ်ရီ
တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးခဲ့တာ . .
ချယ်ရီလေ . . ပျော်လိုက်တာဆို . . ပြောမပြတ်အောင်
ပါပဲ။

တောင်ပေါ်မှာ ကမ်းခြေမရှိပေမယ့် ဖေဖေဟာ သမီးစိတ်
ချမ်းသာအောင် ရေချောင်းလေးနဲ့ဘေးမှာ ဒီဘန်ဂလိုလေးကို အထူး
ဆုံးဖြတ်အောင် ဆောက်ပေးထားမှန်း ချယ်ရီသိတာပေါ့။

ရသေ့စိတ်ဖြေလို့ပဲ ပြောရမလား . . ချယ်ရီလေ မနက်စော
စော ငှက်ကလေးတွေရဲ့ ကျလီကျလီအသံတွေ ကြားလို့ မျက်လုံး
လေးတွေ ပွင့်လာပြီဆိုရင် အိပ်ရာက ချက်ချင်းမထသေးဘဲ မှန်ခွက်
အပြည့်တစ်ထားတဲ့ အခန်းထဲကနေ ကြည်လင်ပြီး စိမ်းခြနေတဲ့ အိမ်
ရေချောင်းလေးကို တမေ့တမောငေးကြည့်နေတတ်တာ နေ့တိုင်း
သစ်ပင်လေးတွေ အုပ်ဆိုင်ပြီး စိမ်းစိုနေတာက တစ်မျိုးထူးဆန်း
ပြန်ရော . .

Breakfast စားဖို့ ဖေဖေ လာခေါ်ခိုင်းမှ ကမန်းကတစ်

ထပြီး သွားတိုက်၊ မျက်နှာသစ်လုပ်ရသည်။

Breakfast ဆိုလို့ ပြောရဦးမယ် . . 'ရိုးမစ်အိမ်'က ကြည်
ကြည်လို့ ချယ်ရီ ချစ်စနိုးခေါ်တတ်တဲ့ မယ်ကြည်ကလေး တစ်ခါလာ
ပေါင်မုန့်မီးကင် ထောပတ်သုတ်၊ နွားနို့၊ ကြက်ဥကြော် . . ဒါပဲ။

သူ့ရဲ့ မပြောင်းမလဲ သစ္စာရှိတဲ့ နံနက်စာကြောင့် ချယ်ရီ
သေချင်စေရတာ။

ဒီဘန်ဂလိုက ဘကြီးချက်ကလေး ချက်ဆို နားခွက်က မီး
တောက်တဲ့အမျိုး။ လူနဲ့နာမည်နဲ့ အလိုက်ပဲ . .

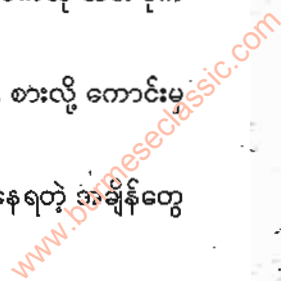
ချယ်ရီအကြိုက်တွေ တစ်နေ့တစ်မျိုးလုပ်ပေးသလို အချက်
အပြုတ်ကလည်း ရှယ်ပဲ။

အိမ်မှာ ချယ်ရီ စားရခဲတဲ့ ကောက်ညှင်းပေါင်းပူပူလေးနဲ့
အပြုတ်ရယ် . . ဆတ်သားခြောက်ဖုတ် ဆီဆမ်းရယ် . . လက်ဖက်ရည်
အချိုရယ် . .

အိုး . . စားလို့ သိပ်ကောင်းတာပဲ။ ဖေဖေကဆို သမီး ဗိုက်
နာနေဦးမယ်ဆိုပြီး တားယူရတဲ့အထိပဲ။

မြီးရှည်တို့၊ တို့ဟူးကြော်တို့ ဆိုလည်း . . စားလို့ ကောင်းမှ
ဆောင်းပဲ။

ပန်းချယ်ရီအဖို့တော့ ဒီရွာကလေးမှာ နေရတဲ့ အချိန်တွေ

တာ လောကနိဗ္ဗာန်ပဲပေါ့။

စားချင်ရာစား၊ သွားချင်ရာသွားပြီး ပေါင်းချင်တဲ့သူနဲ့ပေါင်းနေရတာတိုး။ လှောင်ချိုင့်ထဲက ဝှက်ကလေးကို တံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်သလို ချယ်ရီတို့က အတောင်မညောင်းမချင်း ပျံဦးမှာပဲ။

သို့သော် ထိုနေ့ညက ချယ်ရီသည် ဘကြီးချက် ချက်ကျွေးသော ဖွယ်ဖွယ်ရာရာဟင်းတွေကို တို့တိ တို့တိသာ စားနိုင်သည်။

မျက်လုံးထဲမှာ စိုက်ခင်းထဲက မာကြောခက်ထန်သော လူတစ်ယောက်ကို မြင်ယောင်ရင်း တွေးတွေးပြီး ကြောက်နေမိသည်။

သမီးအမူအရာနှင့်စိတ်ကို အလွတ်ကျက်ထားသော ဦးဝနီမင်းသည် ချယ်ရီကို အိပ်ဆေးတစ်လုံး တိုက်ပြီး စိတ်တည်ငြိမ်လာအောင် ပျော်စရာလေးတွေ ရှာကြံပြီး ပြောပေးရှာသည်။

အဖေတစ်ယောက်လုံး အနားမှာရှိတော့ သူမစိတ်ဇော့ ခိုပြီး လုံးခြုံလာသည်။ ချစ်စရာကောင်းသည့် ဖေဖေကို 'Good Night' ဖေဖေ'ဟု နှုတ်ဆက်ရင်း သူမ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ပါသည်။

ဦးဝနီမင်းလည်း သမီးရဲ့အခန်းမီးကိုပိတ်ပြီး စောင်ခြုံထားကာ သမီးနဖူးကလေးကို ယုယစွာ ညင်ညင်သာသာလေး နမ်းသည်။ ဒါတာ သမီးငယ်ငယ်လေးကတည်းက သူ လုပ်လာတဲ့ အလေ့အထလေးမို့သမီးအရွယ်ရောက်တဲ့အထိ မျက်လုံးထဲမှာ ကလေးလေးလို့ခေါ်

ထင်နေတုန်း.. မိတဆိုးလေးမို့ ပိုပြီး အကြင်နာတွေ ပေးမိသည်။

ဖေဖေက ချယ်ရီ အိပ်ပြီလို့ ထင်ပြီး အသာကလေး ထွက်သွားပေမယ့် အိပ်မပျော်ဘဲ မျက်လုံးတွေ ကြောင်နေသူက ချယ်ရီပါ။

ဖေဖေတိုက်တဲ့ အိပ်ဆေးလည်း မတိုးတော့တာ ဖေဖေသိမှာ မဟုတ်ဘူးနော်။

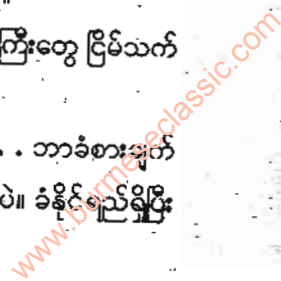
အဲဒီလူကို သမီးကြောက်တယ် ဖေဖေ။ ဖြစ်နိုင်ရင် သူ့ပုံရိပ်တို့ ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်ချင်တာ.. ဒါပေမယ့် သမီးမျက်လုံးထဲမှာ သူ့ရဲ့ရုပ်ကြမ်းကြီးကိုပဲ တစ်ချိန်လုံး မြင်ယောင်နေတာ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ..

ညဉ့်သည် တဖြည်းဖြည်း နက်သထက် နက်လာပြီး ရွာကလေးရှိ လူတွေ အကုန်လုံး အိပ်မောကျကုန်ပြီလားဟုထင်ရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။

ချယ်ရီတစ်ယောက်သာ အိပ်လို့မရဘဲ မှန်ချပ်ကြီးကိုကျော်လွန်ပြီး ချောင်းကလေးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

လရောင်မှိန်မှိန်အောက်မှာ တောင်တန်းကြီးတွေ ငြိမ်သက်စွာ အိပ်နေကြသလား..

တောင်တန်းတွေပဲ ကောင်းပါတယ်လေ.. ဘာခံစားချက်မှ မရှိတာ.. ဘယ်အချိန်မဆို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ။ ခံနိုင်ရည်ရှိပြီး

အေးချမ်းလိုက်တာများ...

ချယ်ရီသည် သူ့အိပ်မပျော်တိုင်း မြင်မြင်သမျှကို အားကျ နေမိသည်။

အိပ်လိုက်ချင်ပြီ။

နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီးကို အိပ်လိုက်ချင်ပါပြီ။

ဟိုလူကြီး... မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးတွေနဲ့ အရိုင်း အစိုင်းကြီး... ရှင်နာမည် ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျွန်မ မသိဘူး။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို ထပ်မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့။ ရှင်ကို ကြောက်လွန်းလို့ ကျွန်မ သေရတော့မယ်။

ကျွန်မဘဝမှာ ဒီအရွယ်ထိ အမေ မရှိတာကလွဲလို့ ပူပင် သောကဆိုတာ မရှိခဲ့ပါဘူး။ အခု ရှင်နဲ့တွေ့တဲ့အချိန်ကျမှ ကျွန်မ ပြိုဟ်ဆိုးဝင်ရတာ...

ရှင်ရုပ်သွင်ကြီးက အချိန်တိုင်း ကျွန်မကို ကြောက်လန့်နေ စေတယ်။ ရှင်က အဲသလောက်တောင် စွမ်းသလား...

ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ရှင်မျက်နှာကြီးကို ကျွန်မထ ဟော ဒီလို ဟောဒီလို ဆွဲဖြုတ်မှာ။

ဟွန်း... လူကိုက တောပုန်းခားပြုရပါ သူပုန်ရုပ်။

ချယ်ရီသည် ခေါင်းအုံးကို စိတ်ရှိ လက်ရှိ ထုရိုက်ပစ်ပြီး

ပေါက်ကွဲနေသည်။ ချယ်ရီတို့လို အပျိုဖြန်းကလေးတွေက ဆန့်ကျင် ဘက် ယောက်ျားလေးတွေကို ရင်ခုန်တာ၊ စွဲလမ်းတတ်တာ ကြားဖူး နားဝရှိပေမယ့် ချယ်ရီအဖြစ်က ထူးဆန်းစွာပင် အဲဒီယောက်ျားကို ရင်ခုန်တာ မဟုတ်တဲ့ ကြောက်ရွံ့မှုဖြင့် အချိန်တိုင်း ခြောက်လှန့်ခံ နေရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖေဖေကို ပြောရဦးမယ်... ဒီရွာကလေးမှာ ကြာကြာမနေ သဲ 'ရိုးမစံအိမ်'ကို ပြန်ကြရအောင်လို့... ချယ်ရီ မပျော်တော့ဘူး...
...
...

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၁၄)

တကယ်တမ်းမှာတော့ ချယ်ရီသည် သူငယ်ချင်းကောင်မလေးတွေနှင့်တွေ့တဲ့အချိန်မှာ ဖေဖေကို ဘာမှမပြောဖြစ်တော့ဘဲ။ အရက်တက်ချိန်လောက်ကျမှ မွေးကနဲ ဖြစ်ပြီး အိပ်ဖွယ်သွားသော ချယ်ရီကို ဝိုင်းပုတို့အုပ်စုက အတင်းလာပြီး နှိုးကြသည်။

‘မမပန်းချယ်ရီ . . . မမလေး . . . ထတော့လေ၊ ဒီနေ့ ဝိုင်းပုတို့ရေတံခွန်ကို ပျော်ပွဲစားထွက်ရအောင်နော်၊ ဘကြီးချက်က အကုန်စဉ်ထေးမယ်လို့ ပြောတယ်’

ရေတံခွန် ဆိုတဲ့အသံကြားတာနှင့် ချယ်ရီမျက်လုံးတွေထဲ အလိုလိုပွင့်လာကြသည်။

ထိုရေတံခွန်လေးကို ချယ်ရီ နှစ်သက်သည်။ ဟိုးအမြင့်ပြိုင်

ထနေ အချိန်အဟုန်ပြင်းပြင်းဖြင့် စီးဆင်းနေတာကိုက တစ်မျိုးစိတ် ထွပ်ရှားဖို့ ကောင်းသည်။

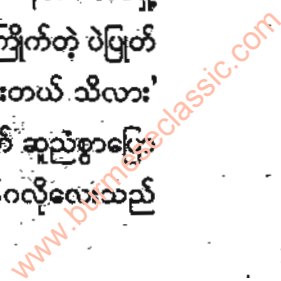
ပြီးတော့ လူသွားလူလာနည်းတဲ့အတွက် ချယ်ရီတို့မိန်းကလေးတွေအတွက် ရေချိုးရတာ ပိုပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိသည်။ အေးမြနေတဲ့ ရေအိုင်ကလေးမှာ ရေစိမ်ပြီးချိုးရတာ ချယ်ရီအရမ်း နှစ်ခြိုက်သည်။ ရေတံခွန်အောက်မှာ ရေခဲပြီး ချိုးရတာက ထည်း အိမ်က ရေပန်းအောက်မှာ ချိုးရတာနှင့်ဘာမှမတူပါ။

‘ဖေဖေကို ပြောပြီးပြီလား ဝိုင်းပု၊ ဖေဖေက ခွင့်ပြုရဲ့လား ထယ်’

ချယ်ရီက စိုးထိတ်စွာ လှမ်းမေးမိသည်။

‘ဦးက သွားခိုင်းတာ မမလေးရဲ့၊ ဒီနေ့လေ ဝိုင်းပုတို့လာတာ ခွင့်ပြုတ ပြောတယ်၊ နင့်မမလေးကို ရေတံခွန်ခေါ်သွားကြတဲ့ . . . စားစရာတွေ၊ အအေးတွေ အကုန်စီစဉ်ပေးလိုက်မယ်၊ ဦးသူခန့်စိုးသော်လည်း ခေါ်သွားလို့ပြောလို့ မမလေးကို လာနှိုးတာ . . . ထနော် . . . အရှေ့က နံနက်စာလည်း အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ၊ မမလေးကြိုက်တဲ့ ပဲပြုတ်လည်း ဆီဆမ်းနဲ့ ငါးရဲ့ခြောက်ဖုတ်လေး ယူလာပေးတယ် သိလား’

ဝိုင်းပုတို့အုပ်စုက တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ဆူညံစွာပြောနေတာ ပြော၊ ချယ်ရီကို ဝိုင်းပြီး ဆွဲသူက ဆွဲနှင့် ဘန်ဂလိုလေးသည်

ခဏလေးအတွင်းမှာ စည်စည်ကားကားလေး ဖြစ်သွားပါသည်။

‘တို့မမလေးက ဒီဆံပင်ပုံလေးနဲ့ ပိုလိုက်တယ်တော့၊ ဖြောင့်စင်းနေတာပဲဟယ်. . ငါတို့ဆံပင်နဲ့များ ကွာပ’

ရွာသူလေးတွေဆိုတော့ သူတို့အမြင်မှာ ချယ်ရီကို ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလောက်နီးနီး ထင်နေပါသည်။

ချယ်ရီကလည်း သူတို့ထင်သလိုကို လှပါသည်။

ပခုံးကျော်ရုံ ဆံပင်ဖြောင့်ဖြောင့်ကလေး ရှိပြီး နဖူးပေါ်မှာ ဆံပင်ကို ညီညီလေး ချကာ ခေါင်းစည်းပဝါလေးတွေ၊ ဘီးကုတ်လေးတွေ၊ ကလစ်လေးတွေကို အင်္ကျီနှင့်လိုက်ဖက်အောင် အလှဆင်တတ်သောချယ်ရီသည် ပီတိကလေးလေးတစ်ယောက်လို အပြစ်ကင်းစင်ပြီး လှပါသည်။

ချယ်ရီ သွားတိုက်ပြီး မျက်နှာသစ်နေချိန်တွင် ဝိုင်းပူထအတို့ဝိုင်းရွေးပေးနေသည်။

ချယ်ရီ သေတ္တာကို သူတို့ဖွဲ့ပြီး များပြားလှပလှသည့် အဆင် ဆန်းအင်္ကျီများကို အထူးအဆန်းတွေ ဖြစ်ပြီး ငေးမောကြသည်။

Accessories တွေ ထည့်ထားသည့် သေတ္တာသေးသေးလေးကို ဖွင့်ကြည့်သူက ကြည့်ကြသည်။

‘ဟယ်. . ဒီဂါဝန်လေးက လှလိုက်တာ၊ မမလေးနဲ့ဆို သိပ်လိုက်မှာပဲ၊ ဒါလေး ဝတ်လိုက်နော် မမ’

အဖြူလွလွဂါဝန်ပေါ်မှာ အနီရောင်ပန်းပွင့်လေးတွေ လိုက်တပ်ထားသော အင်္ကျီလေးကို သူတို့ကျေနပ်အောင် ချယ်ရီက ဝတ်ပေးလိုက်ရသည်။ ဒီရွာလေးကို ရောက်ရင် သူတို့ပြုသမျှ နှုတ်ပြင်။

‘မမလေးရေ ကွေးကလေး. . ကွေးကလေးနော်၊ ဒီအချိန်လောက်သွားမှ တော်ကာကျမှာ’

‘ဟင်. . ဘာကြီးလဲ. . ဘာကို ကွေးရမှာလဲဟဲ့’

နှင်းနှင်းက သဘောမပေါက်ပေမယ့် ချယ်ရီက သဘောမပါတ်ပါသည်။ ဝိုင်းပူက သူ့ကြားဖူးနားဝရှိသလို ဘိုလိုမှုတ်ကြည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရယ်ချင်စရာလည်းကောင်းသည်။

မြန်မြန်လုပ်ပါ(quickly)ကို သူက ကွေးကလေးဟုပြောခြင်းဖြစ်သည်။

ချယ်ရီသည် သူမအင်္ကျီကို အပြီးသတ်ရေမွှေးဆွတ်ပြီး ‘မြန်မြန်လုပ်ခိုင်းတာပါ နှင်းနှင်းရယ်. . ကဲ့. . လာ၊ သွားကြ

ဟုဆိုကာ မြူးမြူးကြွကြွ ကြော့ကြော့မော့မော့လေး တွက်သွားပါသည်။

တောင်ပေါ်မြေမှာ တော်ဝင်ပိတောက်ပန်းမရှိပေမယ့်
ဖြူစင်စေတနာ အရိုးခံစိတ်ရင်းရှိကြတယ်

SURF ကားကလေးက တောင်ပေါ်လမ်းကလေးအတိုင်း
တစ်ရပ်ရပ်ပြေးလွှားနေသည်။ စိုင်းထီးဆိုင်သီချင်းတွေကို ကြိုက်သော
နှစ်သက်သော ချယ်ရီအတွက် စိုးသော်က လက်ရွေးစင်ရွေးပြီး သွင်း
ပေးထားသောသီချင်းတွေကို ဝိုင်းပုတိုအုပ်စုကလည်းကြိုက်ကြသည်။
သူတို့တစ်အုပ်စုလုံး မြူးနေကြသည်။
သီချင်းကို သံပြိုင်လိုက်ဆိုပြီး ချယ်ရီကို စနေကြသည်။

ချယ်ရီကိုသာ ပန်ကာ ကျေနပ်ကွယ်

သူတို့ ဘယ်လိုပဲ စေ... တောင်ပေါ်မှာမွှေးပြီး တောင်
ပေါ်မှာပွင့်တဲ့ ချယ်ရီပန်းလေးတွေကို သူမ ချစ်သည်။

'ပန်းချယ်ရီ' ဆိုတာ ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်အထက်
ပေါင်းများစွာမှာပဲ ပွင့်တဲ့... တောင်ပေါ်က တော်ဝင်ပန်းပဲ မဟုတ်
လား။

ဖေဖေက သူ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးကို တောင်

ပေါ်ရဲ့သင်္ကေတ ချယ်ရီပန်းကလေးနဲ့ တင်စားပြီး အမည်ပေးခဲ့တာ
တဲ့...

'ဘကြီးချက် ဘာတွေစီစဉ်ပေးလိုက်လဲဟင်... ဝိုက်တောင်
ခု ဆာလာပြီ'

'အစုံပဲ... အကင်လုပ်ဖို့ ကြက်၊ ဝက်၊ ငါး၊ ဝက်အူချောင်း၊
အာလူး၊ ငုံးဥ အကုန်ပါတယ်... ဟိုရောက်မှ မီးမွှေးပြီး ကင်ရုံပဲ...
ဝတ်သားချဉ်လည်း ပါတယ်၊ ဆလပ်ရွက်သုပ်လည်း ပါတယ်၊ လက်
ဖက်နဲ့ ဆတ်သားခြောက်လည်း ပါတယ်'

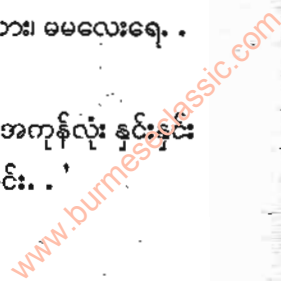
'အမယ်လေး... ပြောရင်းနဲ့တောင် သွားရည်ကျလာပြီ၊ အဲ
ဒါတွေကြောင့် ဘကြီးချက်ကို ချစ်နေရတာ'

ချယ်ရီက သွက်သွက်ကလေးပြောတော့ ဦးသုခက အဟမ်း
အတမ်း လုပ်ပြီး အသံပေးသည်။

'အဟင်း... ဆော့ရိုး... ဆော့ရိုး... ဘာသူကြီးကိုလည်း ချစ်
မိတယ်'

'ဟား... ဟား... ဖားနေတာ မဟုတ်လား၊ ဓမ္မလေးရေ...
အခုထုပ်ရေးချ ဖာ၊ ဝစွနှစ်လုံးပေါက်... ဖား'

'ဝိုင်းပုနေနော်... ငါ ဝယ်လာတဲ့ မုန့်တွေ အကုန်လုံး နှင်းနှင်း
ထို့ ကျွေးပစ်လိုက်မယ်နော်၊ ဘာမှတ်နေလဲ ဟင်း...'

သူတို့နှင့် စကားနိုင်လှနေရလို့ စိုက်ခင်းထဲမှ gipsy ဆန် ဆန်လူတစ်ယောက်ကို တဒင် မေ့သွားပါသည်။

ဖြစ်နိုင်ရင် အဲဒီကျက်သရေမရှိတဲ့လူကို အာရုံထဲကို မထည့် ချင်တာ. . .

ချစ်ခင်လို့ သတိရတာက ဘာအရေးလဲ။ ခုဟာက မုန်းလို့ အမြင်ကပ်လို့ အချိန်တိုင်း မြင်ယောင်နေတာ ဘယ်လောက်အဖြစ် ဆိုးသလဲ။

ဒင်းကြောင့် ညက တစ်ညလုံး အိပ်ပျက်ရတာ. . .

ချယ်ရီသည် မကျေနပ်စိတ်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းလေးကို မသိမသာ ကိုက်လိုက်မိသည်။

တောင်တန်းတွေနှင့် တောင်ခိုးတွေ တစ်ဆက်တည်းဖြစ်နေ သောမြင်ကွင်းက သိပ်လှလွန်းတော့ ချယ်ရီကို ကောင်းစွာဆွဲဆောင် ထားပါသည်။

တောင်ပေါ်သူဖြစ်လို့သာ ဒါတွေကို တွေ့ခွင့်မြင်ခွင့်ရတာ ပေါ့. . .

တကယ်လို့ ချယ်ရီသာ မြေပြန့်မှာ နေတဲ့သူဆိုရင် ဒီထို သဘာဝအလှအပတွေကို ဘယ်ခံစားလို့ရမှာလဲ. . .

အခန်း(၁၅)

တောင်ပေါ်မှ အရှိန်ယူပြီး တဖွားဖွားစီးဆင်းနေသော ရေ တံခွန်လေးကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်နှင့် ချယ်ရီက အသံကျယ်ကျယ် ဖြင့် မြူးမြူးကလေး လှမ်းအော်ပါသည်။

‘ဟေး. . . ဟိုမှာ. . . ရေတံခွန်ကလေး တွေ့ပြီဟေ့. . . ပျော် လို့က်တာ. . . ရေတံခွန်ကလေးရေ. . . မင်းကို ငါ လှမ်းနေတာ သုံးလ တောင်ရှိပြီနော် သိရဲ့လား’

နှင်းနှင်းက ချယ်ရီကိုကြည့်ပြီး တအံ့တဩဖြင့်

‘မမရယ်. . . ရေတံခွန်တွေ့တာများ ရည်းစားနဲ့တွေ့တာကျ နေတာပဲ၊ အလွမ်းသယ်နေလိုက်တာ ဟား. . . ဟား’

www.burmeseclassic.com

‘နင်တို့က ပြောအားရှိမှာပေါ့ဟဲ့. . အမြဲလို ရောက်နေတဲ့ ဥစ္စာ. . ငါ့မှာ ဒီတစ်ခါ လာဖို့အရေး. . ဖေဖေကို ဘယ်လောက်ပြော ရတယ် မှတ်လဲ. . ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခါ လာရတာ သိပ်မပျော်ရသလို ဝဲ နှင်းနှင်းရဲ့’

ချယ်ရီက သူ့ဘာသာ ကျိတ်ပြီး နာမည်ပေးထားသော ကို ခက်ထန်ကို မြင်ယောင်ပြီး ရင်ဖွင့်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ပြောစမ်း. . ပြောစမ်း. . တို့မမလေးကို မပျော်အောင်လုပ် တာ ဘယ်သူလဲ’

ဝိုင်းပုအမေးကို ဦးသူခက ဝင်ဖြေသည်။

‘ဘယ်က အကောင်လဲ မသိပါဘူးကွယ်. . ဘာတို့ ဒီတို အလာ ရွာကလေးရဲ့အဝင်ဝန်းလောက်မှာ ကားတစ်စီးကို ရှောင် ရင်းစိုက်ခင်းစာစ်ခုပေါ် ဘာတို့ကားက ကျသွားတော့ သူ့စိုက်ခင်း တွေ ပျက်စီးကုန်တာပေါ့. . ဒါနဲ့ ဘာတို့လည်း လျော်ကြေးပေးမ လို့ တောင်းပန်တဲ့ဟာ မချေမငံနဲ့ အပြောအဆို က ရိုင်းစိုင်းလိုက်တာ၊ ပြောဆိုရ လက်ပေါက်ကပ်လွန်းလို့ ဘာတို့ ပြန်လာကြတာအုတ်ခဲ နဲ့ လှမ်းပစ်လို့ ကားမုန်တောင် ကွဲသွားတယ်’

‘နေဦး ဘာ၊ အဲဒီကောင်က မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေး တွေနဲ့ မဟုတ်လား၊ ရုပ်ကြမ်းစိတ်ကြမ်း ဗလက တောင့်တောင့်လေ’

ဝိုင်းပုက ဗေဒင်ဆရာမလေသံလိုလို အကြားအမြင်ရနေတဲ့ သူ့လိုလို လေသံဖမ်းပြီး မေးတော့

‘ဟုတ်တယ် သမီး. . အဟုတ်ပဲ၊ သမီး ဘယ်လိုလုပ်သိနေ သလဲ. . သူ့နဲ့ခင်လို့လား’

‘ခင်ပါဘူး၊ ဒီလူက တစ်ယောက်တည်းနေတာ၊ တစ်ရွာလုံး ဘယ်သူနဲ့မှ မရောဘူး၊ နောက်ပြီး သူက ထော်လော်ကန်လန်း၊ ဘုကျ တျရယ်၊ စိတ်မထင်ရင် မထင်သလိုလုပ်တတ်တာ. . သူ့နာမည်က မဟာ. . တဲ့’

မဟာ. . မဟာ. . တဲ့လား. . နာမည်ကတော့ ခမ်းနားပါ တယ်၊ ထည်ဝါပါတယ်လေ. . လူက မဟာမဆန်ဘဲ ခက်ထန်ကြမ်း ကြုတ်နေတာများ ကြောက်စရာကြီး။

‘ခေါင်းထဲ မထည့်ပါနဲ့ မမလေးရာ၊ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ပျော်ပျော်သာ နေနော်. . လာ. . ရေတံခွန်မှာ ရေချိုးရင်း အနားယူ ရအောင်၊ ထမင်းစားပြီးရင် ဆော့ကစားကြမယ်လေ’

‘ဘာတမ်းကစားမှာလဲ ဝိုင်းပု’
‘တူတူပုန်းတမ်း’
‘အတော်ပဲတော်. . တူတူ မပုန်းရတာ ကြာပြီ၊ ဘာသူရေ. .

သမီး ရေချိုးနေတုန်း barbecue လုပ်ထားပေးနော်'

'လုပ်ပေးထားမယ် သမီး။ အေးအေးဆေးဆေးသာ သွားချိုး တော့ ဟုတ်လား'

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပန်းလေးတစ်ပွင့်နှင့် ပမာတင် စားပြီး ခေတ်အဆက်ဆက်ပြောဆိုခဲ့ကြပေမယ့် အဖူးအင့်တဝကနေ ပြီး ပွင့်အာလာတဲ့ ချယ်ရီဆိုတဲ့ ပန်းကလေးကိုတော့ နှိုင်းယှဉ်လို့မိ နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး။

ဦးသူခသည် သူငယ်ချင်းတွေ တစ်အုပ်ကြီးနှင့် ရေတံခွန်ဆီ အပြေးကလေး ထွက်သွားသော ချယ်ရီလေးကို ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်ပြီး ငီးသွေးမီးဖိုဖြင့် မီးစပြီး မွှေးလေသည်။

ကိုယ့်လက်ပေါ်မှာ ကြီးလာတဲ့ မိတ်ဆိုးသမီးကလေးကို သံ ယောဇဉ်တွေ တွယ်ပြီး စောင့်ရှောက်လာခဲ့သည်။

ဘဝရေစက်ပဲကိုး . . .

ရေတံခွန်အောက်ကို ဝင်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ အေးမြမှုက ထစ်ကိုယ်လုံးအနှံ့စီးဝင်သွားသလိုခံစားရပြီး စိတ်မှာ ရှုပ်ထွေးနောက် တရှိနေသမျှ ပြေလျော့သွားစေသည်။

ချယ်ရီသည် သူငယ်ချင်းတွေနှင့်အတူ ရေချိုးပြီး ဆော့နေ မိသည်။ ဝိုင်းပုတို့က ရေဖြင့် ဝိုင်းပတ်တာကို ရှောင်ရင်း ပြေးရင်း ရေထဲမှတက်ကာ ကျောက်တုံးများနောက်တွင် အသာကလေး ပုန်း နေမိသည်။

ပုန်းရတဲ့အရသာက ဘာနဲ့မှမတူဘဲ ရင်ထဲတွင် တထိတ် ထိတ်ရိလှသည်။

ချယ်ရီသည် သူ့ကို ဝိုင်းပုတို့ မြင်သွားမှာစိုးလို့ ကိုယ်လုံး လေးကို ကျုံ့နိုင်သမျှ ကျုံ့ရင်း ပြုံးစိပြုံးစိဖြင့် ပျော်နေမိသည်။

'ရုတ်တရက် ဆောင့်ဆွဲလိုက်သော လက်ကြမ်းကြီးများ၏ အထိအတွေ့ကြောင့် ချယ်ရီသည် အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့်ဖြင့် ထုညှိကြည့်မိသည်။

'ဟင် . . ရှင် . . ရှင် . . ဟို . . ဟိုလူ'

တောင့်တင်းဖုထစ်နေသောကြွက်သားစိုင့်ကြီးများဖြင့် ခန္ဓာ ထိတ်အပေါ်ဝိုင်း ဗလာကျင်းနေသော စိုက်ခင်းထဲက လူ။

ထိုသူက ချယ်ရီကို စူးရဲစွာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

www.burmeseclassic.com

ထိုလူ၏အကြည့်ရိုင်းရိုင်းများက ချယ်ရီကိုယ်ပေါ်မှာ သွေး
အေးစွာ အားမနာတမ်းကျရောက်နေသည်။

ကြောက်လိုက်တာ... ချယ်ရီ ကြောက်လိုက်တာ ဖေဖေ...

အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်တဲ့အထိ ချယ်ရီကြောက်နေ
ပါသည်။ ဆေးအကူမပါဘဲ နှုတ်ခမ်းရဲရဲလေးခမျာ ပြင်ဆင်ချိန်မရ
ဘဲ ကျရောက်လာသည့် ကံကြမ္မာကြောင့် အံ့ဩတုန်လှုပ်ကာ ကတုန်
ကယင်လေး ဖြစ်နေသည်။

နားလည်ရခက်သော မဟာသည် သူ့နှုတ်ခမ်းပေါ် လက်
ညှိုးတစ်ချောင်း တင်ရင်း ချယ်ရီကို တိတ်တိတ်နေရန် အချက်ပေး
လိုက်သည်။

နဂိုကမှကြောက်ရတဲ့အထဲ ချယ်ရီသည် ပိုလို့တောင်မှထိတ်
လန့်သွားမိပြီး အသက်ကိုပင် မနည်းဝအောင် ရှူနေရသည်။

သူ့မျက်စိနန်းညှိညှိတွေက ချယ်ရီတစ်ကိုယ်လုံးကို ကျွံ့ဝင်
သွားစေသည်။

ဖြစ်နိုင်ရင် ထွက်ပြေးသွားချင်ပါသည်။ သူငယ်ချင်းတွေကို
အော်ပြီး ခေါ်လိုက်ချင်သည်။

'ဘသုရေ'လို့ အားကိုးတကြီး ခေါ်လိုက်ချင်ပါသည်။ လတ်
တွေ့မှာတော့ သူ့ပါးစပ်ကလေး ခေတ္တလေဖြတ်နေလေသည်။

ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း သူ့အကြည့်တွေ ပိုပြီး လေးနက်လာ
သည်။ ချယ်ရီမျက်စိနန်းထဲမှာ သူ တစ်ခုခုကို အသည်းအသန်လိုက်
ရှာနေသည်။

ချယ်ရီဘာဖြစ်နေပြီလဲ။ အေးစက်မာကြောတဲ့ သူ့အကြည့်
တွေအောက်မှာ လွင့်ကြွေသွားပြီလား...

ညအမှောင်ထဲမှာ ရပ်နေတုန်း လမ်းပျောက်နေတဲ့ ကလေး
လေးလို့... ပင့်ကူမျှင်တွေ ရစ်ပတ်ထားလို့ လှုပ်ရှားမရတဲ့ ပိုးကောင်
လေးတွေလို ချယ်ရီ အညှို့ခံထားရသလို ခံစားရသည်။

ရေတွေ ရွဲရွဲစိုနေလို့ ချယ်ရီကိုယ်လုံးအလှလေး အတိုင်း
သား ပေါ်လွင်နေသည်။

မဟာသည် တိုက်ဆိုင်စွာ တွန်းပို့လိုက်သော ကံကြမ္မာကို
တော့ဇူးအခါခါ တင်မိသည်။ ရည်ရွယ်မထားပါဘဲ lesson ပေးချင်
နဲ့သက်သက်စိတ်ရိုင်းလေးကစက္ကန်ပိုင်းအတွင်း ဦးနှောက်ထဲရောက်
လာခဲ့သည်။

ရေပေါ်ဆီတွေကို လက်တွေ့ဘဝထဲ ဆွဲခေါ်ပြီး ပြုလိုက်
နိုင်သည်။ ငွေမရှိလို့ ကာယကို အားပြုပြီး အသက်မွေးနေရတဲ့ လူမဲ့
တွေအပေါ်မှာ ခူးခပ်ပြီး သဲယူစားသုံးနေတဲ့ သူဌေးဆိုတဲ့ လူတွေကို
ဩဇာလို့မရတာ မဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက...

အဲဒီသူဌေးဆိုတဲ့ သူဌေးထဲက လူတစ်ယောက်ဟာ အမေ့
တို့ တော့ရန်ကြံပြီး ငိုက်တစ်လုံးနှင့်ပစ်ထားခဲ့လို့ သူ့ဘဝသည် ငယ်
စဉ်တပင် လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ မွေးတဲ့သားအဖြစ် သူများကဲ့ရဲ့တာ၊
နှိမ်တာတွေနှင့် ဘဝ စ၊ခဲ့ရသည်။

ချွေးစက်တွေ အများကြီးက ဒင်းတို့ကို ဖျော်ဖြေဖို့လား . .
ပျော်စေဖို့လား . . မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ် ဘယ်လိုကျရတယ် ဆို
တာ ကောင်းကောင်းသင်ပေးဖို့လိုနေပါပြီ။

မဟာသည် စိုရဲနေသော နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖိကပ်ပြီးနောက်
စိတ်ရှိုလက်ရှိုပင် နမ်းလိုက်မိသည်။ သန်မာမြဲမြံလှသော သူ၏လက်
ကြမ်းကြီးများက ချယ်ရီတစ်ကိုယ်လုံးကို တင်းကြပ်စွာ သိုင်းဖက်ထား
လိုက်သည်။

အတွေ့အကြုံ မရှိသော အရိုင်းပန်းကလေးမှာ ဆန့်ကျင်
ဘက်က ပေးသော အရိုင်းဆန်သည့် အပြုအမူကြောင့် ရှက်လည်း
ရှက်၊ ခွံလည်း ခွံ၊ ကြောက်လည်း ကြောက်စွာ ဒူးတွေကွေးညွတ်ချင်
လာသည်။

ချယ်ရီ ဘာလုပ်ရမလဲ . . ဖေဖေရေ . . သမီးကို ကယ်ပါဦး
ရင်ထဲတွင် အကြိမ်ကြိမ် တိုင်တည်နေမိတာက ဖခင်ဦးဝန်မင်းဆီကို
သူမမျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တွေက အတားအဆီးမဲ့စွာ စီးကျလာသည်။

‘မမလေးရေ . . မမလေး ဘယ်မှာလဲ . . ဟိုမှာ ဘာဘုကြီး
ခေါ်နေပြီ၊ အကင်စားလို့ရပြီတဲ့’

ဝိုင်းပုရဲ့အော်ခေါ်သံလည်း ကြားရော . . အားကိုးရပြီ ဆို
ပြီး ချယ်ရီသည် ရှိစုမဲ့စုအင်အားလေးဖြင့် လူကြမ်းကြီး၏ ကိုယ်ကို
ဆောင့်တွန်းကာ အသံကြားရာဘက်သို့ တရကြမ်း ပြေးထွက်လာခဲ့
သည်။

မျက်ရည်တွေကို လက်ခုံဖြင့် ဆွဲပွတ်သုတ်ပစ်လိုက်ပြီး မျက်
နှာကို ပြင်ယူလိုက်ရသည်။

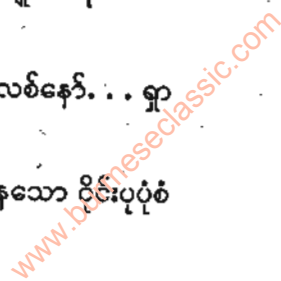
‘မိစ္ဆာကောင်၊ ဘီလူးလိုအကောင်။
အိပ်ပျက်အောင် ခြောက်လှန့်ရုံတင်မကဘူး၊ အပြင်မှာပါ
ထိုက်ပြီး နှောင့်ယှက်တဲ့သူ . .

သူ့ရန် သူ့အန္တရာယ်က လွတ်မြောက်ဖို့ဆိုတာ . . ဒီရွာက
ဇေးကနေ မြန်မြန်ထွက်သွားဖို့ တစ်လမ်းတည်းသာ ရှိတော့သည်။

ဝိုင်းပုကို အတွေ့မှာ ငိုချင်စိတ်ကို ဖိနှိပ်မျှိုသိပ်ရင်း ‘လာ
သွားစို့’ဟု တစ်ခွန်းတည်းသာ ပြောမိသည်။

‘မမလေးတို့များ ပုန်းရာမှာ စပါယ်ရှယ်လစ်နော် . . ရှာ
ထိတ်ရတာ ဖတ်ဖတ်ကို မောရော’

လျှာလေးတစ်လစ်ထွက်ပြီး အမောဆိုနေသော ဝိုင်းပုပုံစံ

တို့ ခါတိုင်းအချိန်မှာ ရယ်မိမှာဖြစ်ပေမယ့် အခုချိန်မှာတော့ အသိ
နှင့်တိုယ် တင်းကွာနေသဖြင့် သိပ်ပြီး သတိမထားမိဘဲ ငြိမ်သက်စွာ
တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ထိုနေ့က ထွက်ခဲ့ရသော picnic သည် ချယ်ရီအတွက်
ပျော်စရာများ ပျောက်ဆုံးစေပြီး အမျိုးအမည် တပ်လို့မရတဲ့ ခံစား
ချက်တစ်ရပ်ကို မတင်မကျ ဖြစ်စွာ၊ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်စွာ ရှင်ထံတွင်
တစ်ယောက်တည်းမျှသိပ်ခံစားရင်း ထမင်းလည်း ဖြောင့်ဖြောင့်မစား
နိုင်တော့ပါ။

ချယ်ရီ ထမင်းစားနည်းတာကို ကြည့်ပြီး ဦးသူခက စိုးရိမ်
စွာ လှမ်းမေးသည်။

‘သမီး.. စားတာ နည်းလှချည်လား’

‘သမီး ရင်ခံနေလို့ပါ ဘသူ၊ ဘန်ဂလိုကို ပြန်ချင်ပြီ’

‘ပြန်မယ်လေ သမီး၊ ကဲ.. မောင်စိုး.. ပစ္စည်းတွေ သိမ်း
တော့’

ဒီကောင်မလေး ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။ ခုနကတင် သူ့ထံ
ချင်းတွေနဲ့ မိုးမမြင်လေမမြင်ပျော်နေတဲ့ ကလေး..

ဧကန္တတော့ တစ်ယောက်ယောက်ကို စိတ်ကောက်နေပြီ
ထုတယ်..

ဒါလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး.. . ချယ်ရီလေးက ဘာမဆို
သည်းခံတတ်တဲ့ ကလေး.. .

စဉ်းစားလေ တွေးရ ကျပ်လေပင်။

ချယ်ရီ မပျော်တာကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသူက
ဦးသူခ ဖြစ်သည်။

(ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာများ

ပေးပို့လိုပါက

အမှတ်-၄၁၊ မြေညီထပ်၊

မေတ္တာရောင်ပြန်ရပ်ရင်း၊

လမ်း ၉၀၊ ကန်တော်ကလေး၊ ရန်ကုန်မြို့သို့

ပေးပို့နိုင်ပါသည်။)

www.burmeseclassic.com

သူ ဒီလောကထဲက ကွယ်ပျောက်သွားတဲ့တစ်နေ့မှာ သမီးလေး နောင်ရေး စိတ်အေးရအောင် အားလုံးစိစဉ်ထားပြီးသား။

နောက်ဆုံး ဘယ်လောက်တောင် စဉ်းစားထားသလဲဆိုရင် သမီးနဲ့သင့်တော်မယ့်သူကိုတောင် ရွေးထားပြီးဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် သမီးလေးက ငယ်သေးတော့ ဖွင့်မပြောသေးဘဲ အချိန်တစ်ခုကို စောင့်နေရသည်။ အမေပြောရမယ့်စကားတွေကို အဖေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပေါ်ပေါ်တင်တင် အသိပေးဖို့ ကျပြန်တော့လည်း အခက်တွေ့လှသည်။

ဘန်ဂလိုရှေ့တွင် ကားရပ်သံကြား၍ သူ့မျက်လုံးတွေ ဖွင့်ကြည့်မိသည်။

'ဖေဖေ သမီးပြန်လာပြီနော်'

'သမီးလေး.. ဒီနေ့ပြန်လာတာ စောလှချည်လား'

'သူ သိပ်နေမကောင်းဘူးလို့ပြောတယ် ဆရာ.. ဆရာဝန် သွားပင့်ပေးရမလား'

ဦးသုခက ပြောပြတော့ ဦးဝန်မင်းသည် စိတ်ပူပြီး သမီး၏ နဖူးလေးကို စမ်းကြည့်သည်။

'ကိုယ်တော့ မပူပါဘူး၊ သမီး ဘယ်လိုခံစားနေရလဲ ဖေဖေဆို ပြောလေ'

အခန်း(၅၆)

ဦးဝန်မင်းသည် ဘန်ဂလိုရှေ့တွင် ဝါးကုလားထိုင်လေးပေါ်ထိုင်ရင်း ဂုဏ်တော်တစ်ထောင် ပုတီးစိတ်နေသည်။

သူ့လောက် အေးချမ်းတာလည်း မရှိတော့ပါ။

လောဘမရှိ။ ဒေါသမရှိ။ မာန်မာနမရှိ။

ခန္တီတရားဆိုလည်း ထိပ်ဆုံးက. . .

အားလျှင် တရားခွေဖွင့်ပြီး တရားနာမည်။ တရားစာအုပ်

ဖတ်လျှင် ဖတ်၊ မဖတ်လျှင် တရားထိုင်သည်။

သူ့ဘဝမှာ ကြီးကြီးမားမား တွယ်တာစရာ သံယောဇဉ်ဆိုလို့ သမီးလေးတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသည်။

ဖေဖေကို သမီးဘယ်လိုပြောရမှာလဲရှင်။
 ချယ်ရီ . . နင့်စိတ် နင်နိုင်အောင် ထိန်းစမ်း။ နင့်အဖေက
 ဒီလောက်အေးချမ်းတာ၊ သူ့ရင်ထဲကို အပူတွေ ထည့်ပေးမလို့လား။
 'ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေရဲ့၊ ခေါင်းထဲက သိပ်မကြည်လို့
 ပါ . . သမီး ညတုန်းက အိပ်ရာအပြောင်းအလဲဖြစ်လို့ အိပ်မပျော်လို့
 ထင်တယ် . . ဖေဖေ ထမင်းရော စားပြီးပြီလား'
 'စားပြီးပါပြီကွယ် . . ဒါပေမယ့် သမီးမျက်နှာလေးကြည့်ပြီး
 မစားရတော့ သိပ်မမြိန်သလိုပဲ'
 ဒါတွေကြောင့်ပဲ ချယ်ရီ ဖေဖေကို ခွဲမသွားရက်တာ . . ဒါ
 တွေကြောင့်ပဲ . .
 အဖေတစ်ခု သမီးတစ်ခုဘဝမှာ သားအဖနှစ်ယောက် အပူ
 အပင်မရှိခဲ့ဘဲ အခု ဒီရွာကလေးရောက်မှ စိတ်တွေ နောက်ကျိလာ
 အောင်၊ လေးလံလာအောင် နှောင့်ယှက်တတ်တဲ့ မိစ္ဆာကောင်နဲ့တွေ့
 ရတာ . .
 'ဖေဖေ . . သမီး ခဏလောက် သွားအိပ်လိုက်ဦးမယ်နော်
 ဖေဖေရှေ့မှာ ကြာကြာနေဖို့ ချယ်ရီ လိပ်ပြာမလုပ်ပါ။ ဒါပေ
 မယ့် ချယ်ရီ ဘာအပြစ်မှကူးလွန်ထားတာ မရှိဘူး၊ ဝဋ်ကြွေးပါလာ
 လို့ ချယ်ရီ ဆပ်လိုက်ရတာ၊ ဒီလောက်နဲ့တင် ကျေပါစေတော့ . . .

'ဖေဖေသမီး ကြည့်ရတာ သိပ်မလန်းသလိုပဲ . . သမီးလေး
 ဖေဖေကို 'ရိုးမ'ကို ပြန်ကြမလား'
 'ဒါဆို မနက်ဖြန်ပဲ ပြန်ကြရအောင် ဖေဖေ'
 ချယ်ရီပြောတာကို ကြားတော့ ဝိုင်းပုတို့အုပ်စုမှာ ချက်ချင်း
 နှစ် ဈာန်နှာလေးတွေ ငယ်ကုန်ကြသည်။
 'မပြန်ပါနဲ့ဦး မမလေးရယ် . . ရောက်တာမှ တစ်ရက်ပဲ ရှိ
 သေးတဲ့ဥစ္စာ . . မမလေး ပြန်သွားရင် ဝိုင်းပုတို့ လွမ်းပြီးကျန်ခဲ့ရမှာ'
 ဒီလိုဆိုတော့လည်း ချယ်ရီ စိတ်မကောင်းနိုင်ပြန်။
 ကိုယ်ခံစားရတာလည်း ကိုယ်ပဲ သိသည်။ ဘယ်သူ့ကိုဖွင့်
 ပြောပြီး ဘယ်တစ်ယောက်ကို တိုင်ပင်ရမှာလဲ . .
 ဒီဘန်ဂလိုထဲမှာပဲ နေရင် လုံခြုံမလားမသိဘူး၊ ဟုတ်တယ်
 . . ဒီလူဝင်နှောင့်ယှက်လို့မှမရတာ . . သူငယ်ချင်းတွေကို ဒီဘန်ဂလို
 မဲ လာခိုင်းပြီး သူတို့စိတ်ကျေနပ်အောင် နှစ်ရက် သုံးရက်လောက်
 ထပ်နေပေးလိုက်ဦးမယ် . .
 ပန်းချယ်ရီဆိုတာ ဒီလိုမိန်းကလေးပါပဲလေ . . ကိုယ့်ဆန္ဒ
 ထက် သူတစ်ပါးဆန္ဒကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး ဦးစားပေးလွန်းသည်။
 'ကဲ . . ပြေလည်အောင် ညှိကြဦး . . ဘာဘ ပုတီးဆက်စိပ်
 ဆိုက်ဦးမယ် ဟုတ်လား'

www.burmeseclassic.com

မူပိုင်နင်းဆီ - ၁၂၈

ဘော်ဒါတွေ အဆွယ်ကောင်းတော့ ပြန်ချင်ပေမယ့် ပန်း
ချယ်ရီ ထိုရွာကလေးမှာ ဆက်နေဖြစ်သွားသည်။

သုံးရက် ဆက်နေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းသည် သုံးဘဝမတ
ဖျက်မီးဖို့ အစပြုခဲ့ခြင်းဆိုတာ ချယ်ရီတစ်ယောက် ကြံမှမသိခဲ့တာ..

အခန်း(၁၇)

ထိုနေ့က အပြင်မှာ နှင်းမိုးတွေ ရွာနေသည်။ ရှားရှားပါးပါး
ကြုံရခဲ့သောမြင်ကွင်းလေးမို့ ပန်းချယ်ရီသည် ကော်ဖီခွက်လေးကိုငံ
ပြီး အားရအောင် ငေးနေမိသည်။

သစ်ပင်လေးတွေ အံ့ဆိုင်ပြီး နဂိုကမှ အေးစိမ့်စိမ့်ရှိသော
ဣတလေးသည် နှင်းမိုးတွေအောက်မှာ တိတ်ဆိတ်ပြီး အေးစက်နေ
သည်။

စီတန်းနေသော ထင်းရှူးပဒေသာပင်ကလေးတွေတောင်
နီရေစိုတော့ ပိုပြီး စိမ်းလန်းလာသည်။ ဟိုးဝေးဝေးက တောင်တန်း
တွေရော.. စိမ်းနေမလား၊ ပြာနေမလား ချယ်ရီ သိချင်ပါသည်။
ကုန်းမြင့်ပေါ်က ဘုရားကျောင်းအိုအိုကလေးကို ကြည့်ရ

www.burmeseclassic.com

တာ နှင်းမိုးတွေအောက်မှာ သက်ငြိမ်ပန်းချီကားလေးတစ်ချပ်နှင့်တူသည်။

ဘန်ဂလိုနောက်က ချောင်းကလေးမှာ ရေတွေလျှံနေပြီပဲ။

တွေ့သမျှ မြင်သမျှ မြင်ကွင်းတိုင်းက ချယ်ရီကို ဆွဲဆောင်နေသည်။ အပြင်ထွက်ပြီး နှင်းတွေရောနေတဲ့ မိုးစက်ကလေးတွေကို ထိတွေ့ချင်လာသည်။

ဖိနှပ်မပါတဲ့ ခြေပလာနဲ့ အေးစက်စိရွဲနေတဲ့ မြေကြီးပေါ် နှင်းလျှောက်ချင်လာသည်။

ဖဝါးနှင့်နှလုံးသား တစ်ထပ်တည်း ကျချင်သည်။ ခြေဖဝါးလေး အေးလာတဲ့အခါ နှလုံးသားလည်း အေးချင်ပါသည်။ ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်အတွက်မှ မတုန်လှုပ်တတ်တဲ့ ဒေါင်ဒေါင်မြည်အောင် မာတဲ့ နှလုံးသားလေးဖြစ်ချင်တာ။

ခုတော့ စိတ်ဓာတ်ညံ့ဖျင်းသိမ်ငယ်တဲ့ အခြေအနေမဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဇော်ကားခြင်းကို ပယ်ပယ်နယ်နယ်ခံစားရပြီးပြီ။

ကျွန်မကို နမ်းရဲလောက်အောင် ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘာပတ်သက်မှုရှိလို့လဲ။

ဒါ ရှင် တမင်သက်သက်ယုတ်မာတာမဟုတ်လို့ ဘာလဲ။ ရှင်ကို ကျွန်မ သိပ်မှန်းတယ်၊ အရမ်းလည်း ရွံတယ်။

ကျွန်မ ပိုင်ဆိုင်သမျှ အစိတ်အပိုင်းမှန်သမျှဟာ ကျွန်မချစ်တဲ့သူအတွက်ပဲ ဖြစ်စေဖို့ ထိန်းသိမ်းခဲ့တာ၊ တန်ဖိုးရှိရှိနေခဲ့တာ။ ရွှင်လုပ်သမျှ ငြိမ်ခံနေဖို့ မဟုတ်ဘူး။ Bodyguard တွေ အဖော်အပေါင်းတွေ အများကြီး ပါ၊ပါလျက်နဲ့ ရှက်လွန်းလို့ ကျွန်မ မခေါ်ခဲ့တာ။

ချယ်ရီသည် ဘာကို နှမြောမှန်းမသိ။ တစ်ခုခုကို အဆုံးစွန်ထိ ဆုံးရှုံးလိုက်ရသလို ဝမ်းနည်းနာကျင်နေသည်။

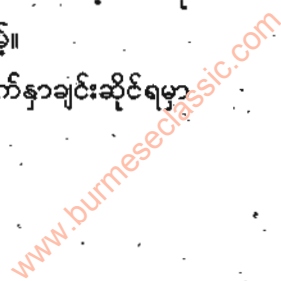
လူတစ်ယောက်ကို အရမ်းချစ်မိတဲ့အခါ သတိရတတ်သလို အရမ်းမှန်းမိတဲ့အခါမှာလည်း မေ့ပျောက်ပစ်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါ။ နာကြည်းလေ။ ပိုပြီး မမေ့နိုင်လေ ဖြစ်ရသည်။

သူ့လုပ်ရပ်တွေက အသက်တစ်ကြိမ်ရှုလိုက်တိုင်း တစ်ခါနှင့်မလွတ်နိုင်စရာ မဟုတ်လား။

ချယ်ရီသည် အခန်းထဲမှ အပြင်ကို ထွက်မိတယ်ဆိုရင်ပဲ ဖေဖေကို လိုက်ရှာမိသည်။ ဒီနေ့မနက်ကတည်းက ဖေဖေအသံကို မကြားရသေးပါ။ ဖေဖေ ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်။

ကိုယ့်မှာ အပြစ်မရှိဘဲနဲ့ ဖေဖေကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ မလုံမလဲဖြစ်ရသည်။

'ဖေဖေရေ . . . ဖေဖေ'

တင်. . ပြန်ထူးသံလည်း မကြားရဘူး။ ချယ်ရီသည် ဘန်ဂ
လိုတစ်ခုလုံးအနှံ့လိုက်ရှာသော်လည်း ဖေဖေအရိပ်အယောင်ကိုမျှ
မတွေ့ရပါ။

'ဘသုရေး. . ဘသု'

ဘသုအသံလည်း မကြားရပြန်။ ဘယ်တွေ့ လျှောက်သွား
နေကြတာလဲ. . .

'ဘကြီးချက်ရေ'

ချယ်ရီ နည်းနည်းထိတ်လန့်လာသည်။ တစ်ယောက်မှတို့
မရှိတာ. . ဒါဆို ဒီဘန်ဂလိုကြီး တစ်ခုလုံးမှာ ချယ်ရီ တစ်ယောက်
တည်းလား။

ကြက်သီးမွေးညှင်းများ ထကာ ချက်ချင်းပင် ချမ်းတက်လာ
သည်။

တစ်ယောက်မှ မကောင်းဘူး။

အပြင်လေးဘာလေးသွားတယ်ဆိုရင်လည်း ချယ်ရီကုန်ပြီး
မှသွားသင့်တာပေါ့။ အကျိုးအကြောင်းလေးတော့ ပြောသင့်တာပေါ့။

ဒီရွာကလေးကိုရောက်ပြီးကတည်းက ဘာကိုကြောက်မှန်း
မသိ၊ ကြောက်နေရတာ. . နောက်ကျောမှမလှံတာ. .

ဒီနေ့ စောစောလာပြီး အဖော်လာလုပ်ပေးပါမယ် ဆိုတဲ့

အုပ်စုကရော ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ။

ဘန်ဂလိုတစ်ခုလုံး လေတိုးလို့ တံခါးရွက်ကလေးတွေ လှုပ်
နေသကလွဲရင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ပြီး စိတ်ကို ချောက်ချားစေသည်။

အပြင်ထွက်ပြီး လမ်းလျှောက်ချင်သော ချယ်ရီသည် အား
တိုစရာ အနားမှာ လူမရှိသောအခါ အခန်းထဲပြန်ဝင်ပြီး တိတ်တိတ်
တလေး နေနေမိသည်။

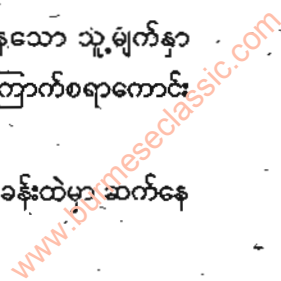
နှင်းမိုးတွေကတော့ ကျဆင်းဆဲပင်။ ချယ်ရီတစ်သက်မှာ
ဒီနေ့လောက်၊ ဒီအချိန်လောက် စိတ်အားငယ်ဖူးတာမျိုး မရှိပါ။

မှန်ချပ်ကြီးမှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ငေးကြည့်ရင်း ကြောက်စိတ်
တွေကို ဖြေယူနေရသော ချယ်ရီသည် မှန်ချပ်အပြင်ဘက်၌ပေါ်လာ
သောလူတစ်ယောက်၏အရိပ်ကြောင့် သွေးပျက်မတတ် ချောက်ချား
တာ 'ဖေဖေရေး. . 'ဟု အကျယ်ကြီးအော်လိုက်မိသည်။

ဖေဖေ မရှိမှန်း သိပေမယ့် အားကိုးအားထား ရလိုရငြား
ထိတ်လန့်စွာ တမ်းတမိခြင်း ဖြစ်သည်။

စိမ်းသက်စွာ မထိတရီနိုင်စွာ ကြည့်နေသော သူ့မျက်နှာ
သည် ဆက်ပြီး မကြည့်ရဲတော့လောက်အောင် ကြောက်စရာကောင်း
သလို ရွံစရာလည်း ကောင်းပါသည်။

ချယ်ရီသည် အပြင်လည်း မထွက်ရဲ၊ အခန်းထဲမှာ ဆက်နေ

ဖိုးလည်း မဝံ့မရဲဖြင့် ချီတုံချတုံဖြစ်နေဆဲမှာ
'ခွမ်း'

တူသောအသံနှင့်အတူ မှန်ချပ်အကွဲတွေက တစ်စီစီ စင်
ထွက်လာသည်။

မှန်ကိုခွဲပြီး သူဝင်လာပြီ. . ချယ်ရီ ဘာလုပ်ရမလဲ. .
တစ်လှမ်း. .

နှစ်လှမ်း. .

သုံးလှမ်း. .

တဖြည်းဖြည်း နီးလာပြီ။

ချယ်ရီ အသက်ရှူဖို့ မေ့လျော့နေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး နတ်
ပူးသလို တုန်နေသည်။ သူသည် ချယ်ရီနှင့် ခြေတစ်လှမ်းအကွာသို့
ရောက်သော အခါ တုံ့ခနဲရပ်သွားသည်။

စူးလက်မာထန် နေသော မျက်လုံးစိမ်းများဖြင့်
အေးစက်မာ ကျောစွာ ချယ်ရီတစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကြုံးပြီး
စိုက်ကြည့်လိုက်လျှင် ချယ်ရီသည် ထိုနေရာ၌ပင် ခွေခေါက်ပြီး
ခိုင်းတနဲလဲကာ သတိလစ် သွားခဲ့လေသည်။

စိုက်ခင်းတစ်ခုလုံးသည် သူတို့ဝင်တိုက်ခဲ့စဉ်ကအတိုင်း
ဖရိုဖရဲဖြင့်ရစရာမရှိအောင်ပျက်စီးနေသည်စိုက်ခင်းအနောက်ဘက်
မှာ တဲအိမ်လေးတစ်လုံးရှိပြီး တိတ်ဆိတ်နေသည်။

'ဒီကောင်က ကျွန်တော်တို့ကို ချိန်းပြီး ဘာလို့ရှိမနေတာ
ထဲ မသိဘူး'

ဦးသုခက မချီတင်ကဲ ရေရွတ်နေသည်။ စိုးသော်ကတော့
လူငယ်ပီပီ

'ကြောက်လို့ ပြေးတာ နေမှာမပါ'

'ခဏစောင့်ကြည့်လိုက်ပါဦးကွာ'

သူတို့နှစ်ယောက် ဆရာစကားကို မလွန်ဆန်နိုင်လို့ စောင့်
နေရပေမယ့် စိတ်က မရှည်ချင်တော့ပါ။

စတွေ့ကတည်းက ဒီကောင် အချိုးမပြေတာ။ ဒီနေ့ မနက်
အစောကြီး စာလာပေးခိုင်းပြီး ချိန်းလို့သာ လာခဲ့ရတာ. . ဆရာက
တစ်ညနှစ်ယောက်တည်း လွတ်လိုက်ရင် ပြဿနာထပ်ဖြစ်မှာစိုးလို့
ကိုယ်တိုင်လိုက်လာခဲ့တာ. .

ခုံကြည့်. . ဆရာ့လို ဂုဏ်သရေရှိသူဌေးတစ်ယောက်က
ဒီလိုဘာမဟုတ်တဲ့စိုက်ခင်းထဲက ငနဲတစ်ယောက်ကိုစောင့်နေရတာ
သဘာဝမှမကျတာ။

‘လာပါ ဆရာရယ်. . ပြန်ကြရအောင်၊ ဘန်ဂလိုမှာ ချယ်ရီ
လေးတစ်ယောက်တည်း’

‘ဟုတ်သားပဲ. . ငါသမီးဆီ ဖုန်းဆက်ကြည့်စမ်း. . နိုးနေပြီ
လားလို့’

ဦးသုခက ချယ်ရီဆီ ဖုန်းခေါ်သည်။ ဖုန်းသံ မြည်နေပေ
မယ့် ပြန်ထူးမည်သူ မရှိပါ။

နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ခေါ်ကြည့်သည်. . ထိုနည်းလည်း
ကောင်းပင်။

ဒီအချိန်လောက်ဆို ချယ်ရီလေး နိုးလောက်ပါပြီ။ မနိုးသေး
လည်း ဖုန်းသံတွေ အဆက်မပြတ်မြည်နေတော့ နိုးရောပေါ့။

စိတ်ထဲမှာ သိပ်ဘဝင်မကျဖြစ်လာသည်နှင့် ဦးသုခက

‘ဆရာ. . ဖုန်းလည်းမကိုင်ဘူး၊ ဝိုင်းပုတီးနဲ့များ အပြင်ထွက်
သွားလား မသိဘူး’

‘ခဏနေရင် ပြန်ကြတာပေါ့ကွာ. . ဒါနဲ့ ဒီကောင်လေးက
ဘာလုပ်ချင်လို့ခေါ်တယ်ထင်လဲ သုခ၊ လျော်ကြေးတော့ ဟုတ်ဟန်
မတူဘူး။ သူ့သာ လျော်ကြေးလိုသူဆိုရင် ဟိုနေ့ကတည်းက ယူမှာ
ပေါ့’

‘အလကား အဆင့်မရှိတဲ့ကောင်ပါ ဆရာ. . ဟိုနေ့က သူ
အမူလွန်သွားလို့ဖြစ်မှာပေါ့. . ဟိုစိုက်ခင်းပဲကြည့်လေ. . ပြန်မှမပြင်
ရသေးတာ. . ပိုက်ဆံမရှိလို့ ဖြစ်မှာပေါ့။ မယုံရင် ကြည့်နေ ဆရာ၊
ဒီကောင် ဒီနေ့ ပိုက်ဆံ တောင်းကိုတောင်းလိမ့်မယ်’

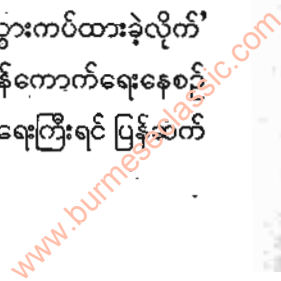
နောက်ထပ် အချိန်အတော်ကြာကြာ စောင့်နေသည့်တိုင်
ထိုသူက ပေါ်မလာပါ။

ဦးဝန်မင်းပင် စိတ်မရှည်ချင်တော့. . .

‘ပြန်ကြရအောင်ကွာ. . ငါတို့ ဒီနေရာ လာသွားတယ် ဆို
တာ သူသိအောင် စာရေးပြီး သူ့အိမ်နံရံမှာ သွားကပ်ထားခဲ့လိုက်’

ဦးသုခက စာကို စိတ်မရှည်စွာ အမြန်ကောက်ရေးနေစဉ်

‘ငါ့ဖုန်းနံပါတ် ရေးပေးလိုက် သုခ၊ အရေးကြီးရင် ပြန်ဆက်
သွယ်လို့ရအောင်’

ဦးစန်မင်းသည်လူတစ်ဘက်သားကိုအင်မတန်မကြည့်ချင်
စာနာချင်သူ ဖြစ်သည်။

သူ့စိတ်ထဲမှာ စိုက်ခင်းထဲက ကောင်လေးအတွက် တာဝန်
မကျေသလိုခံစားနေရသည်။

ဦးသူခက ဖုန်းနံပါတ်ကို ရေးမပေးချင်ပါ။ ဇယားရှုပ်မှာ
လို့ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ဆရာအမိန့်ကိုမလွန်ဆန်နိုင်သူ
စာ ရေးပြီး အိမ်နံရံမှာ ပြေးကပ်ခဲ့ရသည်။

စိုးသော်က ကားစက်နှိုးပြီး အဆင်သင့်စောင့်နေပြီ။

ဦးသူခသည် ဆရာကို ဦးညွတ်အရိုအသေပေးကာ နောင်
ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးပြီး တက်စေသည်။

ဆရာတက်ပြီးနောက် တံခါးပြန်ပိတ်ကာ ကားရှေ့ခန်းမှာ
သူ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် စိုးသော်က ကားကို မောင်းထွက်လာခဲ့
သည်။

အခန်း(၁၈)

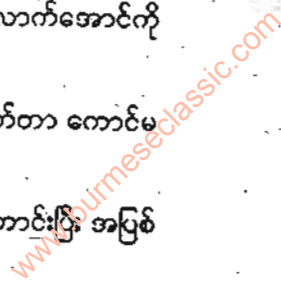
စိုင်းမဟာသည် ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ကွက်တီ
ခေါ်အောင် မျက်နှာသာပေးခဲ့သော ကံကြမ္မာကို အံ့သြနေမိသည်။

အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရလျှင် ဒီကောင်မလေးကို ဒီလောက်
သွယ်လွယ်နဲ့ခေါ်လာနိုင်မည်ဟု မထင်ထားပါ။

သူ့မျက်နှာကို မြင်ရုံနှင့် သတိလစ်သွားလောက်အောင်ကို
အောင်မလေးက ကြောက်ရွံ့နေခဲ့သည်။

မနေ့က ရေတံခွန်မှာ သူ lesson ပေးလိုက်တာ ကောင်မ
တော်တော်လန့်သွားပုံပဲ။

ကြည့်စမ်းပါဦး... ဒီလောက် ချစ်စရာကောင်းပြီး အပြစ်

ပြောစရာမရှိအောင် လှတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို သူ့သိမ်
ပိုက်နိုင်ခဲ့ပြီ။

မရည်ရွယ်ပါဘူး.. လုံးဝကို မရည်ရွယ်ခဲ့တာ.. ဒီကောင်မ
လေးက အဘိုးကြီးအသည်းဆိုတာ သိလို့ မထိတထိနဲ့ ကလိပေးနဲ့
လောက်ပဲ စဉ်းစားခဲ့တာ..

ဒီနေ့.. ကောင်မလေးနားမှာ လူတွေအားလုံး ရှင်းထားပြီး
သူ့ ရအောင် ဝင်လာခဲ့သည်။

မနေ့က သူ့ကျူးလွန်မိတဲ့ကိစ္စကို ကောင်မလေး ဘယ်ထိ
တုံ့ပြန်မလဲဆိုတာ သူ့သိချင်နေသည်။

ခက်တာက သူ့မျက်နှာတွေ့တာနဲ့ ကောင်မလေးက ခွေပြီး
လဲကျသွားတာ.. ဟန်ဆောင်နေတယ်ထင်လို့ သူ့နဖူးလေးကို နှစ်
ကြည့်သေးသည်။

သူ ဘာမှ မသိဘူး။

မဟာ စိတ်တွေ ပြောင်းသွားသည်။ နူးညံ့ညင်သာတဲ့ အထိ
အတွေ့လေးနှင့်အတူ နတ်သမီးလေးလို လှသောကောင်မလေးထိ
သူခေါ်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး အလာတုန်းက စီးလာခဲ့တဲ့ သုံးဆီ
ဆိုင်ကယ်ပေါ် ကောင်မလေးကို ပွေ့ချီကာ တင်လာခဲ့သည်။

မဟာ သူ့စိတ်သူ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။

ဒီလောက် အချိန်တိုတိုလေးအတွင်းမှာ ဒီကောင်မလေးကို
နိုင်ဆိုင်ချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွားပေါ်လာတာ ဘာဖြစ်လို့များလဲ..

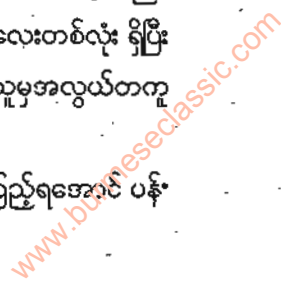
မိန်းမဆိုလို့ အမေတစ်ယောက်ပဲ နီးနီးကပ်ကပ်နေဖူးတာ။
သူ့မှန်းသိတတ်စကတည်းက သူ့အပေါ် အကောင်းမမြင်တတ်တဲ့
ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူ့ကလည်း အဆိုးတွေချည်း ပြန်ပေးခဲ့သည်။ အရွံ
ဆိုက်ခဲ့သည်။ ထင်သလိုပြော၊ ထင်သလိုလုပ်ကာ နေချင်သလိုနေ
သောသူနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်သည် ဝင်ရိုးစွန်းနှင့်အိကွေတာလို ဝေးကွာ
သွန်းမက ဝေးကွာခဲ့ရသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်က ပညတ်ထားတဲ့ 'အရိုင်းအစိုင်းကောင်'ဆို
တဲ့ နာမ်စားနှင့် သူသည် တစ်သားတည်းဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

စိုက်ခင်းက အသီးအနှံတွေတင်ပြီး မြို့တက်ရောင်းတဲ့ သုံး
သီးဆိုင်ကယ်လေးပေါ်မှာ ပန်းချယ်ရီလို့ခေါ်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်
ယောက် ဘာမှမသိဘဲပါလာခဲ့ပြီ။

အမေ့ရဲ့ရွာကလေးဆီ ဦးတည်ပြီး သူ့မောင်းလာခဲ့သည်။
အဲဒီမှာ အမေ ပေးခဲ့တဲ့အမွေ (ပျဉ်ထောင်အိမ်)ကလေးတစ်လုံး ရှိပြီး
တောခေါင်ကာ အစွန်အဖျားကျလွန်းသဖြင့် ဘယ်သူမှအလွယ်တကူ
ရှာတွေ့နိုင်မည် မထင်ပါ။

ငါတို့နှစ်ယောက် ဘဝသစ်တစ်ခုထဲ ဝင်ကြည့်ရအောင် ပန်း

ချယ်ရီ . သူဌေးဆိုတဲ့ မင်းရဲ့အဖေ ဘယ်လိုခံစားရမလဲဆိုတာ ငါ သိချင်သေးတယ်။

ငါ့စိုက်ခင်းလေးပျက်စီးသွားတာကို ဘာမှမကြီးကျယ်သလို အချိုး ချိုးပြီး ငွေနဲ့ပေါက်ပြီး ဖြေရှင်းဖို့ပဲ ကြိုးစားကြတယ် . . ငွေ . . ငွေ . . တစ်ချိန်လုံး ငွေဆိုတဲ့စကားကိုပဲ သုံးနေကြတယ်။

ငွေရှိတယ်။ ဂုဏ်ရှိတယ် ဆိုတဲ့စကားကြားရင် ငါ့ရင်ထဲမှာ နာတယ်။ ဒီစိုက်ခင်းကို ငွေကြေးနဲ့တန်ဖိုးဖြတ်လို့မရဘူးဆိုတာ မင်း အဖေ မသိဘူး . . ငါ့အဖေ ကိုယ်တိုင် ရေပုံးထမ်းပြီး ရေလောင်း ပေါင်းသင်ခဲ့တာ . . ဘယ်လိုပြန်ပြီး အစားထိုးရမလဲ . . .

ဒါပဲ . . အဲဒါကြောင့်ပဲမင်းတို့အနောက်ကို ငါ့အမြဲလိုက်နေ ခဲ့တာ . . ခုတော့ ငါ့ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝခဲ့ပြီပေါ့ . .

စိုင်းမဟာရဲ့ ရင်ထဲမှာ နာနေတာလား . .

ဒါမှမဟုတ် ပျော်နေတာလား . . .

သူ့ကိုယ်တိုင်တောင်မှ ခွဲခြားနိုင်စွမ်းမရှိပါ။ ကွဲကွဲပြားပြား သိဖို့ဆိုတာ အချိန်တော်တော်ယူရဦးမည် ထင်သည်။

ဒါပေမယ့် မင်း ဒီတစ်သက် ငါ့ရင်ခွင်ထဲက ထွက်ပြေးလို့ မလွတ်နိုင်တော့ဘူး ချယ်ရီ . . အဲဒါတော့ လုံးဝကို သေချာတယ်။

ဘန်ဂလိုတစ်ခုလုံး ပွက်လော့ရိုက်နေသည်။

ချယ်ရီဆီလာကြတဲ့ ဝိုင်းပုတို့အုပ်စုလည်း ချယ်ရီပျောက်ရ သည့်အကြောင်းရင်းကို မသိကြဘဲ တစ်ယောက်တစ်နေရာစီ ဟိုဒီ ခွဲပြီး လိုက်ရှာနေကြသည်။

ဦးဝန်မင်း သူ့ကိုယ်သူ ယူကြုံးမရဖြစ်နေသည်။ အချိန်တစ် ဆယ့်လောက်အတောအတွင်းမှာ သမီး ဘာလို့ပျောက်သွားရတာလဲ။ ဒီလိုဖြစ်မယ်မှန်းသာ ကြိုသိခဲ့ရင် သူ့လိုက်မသွားပါဘူး။ သမီးအနား ဆဲပဲ နေခဲ့မှာပေါ့ . .

စိုးသော်နှင့်ဦးသုခတို့မှာ နေရာအနှံ့ လိုက်ရှာသော်လည်း ချယ်ရီကို မတွေ့ခဲ့ပါ။ စိုင်းမဟာနှင့်ချယ်ရီကို ဘယ်သူမှဆက်စပ်ပြီး တွေးမိကြပါ။

သူတို့ချင်းက ရင်းနှီးမှုမရှိသလို ချယ်ရီကလည်း လိုက်သွား ည့်သူ မဟုတ်ပါ။ ချယ်ရီအိပ်ခန်းထဲက မှန်ပြတင်းကို ခွဲပြီး ဝင်လာ ပြင်ဆောက်တော့ အဓမ္မဆန်နေပါသည်။

ဦးဝန်မင်း စိတ်ပူတာက သမီးလေးကို လူဆိုးတွေကများ ပြန်ပေးဆွဲသွားတာလား။ ဒါဆိုရင်တော့ သူတို့ဆီက မလွဲမသွေဆက် သွယ်လာမှာပဲ . . ဘာလုပ်ရမလဲ . . ရဲတိုင်ထားရင် ကောင်းမလား။ တစ်ဦးတည်းသောသမီးကလေး မဟုတ်လား။ ရူးလို့ရရင်

www.burmeseclassic.com

ခေတ္တခဏ နူးလိုက်ချင်ပါသည်။ ဒါဆို အရာအားလုံးကို မသိတော့ဘူးပေါ့။

ခုတော့ သူ့ရင်ထဲတွင် မီးဟုန်းဟုန်းတောက်နေသည်။

‘ရိုးမခံအိမ်’ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး တပည့်အားလုံးကို လိုက်လာခိုင်းသည်။ ကားသုံးစီးနှင့် လူခွဲရှာကြဖို့ ဖြစ်သည်။

ရဲကို အကြောင်းကြားချင်ပေမယ့် သမီးလေး၏ အသံ အန္တရာယ်ကို စိုးရိမ်ပြီး အလောတကြီးမလုပ်ဝံ့သေးဘဲ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေရသည်။

ရွာထဲအနံ့လျှောက်ရှာပြီး ဝိုင်းပူတို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

‘မတွေ့ဘူး ဘာဘ၊ နှင်းနှင်းတို့အိမ်မှာလည်း မရှိဘူး၊ ထိုတောင်ပေါ်က ဘုရားမှာလည်း မရှိဘူး၊ မမလေးက ဒီလောက်ကြာအောင်တော့ သွားမယ်မထင်ဘူးနော် . . . ဘာဘတို့က သူ့ကို ဘာထိတစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့တာလဲ’

‘ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိလို့ပါကွယ်၊ ချယ်ရီက အိပ်ပျော်နေတော့ ဘာလည်း မနိုးရက်တာနဲ့ သွားလိုက်တာ’

အချိန်တွေ တဖြည်းဖြည်းကုန်လာသည့်တိုင် ဘာသတင်းအစအနမှမရပါ။

တရိပ်ရိပ်တွေ့လေ့ . . . တရေးရေးပေါ်လေဆိုသလို ဦးသူ

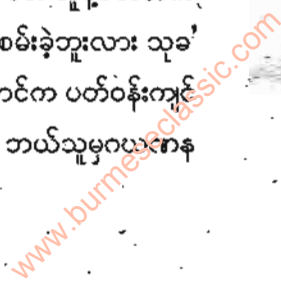
သည် မနက်က ကိစ္စကို အချိန်ယူပြီး စဉ်းစားကြည့်သည်။ ချယ်ရီအနားမှာ အမြဲ ထက်ကြပ်မကွာ ရှိနေသော ယောက်ျားသား သုံးယောက်လုံးကို ပ,ထုတ်ထားပြီး ထိုအချိန်မှာပဲ ချယ်ရီ ပျောက်သွားတာ ခုတော့ စဉ်းစားစရာဖြစ်နေသည်။

‘စိုးသော် ကားပြန်ကွေ့စမ်း၊ ဟိုကောင်စိုက်ခင်းကိုသွားပြန်ကြည့်ကြမယ်၊ ငါတို့ မနက်က လှည့်စားခံလိုက်ရပြီကွေ့ . . . ဒီကောင်တမင်သက်သက် ငါတို့ကို ပ,ထုတ်လိုက်တာ . . . ငြိုဟ်ကောင်၊ တွေ့ထို့ကတော့ အသေကိုနှာပစ်လိုက်ဦးမယ် . . . တောက် . . .’

ဦးသူခသည် မဟာအိမ်ကို မိုးစုန်းစုန်းချုပ်သည်ထိ စောင့်ကြည့်သော်လည်းပြန်ရောက်မလာသည့်အတွက် သူ့အထင်မှန်သွားပြီဆိုတာ ဦးဝန်းမင်းကို တင်ပြလိုက်သည်။

‘ဒါဆို ငါတို့ဘာလုပ်ကြမလဲ သူခ . . . ငါသမီးလေးတော့ ဒီကောင်လက်ထဲမှာ ရေတိမ်နစ်တော့မှာပေါ့၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စလေးနဲ့များ ငါတို့အပေါ်မှာ အညှိုးထားရသလားကွာ၊ မင်း သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းတွေ၊ သူရှိနိုင်မယ့်နေရာတွေ မစုံစမ်းခဲ့ဘူးလား သူခ’

‘စုံစမ်းပါတယ် ဆရာ၊ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်က ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အဆက်အသံသိပ်မလုပ်တော့ သူ့အကြောင်း ဘယ်သူမှမယူစာနာမသိကြဘူး’

'ဒါဆို ငါတို့ ရဲတိုင်မှ ဖြစ်တော့မယ် သုခ၊ အချိန်ဆွဲမနေ
 တော့ဘူး ဒါ့ အလိုမတူဘဲ သွေးဆောင်ဖြားယောင်းမှုကွ'
 'ကျွန်တော်တို့လည်း ဒီကောင့်ကိုကျွေးချင်နေတာ ဆရာ၊
 သမီးချယ်ရီ တစ်ခုခုဖြစ်လို့ကတော့ ဒီကောင့်ကို ကျွန်တော်ကိုယ်
 တိုင် သတ်ပစ်မယ်'

တပည့်တွေတွေ့မှာမို့ ဟန်ဆောင်ကာ တင်းထားပေမယ့်
 ဆရာ့မျက်လုံးမှာ မျက်ရည်ဝဲနေတာ၊ အသံတွေ တုန်ပြီး ဆောက်
 တည်ရာမရ ဖြစ်နေတာ ဦးသုခ အားလုံးသိနေပါသည်။

အခန်း(၁၉)

ချယ်ရီသည် မည်မျှကြာအောင်အိပ်မောကျသွားသည်
 သိပါ။ သူမ နီးလာချိန်တွင် ပထမဆုံး သတိထားမိသည်က
 ဘူနှင့် အကျွမ်းတဝင်မရှိသောပတ်ဝန်းကျင်ဖြစ်သည်။

အခန်းလေးတစ်ခန်း. . မှောင်မည်းနေတဲ့အခန်းထဲက အိပ်
 စေ့တစ်ခုပေါ်မှာ ချယ်ရီ အိပ်ပျော်နေသတဲ့လား. . .

ဟင့်အင်း. . အိပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုလူ မှန်ခွဲပြီး ဝင်
 လာလို့ ချယ်ရီ သတိလစ်သွားတာ. .

ချယ်ရီဘယ်ရောက်နေတာလဲ. . ဖေဖေရော ဘယ်မယ်. .
 ချယ်ရီသည် သတိရလျှင်ရချင်း အိပ်ရာပေါ်မှလူးလဲပြီး ထလာသည်။

www.burmeseclassic.com

'မင်း နိုးလာပြီလား'

ဟိန်းထွက်လာသော ထိုအသံကြောင့် သူမ ပခုံးလေး နှစ်ဖက် ဆတ်ခနဲတုန်သွားသည်။

'ဘယ်မှ ထသွားဖို့ မစဉ်းစားနဲ့. . မင်းကို ငှါဘဝထဲ အပြီးခေါ်လာတာ'

ချယ်ရီက ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါရမ်းသည်။ ထိုနောက် မဝံ့မရဲဖြင့်

'ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်. . ကျွန်မကို ဖေဖေဆီပြန်ပို့လေးပါ'

ချယ်ရီ ဘာပဲပြောပြော သူ့နားထဲမဝင်တော့ဘူးလား။ သူ့ ခန္ဓာကိုယ်က ချယ်ရီနှင့် တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာသည်။

သူ့ရဲ့ဝင်သက်ထွက်သက်လေးနွေးနွေးလေးတွေကို ချယ်ရီခံစားလိုရုံနေသည်အထိ နီးကပ်လွန်းတာမို့

'ဟင့်အင်း. . . ရှင် ထပ်တိုးမလာနဲ့'

သည်းခြေပျက်မတတ် စိုးရွံ့နေသော မျက်လုံးလေးတွေထိ မဟာ စွဲငြိသွားသည်။

မိုးခေါင်နေတဲ့ နှလုံးသားရပ်ဝန်းမှာ အိုအေစစ်လေးတစ်ခုကို သူတွေ့လိုက်ရပြီပဲ. . .

မက်ခွင့်ရတဲ့ အိပ်မက်တွေထဲမှာ ဒီကောင်မလေးနဲ့ တွေ့ရတဲ့ အိပ်မက်လေးက အချို့မြန်ဆုံးလို့ သူ ထင်သည်။

'ဂျိန်း. . ဂျလိမ်း. . '

ကောင်းကင်တစ်ခွင်လုံးမည်းမှောင်ပြီး လျှပ်စီးလက်ကာ မိုးခြိမ်းသံတွေက နဂိုကြောက်နေသော ချယ်ရီစိတ်တွေကို ပိုပြီးချောက်ချားစေသည်။ ထိုနောက် မိုးစက်တွေက အတားအဆီးမဲ့စွာ စီးကျလာသည်။

အပြင်မှာ မိုးတွေရွာနေပြီပဲ။

ချယ်ရီ ပိုပြီး ဆောက်တည်ရာမဲ့လာသည်။ အားကိုးစရာလူ တစ်ယောက်မှ သူမအနားမှာ မရှိတဲ့ဘဝ. .

မဟာ၏လက်တွေက ချယ်ရီ တစ်ကိုယ်လုံးကို သိုင်းဖက်လိုက်သည်။ သူ့စိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်၏အထိအတွေ့ကို ဒုတိယအကြိမ်မြောက်ကြုံရခြင်း ဖြစ်သည်။ အလိုမတူဘဲနဲ့ပေါ့. .

'လွတ်. . ရှင်. . လွတ်နော်'

မဟာ၏ လက်တွေက ပိုပြီး မြဲမြံစွာ တင်းကြပ်လာသည်။ ကြမ်းကြုတ်လာသည်။ ဒီလောက်တောင်းပန်နေတာတောင်မှသနားဉာဏာခြင်းမရှိဘဲ ချယ်ရီမျက်နှာနုနုလေးကို အငမ်းမရနမ်းနှိုက်နေသည်။

ရှိသမျှအင်အားလေးနှင့် ချယ်ရီ ရုန်းသည်။

သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ချယ်ရီလက်သည်းရာ အစင်းကြီးတွေ ထင်းနေသည်။

သာမန်လူတစ်ယောက်မှာ ရှိတဲ့ အင်အားထက် အဆများစွာ ပိုနေသော သူ့ရဲ့အားအင်တွေအောက်မှာ ဇွယ်ရီ မွန်းကျပ်လာသည်။ ကူကယ်ရာမဲ့လာသည်။

ချယ်ရီရှိက်သံသဲ့သဲ့လေးသည် အပြင်က မိုးသံတွေအောက်မှာ ကွယ်ပျောက်သွားသည်။ မျက်ဝန်းမှမျက်ရည်များသည် မိုးစက်တွေနှင့်အပြိုင် ရွာသွန်းပြီးခဲ့ပြီ။

- * ကံကြမ္မာရဲ့ရက်စက်မှုအောက်မှာ
- အလိုမတူတဲ့ လုပ်ရပ်အောက်မှာ
- ပန်းခြံတဲမုဆိုးရဲ့လက်ထဲမှာ... *
- ချယ်ရီပန်းလေး နွမ်းခဲ့ရသည်။

ဒီလူ... ဒီလူကို ချယ်ရီ သေမလောက်နာကြည်းသည်။ မုန်းသည်။ တစ်ခုခုလုပ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် ချယ်ရီမှာသတ္တိတွေ ပျောက်ဆုံးနေသည်။

သူနှင့် ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်ဖို့နေနေသာသာ သူ့မျက်နှာထိတောင် ချယ်ရီ မကြည့်ဝံ့တဲ့ဘဝ...

ဘယ်ဘဝက အငြိုးနဲ့များ ချယ်ရီကို နိုင်ထက်စီးနင်းပြုရတာလဲရှင်..

ရှင်ရှိတဲ့ ဒီအရပ်မှာ... ရှင်နဲ့အတူတူ တစ်မိုးအောက်တည်းမှာ... တစ်မိနစ် တစ်စက္ကန့်တောင်မှ အတူမနေချင်ဘူး။

အဲဒါ အသေအချာပဲ... .

'မင်း ဗိုက်ဆာနေသလား ပန်းချယ်ရီ'

ချယ်ရီသည် ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ငုံ့ထားမိသည်။ ချယ်ရီ

ဗိုက်မဆာပါဘူး။ ဆာရချန်းလည်း မသိတော့ပါဘူး။

ခံစားတတ်တဲ့စိတ်တွေ... အရသာခံစားတတ်တဲ့စိတ်တွေ အားထူး ထုံထိုင်းကုန်ပြီ။ အေးခဲကုန်ပြီ။

'ငါ တစ်ခုခုစီစဉ်ပေးမယ်၊ ခဏလေးစောင့်... ဒါပေမယ့်

သွတ်ပြေးဖို့တော့ မှားယောင်ပြီး စိတ်မကူးနဲ့နော်... ငါက ခွင့်မလွတ်ထတ်ဘူးကွ'

ရှင် ရက်စက်တတ်မှန်း ကျွန်မ သိပါတယ်... ရှင် ဘယ်လို

ခဲ ခြိမ်းခြောက် ခြိမ်းခြောက် ကျွန်မ လွတ်အောင်ပြေးမှာပဲ... .

ခြေလှမ်းကြကြီးများနှင့်ထွက်သွားသော သူ့နောက်ကျော

ပြင်ကြီးကို အံ့ကြိတ်ကြည့်ရင်း ချယ်ရီစိတ်ထဲမှာ တိတ်တခိုးရေရွက်နေမိသည်။

ချယ်ရီဘဝအပြောင်းအလဲက ဒီလောက်တောင် မြန်ရသလား... ဒီနေ့မနက် အိပ်ရာကနိုးထတဲ့အချိန်မှာ ဖေဖေရင်ခွင်နဲ့ တူတဲ့ နွေးထွေးတဲ့ ဘန်ဂလိုလေးထဲမှာ...

နာရီတွေရွေ့လျားပြီး အချိန်နည်းနည်းကြာလာတာနှင့် လူယုတ်မာတစ်ယောက်ရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ချယ်ရီ လောင်းရိပ်မိခဲ့ပြီ...

တစ်သက်လုံးအဖြူထည်လေးဖြစ်ခဲ့တဲ့ချယ်ရီဘဝ အရောင်စွန်းခဲ့ပြီ။

ဒီတစ်ခါ စွန်းသွားတဲ့အရောင်ကကော့ ဘယ်လိုမှပြန်ဖျက်လို့မရတော့တဲ့ ညစ်နွမ်းတဲ့ အမည်းရောင်...

ထိုနေ့ထိုရက်မှစ၍ ချယ်ရီသည် စိုင်းမဟာ၏အကျဉ်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

လွတ်မြောက်ဖို့အခွင့်အရေးကို ကျားချောင်းသလို ချောင်းရင်း ချယ်ရီစိတ်တွေ မတည်မငြိမ်ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ပို၍ ဆိုးသည်မှာ သူမ အလိုမတူဘဲ စိုင်းမဟာ၏ ရမွက်အတွက် ကျေးကျွန်တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်၌တွင် သူမစိတ်တွေ ပိုပြီး သွေးပျက်နေသည်။ ဂဏှာမငြိမ်ဖြစ်နေသည်။

အချိန်နှင့်အမျှ အပြောင်းအလဲဖြစ်နေသော ချယ်ရီစိတ်တွေကို စိုင်းမဟာတစ်ယောက် နားလည်အောင် ဖတ်တတ်မည်ထင်ပါ။

အခန်း(၂၀)

နွေးဖျော့နေသော နေရောင်ခြည်သည် ခြံဝင်းထဲ
ထင်းရှူး ပင်လေးအပေါ် လင်းဖြာကျနေသည်။

မဟာသည် ချယ်ရီကို ကြည့်ပြီး တိတ်တဆိတ် စိတ်
ကောင်းဖြစ်ရသည်။ ချယ်ရီ အစာမစားတာ တစ်ပတ်လောက်ရှိ
ချော့မော့ကျွေးဖို့ ကျတော့လည်း သိက္ခာကျတယ်ထင်ပြီး သူ့
မလုပ်
ဖြစ်ပါ။

အချိန်တန်လျှင် ထမင်းနှင့်ဟင်းတွေ ထည့်ပြီး သူ့မအိမ်
ထဲ ပို့ပေးထားသည်။ အနားမှာ ရေဘူးတွေ၊ မုန့်တွေ အားလုံးအဆင်
သင့် သူ့ထားပေးထားသည်။

ပြီးတော့မှသာ တစ်နေရာကနေပြီး စား မစား တိတ်တိတ်
လေး ခိုးကြည့်ရသည်။

ချယ်ရီအမြင်မှာတော့ မဟာသည် လူကြမ်းလည်းဖြစ်နိုင်
သည်။ လူယုတ်မာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဘာမဆိုဖြစ်နိုင်ပါသည်။
တကယ်တော့ မဟာ၏ ခုက္ခကလည်း မသေးလှပါ။

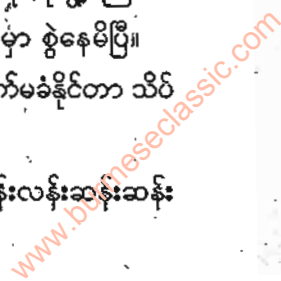
သူ့အမေအိမ်သည် ရွာနှင့်ဝေးသောအစွန်အဖျားတွင် ရှိ
သည်မို့ လိုအပ်တဲ့ တစ်ပတ်စာ အစားအသောက်၊ ဆေးဝါးနှင့်ချယ်ရီ
အတွက် မိန်းမအဝတ်အထည်များ ဝယ်ဖို့ ဈေးသွားသည်အခါ အိမ်
ထဲ သော့အထပ်ထပ်ခတ်ထားခဲ့ရသည်။

ချယ်ရီကို သူ ဘာအတွက် လိုအပ်သွားတာလဲ။ သူ့အဖေ
ထို နာကျင်သွားအောင် လုပ်ဖို့လောက်သာ ရည်ရွယ်ခဲ့ပေမယ့် အခု
အိမ်မှာတော့ သူ့စိတ်သူ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပြီ။

ညှို့ငင်နိုင်စွမ်းရှိလွန်းတဲ့ ချယ်ရီအလှတွန်ယက်ထဲမှာ သူ
အဖျားထွက်နိုင်တော့တာ သေချာနေပြီ။ သူ့ကိုမြင်ရှင် စိုးရွံ့ကြောက်
စိတ်သွားတတ်တဲ့ ချယ်ရီပုံစံလေးကို မျက်လုံးထဲမှာ စွဲနေမိပြီ။

ချယ်ရီကို သူ မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်တာ သိပ်
ထို သေချာသွားပြီပဲ . .

ဒီနေ့ ချယ်ရီကိုကြည့်ရတာ သိပ်ပြီး လန်းလန်းဆန်းဆန်း

မရှိပါ။ နုံးချိုပြီး အားနည်းနေပုံရသည်။ မျက်နှာလေးကလည်း သွေး
ရောင်မလွှမ်းဘဲ ဖြူဖွေးနေသည်။ သိပ်ပြီး ဂဏှာမငြိမ်လှ...

အိမ်သာထဲ ခဏခဏဝင်နေတော့ သူ စိုးရိမ်လာသည်။

‘မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ ပန်းချယ်ရီ’

ချယ်ရီက သူ့ပါးစပ်သူ လက်နှင့်အုပ်ပြီး ခေါင်းရမ်းပြသည်။

ဒီကောင်မလေးကို သူ အသည်းယားတာ အဲဒါတွေကြောင့်ပဲ။ ဘယ်
တော့မှ စကားပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါလောက်သာ ထဲ
ပြန်သည်။

သူလိုချင်တာက မကျေနပ်တာတွေကို စိတ်ထဲ သိမ်းမထား
ဘဲ ဖွင့်ထုတ်ပစ်လိုက်စေချင်သည်။ ပေါက်ကွဲပစ်လိုက်... .

ချယ်ရီ ဘာပဲလုပ်လုပ် သူခံယူဖို့ အသင့်ပင်။

ချယ်ရီအပေါ် အလိုမတူဘဲ သူကျူးလွန်ခဲ့မိပြီ။

မရည်ရွယ်ဘဲ ဖြစ်သွားခဲ့တာ... . ချယ်ရီကို သူ ချစ်မိသွား

လား...

‘မင်းမှာ ပါးစပ်မပါဘူးလားကွ... . မင်း မပြောရင် ငါဘာ

သိနိုင်မလဲ’

သူ မာန်မဲရင်းပြောနေဆဲမှာပင် ချယ်ရီသည် တအော့
တဝေါ့ဝေါ့ဖြင့် ရေအိမ်ထဲ ဝင်ပြေးပြန်လေသည်။

ချယ်ရီနောက် သူလိုက်ဝင်သွားတော့ အစာမရှိသဖြင့်လေ
တွေ ရေတွေ အန်နေသော ချယ်ရီကို တွေ့ရသည်။

မဟာသည် အိမ်ကို သော့ခတ်ခဲ့ပြီးနောက် ရွာထဲမှ ဆေးမှူး
သွားပင့်ရန် အပြေးအလွှားထွက်လာခဲ့မိသည်။ ချယ်ရီ အန်နေတာ။
အစာမစားတာတွေဟာ ဘာရယ်လို့ သူ မသိနိုင်ပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ
သိပ်ပြီး ဘဝင်မကျလှပါ။

ရွာထဲကို ဆယ့်ငါးမိနစ်၊ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် ကြာအောင်
သွားရပါသည်။ ကံကောင်းချင်တော့ ဆေးမှူးကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်
မြိုက်တွေ့ပြီး ပါအောင် ခေါ်ခဲ့နိုင်သည်။

လမ်းတွင် ဆေးမှူးက သူ့ကို မေးသည်။

‘ဘယ်သူ ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ’

မဟာ ဘာပြန်ဖြေရမှန်း မသိပါ။ ခဏတာ သူ နှုတ်ပိတ်
ပြီး နေနေမိသည်။ ဆေးမှူးက သူ့ကို အူကြောင်ကြောင်နိုင်စွာကြည့်
သည်။ အဲဒီအကြည့်ကို သူသိပ်နားလည်တာပေါ့။ သူ့ကို ‘ငကြောင်’
မို့ မခေါ်ရုံတစ်မည် လှမ်းကြည့်လိုက်တာ။

‘ဒီလိုဗျာ... . အိမ်မှာ အန်ပဲ အန်နေလို့’

‘ဘယ်သူလဲ... . ယောက်ျားလား မိန်းမလား’

‘မိန်းမ’

www.burmeseclassic.com

‘ခင်ဗျားမိန်းမလား’

တော်တော်စပ်စပ်တုလူပဲ။ နဂိုကမှ စိတ်မရှည်တတ်သော
မဟာသည် လေသံပြတ်ဖြင့် ပြီးပြီးရော ပြန်ဖြေမိသည်။

‘ဟုတ်တယ်ဗျာ’

အဲဒါကိုပဲ ဆေးမှူးမှာ အော်ရယ်လို့ မဆုံးတော့...

ဘာမှရယ်စရာမပါတဲ့စကားကို ဘာသဘောနဲ့ရယ်နေမှန်း
ကို မသိတာ...

‘ကျွန်တော်ပြောတာ မလွဲဘူးဆိုရင် ခင်ဗျား ကလေးအေး
ဖြစ်တော့မယ် ထင်တယ်’

‘ဗျာ’

သူ့နှုတ်က ထိုတစ်လုံးသာ ထွက်လိုက်နိုင်သည်။ ဘယ်ထိ
မှ မမျှော်လင့်ထားသည့်စကားက သူ့နားထဲကို တန်းပြီး ရောက်လာ
တော့ စိတ်ထဲတွင် အမျိုးအမည်မသိသော ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို သူ့
စားရသည်။

အိမ်ကို ဘယ်လိုရောက်လာမှန်းမသိလောက်အောင် သူ
စိတ်တွေ ထွေပြားနေသည်။

အိမ်ကို သော့ခတ်လာသော သူ့ကို ဆေးမှူးက ထူးဆန်းသ
လို ကြည့်နေသည်။

‘ဒီလိုဗျာ . . သူတစ်ယောက်တည်း စိတ်မချလို့ ခတ်ခဲ့တာ’

‘မိန်းမကို တော်တော်ချစ်တယ် ထင်တယ်’

ချယ်ရီကို အခန်းထဲမှာ မတွေ့တော့ သူတော်တော်စိတ်ပူ
သွားသည်။

ချယ်ရီ ဘယ်မှာလဲ . . .

ရေချိုးခန်းထဲမှာ ပုံရက်သားကလေး လဲကျနေသော ချယ်ရီ
ထို တွေ့လိုက်ရသည်။

‘ပန်းချယ်ရီ . . ဆေးမှူး ကြည့်ပါဦးဗျာ . . သူ ဘာဖြစ်သွား
ပြီလဲ’

တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ ဒီလိုပျာယာမခတ်ဖူးပါ။ ရင်ဘတ်
ထဲမှ ဆောင့်တက်လာသောဝေဒနာကို ဦးနှောက်က ခံနိုင်ရည် မရှိ
ဘဲ မျက်လုံးအိမ်မှာ မျက်ရည်တွေ ကျလာသည်အထိ သူ ခံစားလိုက်
ရသည်။

ဆေးမှူးက ချယ်ရီကို စမ်းသပ်ပြီးနောက်

‘သူ အရမ်းအားနည်းနေလို့ မူးလဲသွားတာပါ။ သူ့ကို ခုတင်
ပေါ် ရွှေ့ပေးပါဦး . . သေချာစမ်းသပ်ကြည့်ရအောင်’

မဟာသည် ချယ်ရီကိုယ်လေးကို ပေ့ချိုပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ
အသာချပေးလိုက်သည်။

ချယ်ရီကိုကြည့်ပြီး သနားလာသည်။

ဆေးမှူးက သူ့ဘက်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး လက်မ ထောင်ပြသည်။

'ကျွန်တော် မပြောဘူးလားဗျ. . . ခင်ဗျား ကလေးအပေဖြစ်တော့မယ် သိလား။ သူ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ'

မဟာ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာဖြစ်မိသည်။

ချယ်ရီစိတ်ထဲမှာ သူ့ကို မလိုလားမှန်းလည်း သိနေသည်။

အဓမ္မကောင်လို့ မစွပ်စွဲရုံတစ်မည်ကြည့်တတ်သော မျက်လုံးစိမ်းတွေကိုလည်း သူနားလည်သည်။

မင်းသိအောင်ငါမပြောတတ်ပေမယ့် ငါဟာ အဓမ္မသမားတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး ချယ်ရီ. . .

အဓမ္မသမားတစ်ယောက်မှာ လိုချင် တပ်မက်တဲ့ တဏှာတစ်ခုပဲ ရှိတယ်. . . အချစ်မပါဘူး။

ငါ့ရဲ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ မင်းကိုချစ်တဲ့ အချစ်တွေ အပြည့်ပဲ. . .

ချယ်ရီ။

ငါ့ရင်သွေးလေး မင်းဆီမှာရှိနေပြီဆိုတော့ မင်းကို ပိုပြီးလို့ အပ်နေပြီ. . . ငါ့ဘဝထဲက မင်းထွက်သွားဖို့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်တော့ဘူး

ချယ်ရီ. . .

ချယ်ရီမျက်လုံးလေးတွေ ပွင့်လာပြီး သူ့မျက်နှာလည်း မြင် ရော. . . စိုးရွံ့စွာ တုန်လှုပ်စွာ ပြန်ပြီး မှိတ်သွားသည်။

ထိုအမူအရာကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲနိုင်မည့် တန်ခိုးရှင်တစ်ယောက် အမှန်ပင် ဖြစ်ချင်ပါသည်။

မဟာသည် ဆေးမှူးကို ပြန်လိုက်ပို့ချင်ပေမယ့် ချယ်ရီကို စိတ်မချသဖြင့် အနားမှမခွာဘဲ ပြုစုချင်တာပဲ သိသည်။

ဆေးမှူး နားလည်အောင်ရှင်းပြရင်း တောင်းပန်ယူရသည်။

ဆေးမှူး ပြန်သွားပြီးနောက် မဟာသည် ချယ်ရီနဲ့ဘေးမှာ ဝင်လှဲအိပ်ရင်း သူမ ဆံပင်ကလေးတွေကို ဖွဖွလေး သပ်တင်ပေးမိသည်။

စိတ်လိုလက်ရ စိတ်ထဲကအတိုင်း ပြုမူမိတာ ဒါ ပထမဆုံး ဖြစ်လိမ့်မည်။

ချယ်ရီအပေါ်မှာ သူဟာ အမြဲတမ်း အရိုင်းဆန်တဲ့ကောင်လေ. . .

ချယ်ရီမျက်လုံးတွေက ပိုပြီး အေးစက်လာသည်။ မာကျောလာသည်။

'မင်းမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ ချယ်ရီ'

ချယ်ရီသည် မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရ

သည့်အတွက် သွေးပျက်သွားသလို သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ခါးသီး
စွာဝင် ငြင်းဆိုပါသည်။

‘ဟင့်အင်း.. မမေ့ဘူး.. ရှင့်သွေးကို ကျွန်မ မမေ့ဘူး..
ကျွန်မကို ဖေဖေဆီ ပြန်ပို့ပေးပါ’

‘မပို့ဘူး.. မင်းကို ဘယ်တော့မှပြန်မပို့ဘူး.. တကယ်လို့
စိတ်ကူးယဉ်ထားတယ်ဆိုရင်လည်း မင်းခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်
တော့.. ငါ ထပ်ပြောမယ် ပန်းချယ်ရီ၊ မင်း ဒီကိုယ်ဝန်ကို ငါ့အတွက်
မွေးကို မွေးပေးရမယ်... ဒါပဲ’

ပြောပြီး သူ ထထွက်လာမိသည်။

‘ရှင့်လက်ထဲက လွတ်လမ်း မရှိဘူးဆိုရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို
သတ်သေပစ်လိုက်မှာပေါ့.. ကျွန်မ သေချင်နေတာကြာပြီ စိုင်းမဟာ
ရှင့်သွေးဆိုတဲ့ အဲဒီကလေးကိုပါ အပါခေါ်သွားမှာ ဟား.. ဟား..
ဟား.. ဟား..’

သွေးပျက်စရာကောင်းအောင် အကျယ်ကြီးအော်ရယ်လိုက်
သော ချယ်ရီပုံစံသည် စိတ်နှင့်ကိုယ် မကပ်သလို နည်းနည်းလွှတ်
ချင်နေပုံရသည်။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ ကျီးလန့်စာစားသလို ကျိတ်ပြီး ကလေး
မရအောင် ဆုတောင်းနေခဲ့ရတာ..

မဖြစ်ချင်တာတွေချည်း စုပုံပြီးဖြစ်လာတော့ လူ့ဘဝကို
ငြိ ငွေ့လာသည်။ စိတ်ကျရောဂါ(depression) စွဲကပ်လာသည်။

နည်းနည်းလေး နူးညံ့လာပြီဖြစ်သော မဟာ၏ စိတ်တွေ
သည် ချယ်ရီဆီက တုံ့ပြန်မှုကြောင့် ပြန်ပြီး တင်းမာလာသည်။

‘မင်းစကားကို မင်းမြဲမြတ်ထားပါ ပန်းချယ်ရီ အေး.. ငါ့
ဇာလေး တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်လို့ကတော့.. မင်းကို ငါ ဘယ်တော့မှ ခွင့်
လွှတ်ဘူး’

(ဝေဖန်စာ) အကြံပြုစာများ

ပေးပို့လိုပါက

အမှတ်-၄၁၊ မြေညီထပ်၊ မေတ္တာရောင်ပြန်ရုပ်ရှင်၊

လမ်း ၉၀၊ ကန်တော်ကလေး၊ ရန်ကုန်မြို့သို့

ပေးပို့နိုင်ပါသည်။)

www.burmeseclassic.com

ဟင်းချက်တဲ့ဆီတွေ ယူပြီး ခေါင်းပေါ်က လောင်းချလိုက်
တာမျိုး၊ ရေမချိုးဘဲ သုံး လေးရက် နေတာမျိုးတွေ၊ ညဘက်တွေမှာ
မအိပ်ဘဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတတ်တာတွေ . .

အဆိုးဆုံးက စိတ်မလိုလျှင် မလိုသလို သူ့ဗိုက်သူ ရိုက်ပုတ်
တတ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

စိုင်းမဟာသည် ချယ်ရီကိုမထိန်းချုပ်နိုင်တော့တာ တဖြည်း
ဖြည်းသေချာလာသည်။ အိပ်ပျက်ညတွေ များတော့ သူ့ကျန်းမာရေး
ပါ ထိခိုက်လာသည်။

ရွာထဲမှ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို လခပေးပြီး ချယ်ရီ
တို့ စောင့်ရှောက်ဖို့ ခေါ်ထားရသည်။ တကယ်တမ်း ချယ်ရီ ကြမ်း
လာပြီဆိုလျှင် သူတို့နှစ်ယောက် ပေါင်းပြီး စောင့်သော်လည်း သိပ်
မနိုင်ချင်လှပါ။

ဆေးမှူးဆန္ဒကတော့ ချယ်ရီကို ဆေးရုံပို့ပြီး မွေးဖွားစေချင်
သည်။ မဟာလည်း ချယ်ရီဗိုက်ထဲက ကလေးလေးကို အဖိတ်အစင်
ခန့် ချောချောမောမောရှိစေချင်သည်။ သူ့ဘဝထဲကို ဝင်လာတဲ့ ရင်
သွေးလေးကို ရင်ခွင်ဖွင့်ပြီး ကြိုဆိုချင်သည့်စိတ်ကို ဖခင်တစ်ယောက်
ရဲ့ပစ္စမဆုံးမေတ္တာလို ခေါ်လေမလား။

ပန်းချယ်ရီဟာ သူ့ဘဝထဲက ထွက်ခွာသွားဖို့အတွက် ဒီ

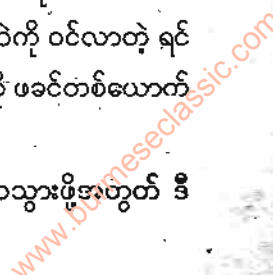
အခန်း(၂၁)

ထိုနေ့မှစပြီး ချယ်ရီတစ်ယောက် အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်း
လဲသွားခဲ့ပါသည်။ ပုံမှန်မဟုတ်တဲ့အပြုအမူတွေ၊ အပြောအဆိုတွေ
ကို သူမဆီမှာ တွေ့ရတော့သည်။

အခြေအနေတွေက တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ဆိုးရွားလာတီ
သည်။

ထမင်းပန်းကန်နှင့် တစ်ရှူးစက္ကူဘူး . . အတူချပေးခဲ့လျှင်
ချယ်ရီသည် စက္ကူတွေကို ဝါး ဝါးပြီး စားတတ်သည်။

ကိုယ်ဝန် လ၊ရင့်လာသည်နှင့်အမျှ သူမ၏လုပ်ရပ်တွေထဲ
ပိုပြီး ဆန်းကြယ်လာသည်။

လှိုင်းနည်းလမ်းကို သုံးပြီး အယောင်ဆောင်နေတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား..

ချယ်ရီစိတ်ကျန်းမာရေးအတွက် တစ်ဖက်က စိုးရိမ်ရသလို တစ်ဖက်ကလည်း ဟန်ဆောင်နေတာလားဆိုပြီး ဒွါဟဖြစ်ရပါသည်။

အချိန်တွေ ကုန်လွန်လာပြီး ချယ်ရီကိုယ်ဝန်သည် ထင်ထင်ရှားရှားပင် မွေးခါနီးအချိန်သို့ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

သူ့ကိုစောင့်ကြည့်ဖို့ အတွက် ငှားထားသောကောင်မလေးပင်လျှင် သူ့ဒဏ်ကို သိပ်ပြီး မခံနိုင်တော့ပါ။

စိတ်ရှိုင်းဝင်လာလျှင် ဆွဲပြီး ကုတ်ဖုတ်ဖို့ ဝန်မလေးသည့် ချယ်ရီဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ နီးရာပစ္စည်းတွေနှင့် ပစ်ပေါက်တတ်သည့် ချယ်ရီ။

မဟာသည်ချယ်ရီကို နားလည်ပေးဖို့ အမြဲကြိုးစားပြီး သူ့ဗိုတ်ထဲက ကလေးမျက်နှာကို ငဲ့ကွက်ကာ သည်းခံနိုင်သည့်အတိုင်း အတာထက် ကျော်လွန်ပြီး သည်းခံခဲ့ပါသည်။

ဒီရွာကလေးမှာ လုံခြုံမှုနီးသိသော်လည်း ချယ်ရီအတွက် စိတ်ပူပြီးမြို့ပေါ်မှာသွားမွေးစေနိုင်ဖို့အထိ သူ့အရဲစွန့်ထားရသည့် ချယ်ရီအဖေတာတပည့်များစွာဖြင့်သူ့ကိုကိုလိုက်ရှာနေတာသူသိသည့် ထိပ်တိုက်တိုးပြီဆိုတာနှင့်သူထောင်နန်းစံမှာလည်းသေချာသည်။

သို့သော် ဒါတွေကို သူ ဂရုမစိုက်ပါ။

ချယ်ရီနှင့် သူ့ရင်သွေးကလေး ပြန်ပါသွားမှာကိုသာသေမလောက်ကြောက်ပါသည်။ ချယ်ရီသည် သူ့ဘဝအတွက် Essential (မရှိမဖြစ်)ဆိုတာလုံးဝကို သေချာသွားခဲ့ပြီ... မခွဲနိုင်တော့အောက်အောင် ချစ်နေပြီ ချယ်ရီ..

မင်းသိအောင် ပြောပြဖို့ ဆန္ဒမရှိပေမယ့် ဟောဒီကမ္ဘာကြီး သိသွားအောင်တော့ တိုင်တည်ပြီး ပြောလိုက်ချင်ပါတယ်.. သိပ်ချစ်ပါတယ် ချယ်ရီ.. ယုံပါ။

အခန်း(၂၂)

နေ့ဦးရာသီရဲ့ သာယာသောနေ့ကလေးတစ်နေ့မှာ ချယ်ရီသည် ချစ်စရာကောင်းသော သမီးလေးတစ်ယောက်ကို သူ့အိမ်ကလေးမှာ မဟာအတွက် လက်ဆောင်အဖြစ် မွေးပေးခဲ့ပါသည်။

တစ်ခု ရင်နှာစရာကောင်းတာက သမီးလေး ရပေမယ့် ဘာခံစားချက်မှ ချယ်ရီမှာ မရှိတာ ဖြစ်သည်။

ကလေးကိုနှုတ်တိုက်ဖို့ငြင်းဆန်ခြင်းသည်မဟာရင်ကိုအထိနာစေသည်။

မင်း ငှဲကို ကလေးချေးနေတာ မဟုတ်လား ချယ်ရီ . . . ပေမယ့်ကလေးမှာအပြစ်မရှိပါဘူးကွာ . . . ငါ့သမီးလေး နို့ဆာထိုင်နေတဲ့အသံကြားရင်ငါ ရှင်လျက်နဲ့ငရဲရောက်နေသလို ခံစားရတာ မင်းသိရဲ့လား . . .

မဟာသည် သမီးလေးကို အနှံ့တာခံကာ ထိန်းသည်။ ဘူးတိုက်ပြီး မွေးယူသည်။ ချယ်ရီကို စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားသည်။ ကလေးကို သူမ နှင့်ဝေးဝေးမှာ ထားရသည်။

စိုင်းမဟာသည် ချယ်ရီအတွက် ရည်စူးပြီး ချယ်ရီပန်းထိုးတစ်ခုကို လက်ဆောင်ပေးသောအခါ ချယ်ရီသည် တည်တံ့ငြိမ်ငြိမ်ပင် ယူထားလိုက်သည်။

တစ်နေ့မှာ ချယ်ရီသည် ဘာစိတ်ကူးပေါက်သည် မသိ . . . သမီးကလေးကို လာချီပြီး စိတ်လိုလက်ရ ချောမြူနေသည်။ အချိန်တညနေစောင်းပြီး အမှောင်ထုက အားကြီးလာတဲ့အချိန်ဆိုတော့ နွဲ့ဝင်းက ဖယောင်းတိုင်မီး ထွန်းထားသည်။

ကလေးကိုချယ်ရီလာချီတော့မနွဲ့ဝင်းမှာ ကြောက်လို့သာ မေးချီလိုက်ရသည်။ စိတ်က တထင့်ထင့်ရှိလှသည်။

မဟာလည်း ကုလားထိုင်မှာထိုင်ပြီး မသိမသာစောင့်ကြည့်နေရသည်။ သူ့စိတ်က သိပ်ပြီး ခန့်မှန်းရတာ မဟုတ် . . .

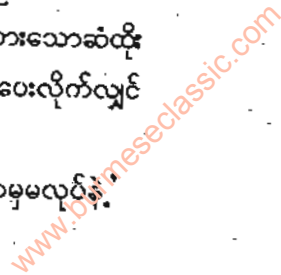
သမီးလေးကလည်း သူ့အမေကို သိနေသလား . . . အမေအတ္တာ ငတ်မွတ်နေသလား မဆိုနိုင်။ သူ့အမေမျက်နှာလေးကိုမော့ကြည့်ပြီး အားရပါးရပြုံးပြနေလေသည်။

ချယ်ရီသည် သမီးလေးကို ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း မျက်နှာမူအရာ ချက်ချင်းပြောင်းသွားသည်။

အဖြစ်အပျက်က သိပ်ကို လျင်မြန်ပါသည်။

ချယ်ရီလက်က သူ့ဆံပင်ပေါ်မှ မဟာပေးထားသောဆံထိုးဆွဲယူကာ ဖယောင်းတိုင်မီးတောက်ပေါ်မှာ အပူပေးလိုက်လျှင် သူ့အသံသည်

'ပန်းချယ်ရီ . . . မလုပ်နဲ့၊ သမီးလေးကို ဘာမှမလုပ်နဲ့'

အော်ပြီးထပြေးလာချိန်တွင် ချယ်ရီသည် ချယ်ရီပန်းစုံ ဆံထိုးကို သမီးလေး၏ နောက်ကျောတွင် ကပ်ပြီး သားဖြစ်နေလေပြီ။

မဟာသည် နှုတ်မှ အံ့အားသင့်စွာ နာကျင်စွာ ကြုံးအော်ပြီးနောက် ချယ်ရီလက်ထဲမှ သမီးလေးကို ဆွဲလှလိုက်သည်။

ဒေါသကို မထိန်းသိမ်းနိုင်သော မဟာသည် ချယ်ရီကို 'အရူးမ... ငါ့သမီးကို နင် ဘာလုပ်တာလဲ... ဒါ ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ... အား...'

ပြောလည်းပြော၊ လက်လည်း ပါသွားမိပြီ။

'ဖြန်း' ကနဲ မြည်သွားပြီးနောက် ချယ်ရီ မျက်နှာသည် တစ်ဘက်သို့ လည်ထွက်သွားခဲ့သည်။

သမီးလေးသည် နာကျင်လွန်းသဖြင့် တက်မတတ် ချက်မတတ် ဝိုနေသည်။ ဘယ်လောက်တောင် နာလိုက်မလဲ သနားစရာ သမီးလေးရယ်။ သမီးလေးကို ကြည့်ပြီး ယူကြုံးမရစွာ မဟာဝိုမိသည်။

'ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...'

အကျယ်ကြီးအော်ရယ်လိုက်သော ချယ်ရီ ရယ်သံတွေ... သေချာပါသည်။

ဒီမိန်းမ လုံးဝကို သွက်သွက်ခါသွားပြီ။

သူ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ... ❀❀

အခန်း(၂၃)

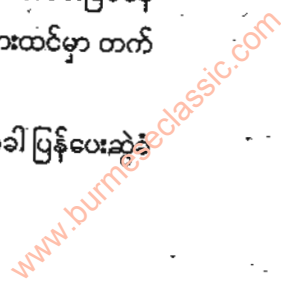
ဦးဝန်မင်းသည် တစ်ပင်လုံး ဝေနေအောင် ပွင့်နေသော ချယ်ရီပန်းလေးတွေကို ကြည့်ပြီး သမီးဖြစ်သူကို ပိုလွမ်းမိလာသည်။

သမီးလေးပျောက်သွားတာ တစ်နှစ်တင်းတင်းရှိခဲ့ပြီပဲ... မှတ်မိနေသေးသည်။ လွန်ခဲ့သောတစ်နှစ်က ဘန်ဂလိုပြန်

အောက်ချိန်မှာ ရိုက်ခွဲထားလို့ မှန်တွေကွဲပြီး ဟောင်းလောင်းဖြစ်နေသော ပြတင်းပေါက်ကို တွေ့လိုက်စဉ် သွေးတွေက နားထင်မှာ တက်

သွေးထင်ကာ တဒိန်းဒိန်းမြည်လာသည်။ သမီးကို ဘယ်မှာမှ ရှာမတွေ့တော့သောအခါ ပြန်ပေးဆွဲခွဲ

စိတ်ရသည်ဟုသာ ထင်မှတ်ခဲ့သည်။

သို့သော်ဦးသူခ၏ချင့်ချိန်စဉ်းစားတတ်သောဉာဏ်ကြောင့် သမီးကို စိုက်ခင်းပိုင်ရှင်ကောင်လေး ခေါ်သွားတာဖြစ်နိုင်ကြောင်း ကောက်ချက်ချနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ရဲစခန်းမှာ လူပျောက်တိုင်ထား ပြီး တစ်ဖက်မှာလည်း တပည့်တွေ အင်တိုက်အားတိုက် ဝိုင်းရှာနေ ကြသည်။

သမီးလေး သောကတွေ ဝေနေပြီလား... အချစ်ဆိုတာ ဘာမှန်းမသိရသေးခင်မှာ လူလွတ်ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့အတူနို့ နေရသည့် သမီးအတွက် နေ့တိုင်း ရတက်မအေးနိုင်ဖြစ်ရသည်။ နဂိုကမှ အငြိုးအတေးကြီးနေသည့် အစွန်းရောက်ကောင် လေးက သမီးကို ညှာတာပါ့မလား...

ဒီကောင်လက်ထဲမှာ သမီးလေး ဘဝပျက်သွားပြီလား... ဖေဖေ ဘာမှမလုပ်ပေးနိုင်ပါလား သမီးရယ်...

နေ့လည်း နေ့မို့ ညလည်း ညမို့ စိုးတထိတ်ထိတ်ဖြစ်နေ တဲ့ဘဝမှာ ဘုန်းဘုန်းလဲမသွားအောင် စိတ်ကို တင်းထားရသည်။

'ဆရာ... ချယ်ရီလေး ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ သိပြီ' လက်နှစ်ဖက်ကို အနောက်ပစ်ပြီး သတင်းထူး လာပြော သော ဦးသူခ...

'မင်း ဒီမှာ ဘာရပ်လုပ်နေမှာလဲ... လာလေ... သွားမယ်'

စိတ်မြန်လက်မြန် ရှိသော ဦးဝန်မင်းသည် ကားရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

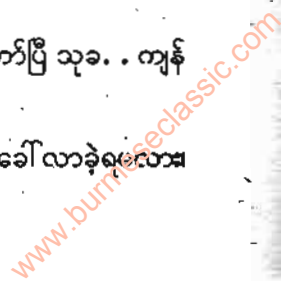
'ခကနေပါဦး ဆရာ... ခုချိန်မှာ ချယ်ရီက သွေးနုသားနုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို မှတ်မိပါမလား မသိဘူး... သူ့ကို စောင့်ပေးရတဲ့ ကောင်မလေး ပြောတာတော့ ချယ်ရီက သူ့သမီးလေးကိုတောင်မှ အနာတရဖြစ်အောင် လုပ်တယ်တဲ့... သိပ်ပြီး normalမဟုတ်သလို ဝဲ ဆရာ'

'ဘာ... ငါ့သမီးကဒီလောက်တောင် အခြေအနေဆိုးနေပြီ သား... ကလေးတောင်ရပြီ ဟုတ်လား... ဒီကောင် မိုက်ရိုင်းလှချည် သား... ငါတို့ ဘာဆက်လုပ်သင့်ဆဲလဲ သူခ'

'ကျွန်တော်ကတော့ ရဲကို အကြောင်းကြားပြီး ဒီကောင်ကို ထောင်ထဲပို့ချင်ပြီ ဆရာ... သမီးချယ်ရီအပေါ်မှာ သူ့ကျားလွန်ခဲ့တာ သူ့မာတာတွေ များနေပြီလေ၊ နောက်ဆုံး စိတ်မှန်တဲ့ဘဝတောင် ချောက်သွားပြီ ဆရာ'

'ငါ့သမီး ငါ့လက်ထဲ ပြန်ရောက်ရင် တော်ပြီ သူခ... ကျန် ဘာတွေ မင်းဆက်လုပ်လိုက်တော့'

'ကလေးလေးရောဆရာ... ကလေးပါ ခေါ်လာခဲ့ရလော့ အိမ်မဟုတ် ထားခဲ့ရမလား'

ဦးဝန်မင်း စိတ်တွေ ရှုထွေးသွားသည်။
သမီးလေးက မွေးတော့ မြေးတော်လိုက်ရမလား..
မဖြစ်သေးပါဘူး..

သမီးနုပတ်သက်ပေမယ့် ကိုယ့်သမက်မဟုတ်တဲ့ကောင်
ထောင်ထံ ပို့တော့မှာလေ..

သမီး ကိုယ့်ဆီ ပြန်ရောက်လာရင်လည်း ဆေးကုရမှာ
ရှိသေးသည်။

နောက်တစ်ခုက ဒီကလေး ပါလာရင် သမီးအတွက် အ
သိက္ခာမှရှိတော့မည် မဟုတ်ပါ။

လင်ကောင်မပေါ်ဘဲကလေးမွေးခဲ့သူအဖြစ် ပတ်ဝန်း
အလယ်မှာ မျက်နှာငယ်ရတော့မည်။

ခေါင်းသုံးပြီး အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားလိုက်တော့
အဖြေတစ်ခု ထွက်လာပါသည်။

'ငါ တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်သူခါ ဒီကောင်ကို မျက်ခြည်
ဖို့အတွက် ကလေးကို တစ်နေရာ ခဏပို့ထားလိုက်ကွာ.. နေ
ကြောင်းရှင်းမှ ငါတို့ ပြန်ခေါ်ကြတာပေါ့'

'တစ်နေရာဆိုတာ သူ လုံးဝမထင်မှတ်ထားတဲ့နေရာ
ဆရာ'

သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မကောင်းနိုင်ပါ။
သမီးရဲ့ကလေးကို မမြင်ဖူးသေးပေမယ့် အဝေးကိုပို့ဖို့ဖြစ်
လာခဲ့ပြီလေ..
ခွင့်လွှတ်ပါတော့ မြေးလေးရယ်..

(ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာများ
ပေးပို့လိုပါက
အမှတ်-၄၁၊ မြေညီထုပ်၊
မေတ္တာရောင်ပြန်ရုပ်ရှင်၊
လမ်း ၉၀၊ ကန်တော်ကလေး၊ ရန်ကုန်မြို့သို့
ပေးပို့နိုင်ပါသည်။)

www.burmeseclassic.com

သမီးလေးကို ချီထားသော မဟာသည် ချယ်ရီအရိပ်အထဲ တို့ကြည့်ပြီး သူမအနားကို ကပ်လာသည်။

သမီးကို အသားနာအောင် လုပ်လို့ စိတ်လိုက်မာန်ပါ သူ ရိုက်နှက်ခဲ့မိသည်။ သွေးအေးသွားလို့ ပြန်စဉ်းစားမိတော့ ထမင်း မစားနိုင်တဲ့အထိ သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ စိတ်မကျန်းမမာဖြစ် နေတဲ့သူကို သူ ညှာတာ့ရမည်လေ...

‘ဒီနေ့ ကိုယ်ဈေးသွားမလို့ မင်းဘာစားချင်သလဲ ပန်းချယ်ရီ’

လေသံပျော့ကလေးနှင့်ချော့ပြီးမေးမိတော့ ချယ်ရီကခေါင်း ကိုငဲ့စောင်းကာမျက်လုံးထောင့်ကပ်ပြီး စိန်းစိန်းကြီးစိုက်ကြည့်ထေ သည်။ ရန်လိုနေသော ကျားသစ်မကလေးလိုသူမအကြည့်ကအေး စက်ကာ ကြောက်စရာကောင်းလှသည်။

ထိုမျက်လုံးအကြည့်နှင့်တင် သူမ ကိုယ့်ကို မလိုလားမှန်း လိုက်ပြီး ပွဲမကြမ်းခင် အခန်းပြင်သို့ အမြန်ထွက်ခဲ့ရသည်။ တစ်နှစ် ဆိုတဲ့ အချိန်အတောအတွင်းမှာ ချယ်ရီတစ်ယောက် လုံးဝကိုပြောင်း လဲသွားပြီလား...

ရေတံခွန်မှာ ချယ်ရီကို ပြန်တွေ့ရတော့ ဘာရယ်မဟုတ် သူစောင့်ကြည့်ခဲ့မိသည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူမက သူ့အနားထံ

ရုတ် တရက်ရောက်လာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

လှပလွန်း၊ ချစ်စရာကောင်းလွန်းတဲ့ ကောင်မလေးကို အဲဒီ ကတည်းက သူစွဲသွားခဲ့တာ သေချာသည်။

ငယ်ငယ်ကတည်းက အစွဲတစ်ခုကြောင့် သူ့ဌေးတွေဆိုတာ နှင့် သူ့စိတ်ထဲမှာ ချဉ်တူးနေအောင် မုန်းမိပြီးသားဖြစ်လို့နေသည်။ ဒီကောင်မလေးကို ကျမှ ပိုင်ဆိုင် ရယူလိုစိတ်ဖြစ်ပေါ်လာတာ သိပ်ကို ဆန်းကြယ်ပါသည်။

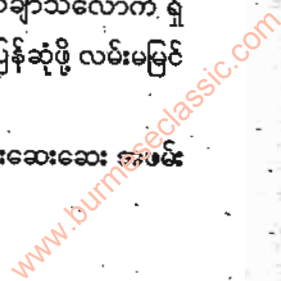
‘ကိုကြီးမဟာ.. အရှေ့မှာ ရဲတွေရောက်နေပြီ’ မဟာသည် ပြတင်းပေါက်ကို အသာလေးဖွင့်ပြီးကြည့်လိုက် တော့ ချယ်ရီအဖေနှင့်သူ့လူယုံတော်ကိုပါ တွေ့လိုက်ရသည်။

ရင်ထဲတွင် ခြောင်းဆန်သွားသည်။ ပထမဆုံး သူ့ခေါင်းထဲရောက်လာတာက သမီးကလေး..

သမီးကို သူ မခွဲနိုင်ပါ။ ဒါဆို ဘာလုပ်ရမလဲ...

ခုပုံအတိုင်းဆို သူထောင်ထဲဝင်ရဖို့ သေချာသလောက် ရှိ နေပြီ။ ချယ်ရီနှင့် ဒီတစ်သက် ဝေးရတော့မည်။ ပြန်ဆုံဖို့ လမ်းမမြင် တော့ပါ။

‘တံခါးဖွင့်ပေးပါ စိုင်းမဟာ.. အေးအေးဆေးဆေး အဖမ်း ခံပါ’

ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေသော မဟာသည် သမီးနှင့် ချယ်ရီကို အပါခေါ်ကာ ခြံဝင်းအနောက်ဘက်မှာထားသော သုံးဘီး ဆိုင်ကယ်လေးဆီ ပြေးသွားပြီး စက်နှိုးကာ ခြံစည်းရိုးကိုင်တိုက်ပြီး မောင်းထွက်သွားသည်။

ရဲကားနှင့် ဦးဝန်မင်းတို့ကားကလည်း အနောက်မှ ထစ်ကြပ်မကွာ လိုက်လာကြသည်။

သမီးနှင့် မြေးကို တအားစိုးရိမ်သွားသည်။ မဟာ ဆိုတဲ့ ကောင်က လူစိတ်ရှိတာ မဟုတ်၊ တလောက်ကန်းသမား..

တစ်နေရာရောက်တော့ လမ်းဆုံးသွားပြီး ရှေ့မှာ ဆစ်မောင်းစရာလမ်းမရှိတော့ဘဲ ချောက်ကမ်းပါးတစ်ခုသာရှိတော့သည်။

မဟာ ဆုံးဖြတ်ရခက်နေသည်။ သမီးလေးမျက်နှာမှာ ထိတ်လန့်လွန်း၍ မျက်လုံးလေးပြူးကာ သံကုန်ခြစ်၍ အော်ငိုတော့သည်။

ကိုယ့်တစ်ကိုယ်စာအတွက်ဆိုလျှင်.. ဘာကိုမှ ငဲ့ကွတ်မှာ မဟုတ်သည့်မဟာ၏စိတ်ဓာတ်တွေ မြေကြီးပေါ် ခဝါချလိုက်ရင်..

သမီးလေးကို ဘာတစ်ခုမှအပွန်းအပဲမခံနိုင်ပါ။

သူ့အသက်သေလျှင် သေသွားပါစေတော့.. ဖြစ်ချင်တာတွေဖြစ်စမ်းပါစေတော့.. ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် အားတင်းပြီး သူ့အဖမ်း ခံခဲ့ပါသည်။

‘ဒီမယ်.. ကျုပ်ည့်လို့တစ်ကွက်ရွှေခဲလိုက်ရပြီပေါ့.. ကျုပ်ထောင်က ထွက်လာတဲ့တစ်နေ့မှာ ကျုပ်သမီးလေးနဲ့မိန်းမကို မရရအောင် လာပြန်ခေါ်မယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားခေါင်းထဲ ထည့်ထား’

ချယ်ရီသည် တွေ့တွေကြီးရပ်ပြီး ပြူးကြောင်ကြောင် ကြည့်နေပေမယ့် သူ့မျက်စိထဲမှာ အဖေဆိုတာလည်း မှတ်မိပုံမရပါ။ မဟာကိုတော့ ရန်လိုစွာ စူးစိုက်ပြီးကြည့်တတ်သည်။

ဦးဝန်မင်းလက်ထဲမှာ မြေးမလေးကို ပွေ့ချီထားပြီး သမီးချယ်ရီကိုသာ စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

‘သမီးလေး.. ဖေဖေလေ သမီး.. မမှတ်မိတော့ဘူးလား’ ချယ်ရီက ခေါင်းကို ငဲ့စောင်းပြီး ကြည့်သည်။ ထိုနောက် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်လိုက်ပါတော့သည်။

‘ဖေဖေ ဟုတ်လား.. ဟား.. ဟား.. ဖေဖေလည်း မသိဘူး၊ ပေပေလည်း မသိဘူး၊ ရယ်ရတယ် အရမ်းပဲ၊ မကြီးမငယ်နဲ့လိုက်တမ်းပြေးတမ်း ကစားနေကြတယ်’

ချယ်ရီလက်ညှိုးက မဟာကို ငေါက်ငေါက်ထိုးကာ ‘သူ့ကို မိအောင် ဖမ်းစမ်း.. ဒီကောင်က ရာဇဝင်လူ့အိုးအိုး.. အတော်ပဲ.. ဟိုလူကြီးမှာ နှစ်လုံးပြူးကြီးပါတယ်တော့.. ပစ်စမ်း.. ပစ်လိုက်စမ်းပါ.. မြန်မြန်.. ဒီကောင် သေမှ အေးမှာ..’

တား.. တား.. တား..

ဦးဝန်မင်းသည် သမီးကိုကြည့်ပြီး မျက်ဝန်းမှမျက်ရည်တွေ တလိမ့်လိမ့်စီးကျလာသည်။

အဖြစ်ဆိုးလှသည်လား သမီးလေးရယ်..

နို့ဆာလို့ ငိုနေသော သမီးလေးကို မဟာက မျက်ရည်တွေ ကြားမှ အားစိုက်ကြည့်ပြီး

'သမီးက နို့ဘူးပဲ စို့တာ.. နို့ဘူးတိုက်ပေးကြပါ'

ဟု ကြေကွဲစွာ ပြောရှာသည်။

ဦးသုခက မဟာကို နာကျင်စွာ ကြည့်ရင်း တစ်ခုခုလုပ်ဝစ် ချင်စိတ်ကို မနည်းထိန်းထားရသည်။

သည်းခံနိုင်စွမ်းရှိလှပါပြီဆိုသော ဦးဝန်မင်းသည် မဟာထံ ခါးသည်းစွာပင် နာကြည်းသွားပြီဖြစ်သည်။

တစ်နှစ်ကျော်ကျော်အတွင်းမှာ သမီးလေးကို ဘဝ ဖျတ် အောင် ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ခဲ့တဲ့ကောင်.. ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခွင့် လွှတ်နိုင်မှာလဲ..

သူ့ဟာသူ ဥပဒေအရ အရေးယူခံရမှာက သတ်သတ်..

စိတ်ထဲမှာ နာတာက သတ်သတ်ပါပဲ..

မဟာအဖမ်းခံရပြီးနောက် ဦးဝန်မင်းသည် သမီးချယ်ရီထံ

'ဦးမစ်အိမ်'သို့ ပြန်ခေါ်လာကာ ကျိတ်ပြီး ဆေးကုပေးရှာသည်။

မြေးမလေးကိုတော့ အရွက် နှင့် သိက္ခာတရားအရ လုံခြုံစိတ် ချရသော Orphanage တစ်ခုမှာ တပည့်တစ်ယောက်ကို သွားအပ် ခိုင်းခဲ့ပါသည်။

သံလွင်မြစ်နံဘေးမှာ တွေ့ရတဲ့ စွန့်ပစ်ကလေးလေးအဖြစ် အပိုအလိုမရှိ ကွက်တိဝင်အောင် သရုပ်ဆောင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အခန်း(၂၄)

'ခဲဒီလူ ဘယ်သူလဲ မမကြည်ပြာ . . . ခင်ဗျားယောက်ျား
လား . . . စာရားဝင်လား၊ ဘာကိစ္စ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လာရတာလဲ . .
ပြောလေ . . . ကျွန်တော် နားလည်အောင် ပြောပြစမ်းပါ'

ချောင်ပိတ်ပြီး မေးနေသော ဗေဒါ၏ မေးခွန်းတွေက နား
ရှက်စရာ ကောင်းလှသည်။

'မဟုတ်ဘူး မောင်လေး . . . သူက မမမိတ်ဆွေပါကွယ် . . .
မမနဲ့သူ ဘာမှမပတ်သက်ပါဘူး'

'ခင်ဗျားအခန်းထဲက ထွက်သွားတာတောင် ဘာမှ မပတ်

သက်ဘူး . . . ဟုတ်လား'

လုံးဝငြင်းပယ်လို့ရမှာမဟုတ်မယ့်အတူတူ ကြည်ပြာ ဝန်ခံ
လိုက်ရပါသည်။

'အေးလေ . . . နင် ဒီလောက်သိချင်နေမှတော့ ငါပြောပြရ
တော့မှာပေါ့ . . . ငွေရှာရတာ မလွယ်ဘူး မောင်လေး၊ သူဟာ ဘာပဲ
ဖြစ်နေဖြစ်နေ ငါတို့မောင်နှမအတွက်တော့ လစဉ် ထောက်ပံ့ကြေး
ပေးနေတဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပဲ . . . သူ့ကျေးဇူးကြောင့်သာ မဟုတ်ရင် မင်း
သည်း ဘွဲ့ရတစ်ယောက်ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး'

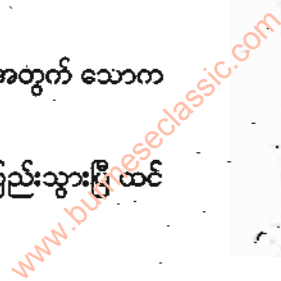
ဗေဒါက နာကျင်စွာ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ရင်း ရယ်မော
မိသည်။

'ကျေးဇူး . . . ဟုတ်လား၊ ဒီကျေးဇူးတွေကို ခင်ဗျားခန္ဓာကိုယ်
နဲ့ရင်းပြီး ဆပ်နေတာ မဟုတ်လား . . . ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျွန်တော်
ဘစ်ယောက်ပဲ အကန်းပေါ့ . . . လူတကာ သိပြီးမှ ကျွန်တော့်နားထဲ
ရောက်တာ ဘယ်လောက်ရှက်ဖို့ကောင်းလဲ'

ကြည်ပြာ ငိုနေပါသည်။

အလွယ်လိုက်မိသည့်လမ်းက မောင်လေးအတွက် သောက
ဆွေ ဖြစ်စေခဲ့ပြီလား . . .

မောင်လေး သူမကို ရွံ့မုန်းသွားခဲ့ပြီ၊ နာကြည်းသွားပြီ ထင်

သည်။

ငိုယိုတောင်းပန်ပြီး လိုက်ခေါ်တာတောင်မှ လှည့်မကြည့်
ဘဲ ထွက်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ပြန်လာပါ မောင်လေးရယ်..

ဟောဒီလောက်ကြီးမှာ မမအတွက် တွယ်တာစရာဆိုလို့
မောင်လေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ..

မောင်လေး မကြိုက်ရင် မမ ပြင်ပေးပါမယ်ကွယ်..

လေတဖြူးဖြူးတိုက်နေသော ဆိပ်ခံဘောတံတားပေါ်တွင်
ဗေဒါသည် ခြေတွဲလောင်းချထိုင်ရင်း ပေါက်ကွဲထားသဖြင့် ညစ်ညူး
နေသောစိတ်တွေကို ဖြေလျော့ကာ အနားပေးနေရသည်။

ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်တိုက်လာသဖြင့် ဆားနဲ့သင်းနေသော
လေကို တဝကြီးရှူသွင်းလိုက်သည်။

ဂစ်တာကြိုးကိုညှိပြီး ဂျပန်စားသွားတစ်ပုဒ်ကို စိတ်နှစ်ပြီး
တီးခတ်နေမိသည်။

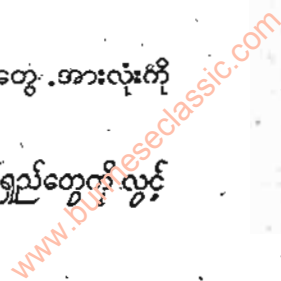
ဗေဒါ.. တဲ့..

ဘဝကိုက ရေမျောကမ်းတင် ဗေဒါပင်လေးတွေလို ငယ်
ငယ်လေးကတည်းက သူ့မှာ ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေ ဆိတ်သုဉ်းခဲ့ရသည်။

မမကြည်ပြာကိုလည်း သူ မယုံတော့ပါ။ အိမ်ထောင်ရှိပြီး
သားယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ဖောက်ပြန်နေတာ မိန်းမကောင်းတဲ့
လား.. ဒီလို ချူစားမြိုက်စားပြီးမှ ရတဲ့ငွေနဲ့ သူ့ဘဝကိုမြင့်တင်ပေး
ခဲ့တာတဲ့... သွားပြီပေါ့ဗျာ..

ထားခဲ့တဲ့ ယောက်ျားဓာနနှင့် သိက္ခာတွေ့ အားလုံးကို
မှိုတ် ချိုးဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သလိုပဲ..

လေပြည်အေးလေးတွေက သူ့ဆံပင်ရှည်ရှည်တွေကို လွှင့်

ဖွာနေအောင် ကျီစယ်လို့နေသည်။

နားမှာဆွဲထားတဲ့ လူအရိုးခေါင်းပုံနားဆွဲတစ်ဖက်ကလည်း လေထိုက်လိုက်တိုင်း လှုပ်လို့နေသည်။

ထိုဆံပင်ရှည်နှင့် ထိုနားဆွဲကြောင့်ပင် ဗေဒါဆိုတာ ပထမ ဝန်းကျင်မှာ နှာခေါင်းရှုံ့တဲ့ရဲ့ချင်စရာ ဂေါ်လီဆန်တဲ့ ကောင်လေး တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

လူတစ်ယောက်ကို အပြင်ပန်းက ကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်တာ သဘာဝကျရဲ့လား..

ပြောချင်ရာပြောကြပါစေ၊ သူကတော့ never mindပါ။ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးနှင့်စိတ်အာရုံတွေအားလုံးဟာ ညီမလေး ခွာညှို့ဆီမှာပဲ ရှိနေတာ။ ခုချိန်ဆိုရင် ညီမလေး ဘာလုပ်နေမှာလဲ..

ကိုကိုလာခဲ့မယ် ညီမလေး.. သိပ်မလိုတော့တဲ့အချိန်အထိ အတွင်းမှာပေါ့..

ညီမလေးဘဝက ဟိုးမိုးမြင့်ကောင်းကင်မှာ အလင်းလယ် ဆုံးဆိုတဲ့ ကြယ်လေးတစ်ပွင့်ဖြစ်နေပြီလေ.. ဟော်တယ်ကြီးသုံးခုနဲ့ ရှယ်ယာအများဆုံးကို အဓမ္မဆက်ခံမယ့်သူကလည်း ညီမလေးပဲ..

ကိုကို့ဘဝက ရေထဲမှာ မျောပါနေတဲ့ အညတရအထိ ဆို တော့ အလှမ်းကွာလွန်းပါတယ်။

အခု ကိုကို လုပ်လို့ရသမျှ အကုန်လုပ်တယ် သိလား.. dancer လည်း လုပ်တယ်၊ model လည်း လုပ်တယ်.. နောက်ဆုံး ညဘက်တွေ စားသောက်ဆိုင်မှာ ဂစ်တာတီးပြီး သီချင်း ဆိုတယ်..

ဒါတွေအားလုံးဟာ ညီမလေးနဲ့ပြန်ဆုံတွေ့ချင်လို့ပဲ။ ထိုနေ့ကဗေဒါသည်ဘောတံတားပေါ်တွင် မိုးစုန်းစုန်းချုပ် တဲ့အထိ ဂစ်တာတီးနေခဲ့သည်။ ညီမလေးနဲ့ စိတ်ထဲမှာ စကားတွေ ပြောနေခဲ့သည်။

သေချာတာက သူ ဒီကနေ့ မမကြည်ပြာဆီ ပြန်တော့မည် မဟုတ်ပါ။ ရှက်စိတ်၊ နာကြည်းစိတ်တွေက သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ချုပ် နှောင်ထားသလို တင်းကြပ်နေခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

သူတို့ ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ မသိပါဘူး..

မွန်း ဒီနှစ် တက္ကသိုလ်စတက်ရတော့မှာ. . ဘိုးဘိုးကလေး
ဘာတွေ စိတ်မချမှန်း မသိပါဘူး. . . မွန်းကို ကျောင်းဆက်မတက်
စေချင်သလိုပဲ။

ဒီအိမ်ကိုရောက်လာပြီးကတည်းက 'လိုတရမင်းသမီး'လေး
တို့ အရာရာပြည့်စုံခဲ့ပေမယ့် တစ်ခါတလေတော့လည်း စိတ်ထဲမှာ
မင်းသလိုလို မပျော်သလိုလိုပဲ. . ကိုကိုဗေဒါကို သတိရမိတဲ့အခါမျိုး
တွေဆိုရင် နေရတာ တစ်မျိုးပဲ. .

ညီမလေးဘဝက အေးအေးချမ်းချမ်းရှိပြီး ကိုကို့ခမျာ ချို့ချို့
ထဲတဲ့နဲ့နေနေရမှာ. . .

ဘကြီးသူခက ကိုကိုဗေဒါကို သူ သွားခေါ်တယ်လို့ ပြော
တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့အစ်မ လာခေါ်လို့ ပါသွားပြီတဲ့လေ. . မွန်းဖြင့်
အဲဒီစကားလည်း ကြားရော ငိုလိုက်ရတာ အမောပဲ. .

တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကိုကို့ကို ညီမလေးပြန်တွေ့ခွင့်
ရပါစေလို့ ဘုရားမှာ နေ့တိုင်းဆုတောင်းနေပါတယ် ကိုကို့. .

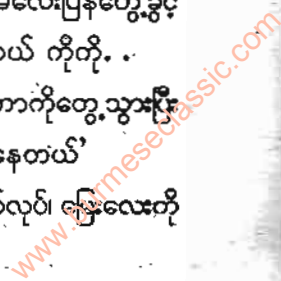
ဦးသူခသည် မွန်းချယ်ရီ လှမ်းကြည့်နေတာကိုတွေ့သွားပြီး
'ဆရာ. . ဟိုမှာ မွန်းလေး လှမ်းကြည့်နေတယ်'
'မင်းကို ငါပြောထားတဲ့အတိုင်းသာ ဆက်လုပ်၊ ခြေလေးကို

အခန်း(၂၅)

မွန်းချယ်ရီသည် အိပ်ရာမှနိုးထလာလျှင် မှန်ပြတင်းကထဲ
ဆင့် ခြံထဲကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ ကုန်းမြင့်လေးပေါ်မှာ ဆောက်ထား
သော အိမ်ကလေးမို့ နိမ့်ဆင်းသွားသောလမ်းတစ်လျှောက် ထင်ရှား
ပဒေသာပင်လေးတွေ စိတ်တန်းနေသည်မှာ လွန်စွာလှပပါသည်။

ဟိုးအဝေးဆီမှာတော့ တောင်ခိုးတွေ ဝေနေတဲ့ ရှမ်းတောင်
မြင့်တောင်တန်းလေးတွေ ရှိနေတာပေါ့. . .

မွန်းရဲ့မျက်လုံးလေးတွေက ခြံထဲမှာစကားပြောနေကြ
ဘိုးဘိုးနှင့်ဘကြီးသူခဆီ ရောက်သွားမိသည်။

အပြင်သိပ်မထွက်အောင် ထိန်းထား၊ ဒီအိမ်ကိုလည်း လုံခြုံရေးတွေ တိုင်းပြုထားဖို့ လိုတယ် သုခ၊ သွား.. သွား.. လုပ်စရာရှိတာ ဆက် လုပ်တော့'

ဦးသုခက အရိုအသေပေးပြီး ထွက်သွားပါသည်။

ဒီနေ့ ဆရာညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း သတင်းစာမှာ ကြော်ငြာ ထည့်ဖို့တိစွာ သွားလုပ်ရမည်။

စိုင်းမဟာဆိုတဲ့ အရိုင်းအစိုင်းကောင် ပြန်ထွက်လာပြီးကတည်းက သူတို့မှာ အိပ်ကောင်းခြင်းမအိပ်ချ စားကောင်းခြင်း မစားရပါ။

စိုင်းမဟာ ထောင်ကျစဉ်က ဦးဝန်မင်းသည် သမီး ပန်းချယ်ရီကို အိမ်ထဲမှာ ကျိတ်ပြီး ဆေးကုပေးသည်။

မြေးမလေးကိုတော့ တစ်နှစ်အကြာမှာ သွေးလွန်တုပ်တွေ ဖြစ်ပြီး သေသွားပြီဟု စိုင်းမဟာဆီ သတင်းပို့ခဲ့သည်။ တစ်သက်လုံး အတွက် မျက်ခြည်ဖြတ်လိုက်သည့်သဘောပင်။

ထိုအချိန်က ကလေးကို ဘယ်သူမှမထင်သည့် orphanage တစ်ခုမှာ ပို့ထားခဲ့သည်။

တကယ်တမ်းသေသွားတာက မြေးလေး မဟုတ်ဘဲ သမီးလေး ပန်းချယ်ရီဖြစ်သွားတာက အကြီးမားဆုံးလွဲချော်မှုတစ်ခုဖြစ်ခဲ့

သည်။

တစ်ခုသောလသာရက်တစ်ညတွင် ချယ်ရီသည် ဝရန်တာထက်တန်းပေါ် တက်ရပ်ပြီး လက်တွေ့ကို လေထဲမှာ ဆန်တန်းကာ စာဟားဟားအော်ရယ်နေသည်။

တရားနိုးလာသော ဦးဝန်မင်းက သမီးအသံကြားလို့ထွက်ကြည့်ချိန်တွင် ညအိပ်ဂါဝန်ဖြူလွလွလေး ဝတ်ထားသော ချယ်ရီကို အတွေ့မှာ သွေးပျက်စွာ ကြောင်သွားမိသည်။

ထိုနောက် စိုးရိမ်လွန်းသဖြင့်

'သ... မီး...'

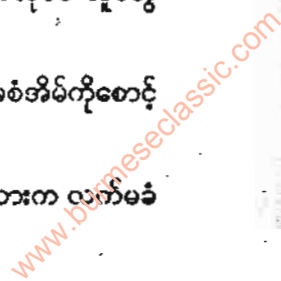
ဟု လှမ်းအခေါ်.. ချယ်ရီက အဖေဘက်သို့လှည့်အကြည့်... စက္ကန့်ပိုင်းလေးအတွင်းမှာ ကံကြမ္မာက ကျီစယ်သွားခဲ့သည်။

ချယ်ရီတစ်ယောက် ခြေချော်ကျကာ ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ကြာခဲ့ပြီ ဆိုပေမယ့်လည်း မနေ့တစ်နေ့ကလိုပင် လူတွေ အားလုံးကို အမှတ်တရဖြစ်နေစေတုန်းပါပဲ... .

ပါးနပ်သော စိုင်းမဟာက တစ်ချိန်လုံး ရိုးမစ်အိမ်ကိုစောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။

သူ့သမီးလေး သေပြီဆိုတာကို သူ့နှလုံးသားက လက်မခံ

နိုင်ဘူးဆိုပြီးစုံစမ်းနေလို့ ဦးဝန်မင်းက မွန်းလေးကို ဒီမှာမထားတော့
ဘဲ ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းပေးတက်မလို့ စီစဉ်ထားသည်။ မွန်းအတွက်
ကားမောင်းပေးဖို့ ဘော်ဒီဂတ် လုပ်ပေးဖို့ သင့်တော်သောသူ စာစ်
ယောက်ကို သတင်းစာထဲမှာ ကြော်ငြာထည့်ပြီးရှာဖို့ အမိန့်ပေးထား
သည်။

* * *

သတင်းစာဖတ်နေသော နိုင်နိုင်က ကြော်ငြာတစ်ခုကိုတွေ့
ပြီး ဗေဒါအား လှမ်းပြောသည်။

‘ဗေဒါ. . . ဟောဒီကြော်ငြာလေး ဖတ်ကြည့်စမ်း. . . မင်းနဲ့
အကုန်လုံး ကိုက်ညီတယ်ကွ’
ဗေဒါက နိုင်နိုင်လက်ထဲမှကြော်ငြာကို လှမ်းယူပြီး ကြည့်
လိုက်သည်။

‘သက်တော်စောင့် အလိုရှိသည်’
ကိုယ်ခံပညာ ကျွမ်းကျင်ရမည်။ စိတ်ရှည်ပြီး ကားမောင်း
တတ်ရမည်။ လစာကောင်းကောင်းပေးမည်။ နေရေးထိုင်ရေး အစစ
အာဝန်ယူသည်။

ရိုးမခံအိမ်
ဖုန်း. . . . .

‘ရိုးမခံအိမ်’ဆိုတာနှင့်တင် ဗေဒါက စိတ်ဝင်စားနေပြီဖြစ်
သည်။
ညီမလေးရှိနေတဲ့ ရိုးမခံအိမ်ပဲလား. . . ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထို

www.burmeseclassic.com

မူပိုင်နင်းဆီ - ၁၉၄

အလုပ်ကို သူ ရအောင် ကြိုးစားတော့မည်။

ညီမလေးသာ တကယ်ရှိနေခဲ့ရင် ကံကြမ္မာကို ကျေးဇူးတင်
ရပါမည်။

‘မနက်ပြန် ငါသွားလျှောက်မယ်ကွာ၊ ဒီအလုပ်ကို ငါ အရမ်း
feel ဖြစ်သွားပြီ’

‘ငါလည်း လိုက်ခဲ့မယ်လေကွာ... မင်း အဆင်ပြေရင်
ငါ့ကို ပြုစုဖို့ မမေ့နဲ့နော်’

ထိုညက ဗေဒါ အိပ်မက်တွေ မက်နေပါသည်။

ညီမလေးက သိပ်လှတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေ
ပြီပဲ... သူကတော့ ညီမလေးအနားမှာ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နေတဲ့
သက်တော်စောင့်တဲ့လေ...

ပြန်တွေးကြည့်တာနှင့်တင် စိတ်ကို exciting ဖြစ်စေပါ
သည်။

စိတ်ချပါ ညီမလေးရယ်... ကိုကို ရှိနေသရွေ့ ညီမလေး
အနားမှာ ဘာအန္တရာယ်မှမရှိစေရပါဘူး။

အခန်း(၂၆)

ဦးသုခသည် သူ့ရှေ့မှာရှိနေသော လူရွယ်ကို အကဲခတ်
ကြည့်ရင်း

‘ဒီထဲမှာ ရေးထားတာတော့ ခါးပတ်နက်ရဖူးတယ်ပေါ့...
ဗဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဦး’
‘သက်တော်စောင့်... ဆိုတာ မင်း ဘယ်လိုခံယူထားသလဲ
ကောင်ရင်’

‘ကျွန်တော် စောင့်ရှောက်ရမယ့်လူဟာ အသက်ဘေးအန္တ
ရာယ်တစ်ခုခုနဲ့တွေ့တဲ့အခါ ကျွန်တော့်အသက်နဲ့ရင်းပြီး ကာတွယ်

www.burmeseclassic.com

ဖေရမယ်လို့ နားလည်ထားပါတယ်'

'ဟုတ်ပြီ. . . ဝါဆို မင်း ရှင်းအောင် ထပ်ပြောပြမယ်၊ သူ့ရဲ့ အသက်ကိုပဲ မင်းတာဝန်ယူရမယ်. . . သူ့နှလုံးသားနဲ့ မင်း အဝေးဆုံး မှာ ရှိနေရမယ်၊ အဲဒီတစ်ခုကို လိုက်နာနိုင်ရင်၊ ကတိပေးနိုင်ရင် ဒီ အလုပ်ကို မင်း ရပြီလို့ မှတ်လိုက်တော့. . . လစာက နှစ်သိန်း ဝေးမယ်၊ နေရာထိုင်ခင်း စီစဉ်ပေးမယ်'

ချည်ပြီးတုပ်ပြီး ပေးလိုက်တဲ့အလုပ်ဆိုပေမယ့် သူ တာဝန် ယူစောင့်ရှောက်ရမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုတာ သိပ်ကိုသေချာသွားပြီခို့ ရင်ခွန်သံတွေ အရမ်းမြန်လာသည်။

ညီမလေးလား. . . ညီမလေးပဲ မဟုတ်လား. . .
.....

ဒီနေ့ မွန်းချယ်ရီလာမည်မို့ သူ အစောကြီးထကာ လေဆိပ် မှာ ဆင်းကြိုဖို့ စိတ်စောနေမိသည်။

ဓာတ်ပုံထဲက ကောင်မလေးဟာ သူ့ရဲ့ညီမလေး ခွာညှိပဲ လို့ တစ်ထစ်ချယုံကြည်နေမိသည်။

သူ့ရဲ့မနောစိတ်က လှုံ့ဆော်မှုကြောင့် တစ်ညလုံး တစ်နေ့ မှအိပ်လို့မရဘဲ မိုးစင်စင်လင်းခဲ့ရသည်။

ညီမလေးက တော်တော်လှတာပဲ။ ငယ်ငယ်လေးကတည်း

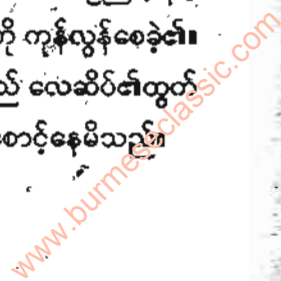
တဲ ချစ်ဖို့ကောင်းလွန်းလို့ လူတကာရဲ့အချစ်တွေအားလုံး သိမ်းကြုံးပြီး ရခဲ့တဲ့ ညီမလေး. . . အခုလို Teenager (ဆယ်ကျော်သက်)မှာ ဒီလိုလှနေပုံနဲ့တော့ ညီမလေးရဲ့သက်တော်စောင့်ကိုကို. . . ဖိုက်တင်ဘယ်နဲ့ပွဲလောက် playရမလဲ မသိဘူးကွာ. . .

မွန်း(Moon)လို့ အားလုံးက အမြတ်တနိုးခေါ်ကြတဲ့ ညီမလေးဟာဓာတ်ပုံထဲမှာ ဆံပင်ကိုနှစ်ဖက်ခွဲစည်းထားပြီး ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို ယှက်ပြီး ရပ်ကာ လက်နှစ်ဖက်က ဆံပင်လေးတွေကိုပြန်တိုင်ထားပြီး အပြစ်ကင်းစွာ ကြည်လင်စွာ ဖြူဖွေးလှပသော သွားတန်းကလေး ပေါ်အောင် ရယ်မောနေသည်။

ဘာဘီရုပ်ကလေးတွေ ဝတ်တတ်သော တစ်ဆက်တည်း ဝါဝန်လှလှလေးဝတ်ထားပြီး ဖိနပ်ကို အကိုးနှင့်အရောင်ကိုက်အောင် ဖိထားသေးသည်။

ညကတည်းက ဒီဓာတ်ပုံလေးကို သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ တင်ထားပြီး ကလေးဘဝတုန်းက မိဘမဲ့ဂေဟာမှာ သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းတွေကို ပြန်စဉ်းစားရင်း အချိန်တွေကို ကုန်လွန်စေခဲ့၏။

ကားပါကင်မှာ ကားရပ်ခဲ့ပြီး ဧည့်သည် လေဆိပ်၏ထွက်ခေါက်၌ မွန်းချယ်ရီထွက်အလာကို ရင်ဖိုစွာ စောင့်နေမိသည်။
ဟော. . . ညီမလေး လာပြီ. . .

မျက်မှန်အနက်တပ်ပြီး နှစ်လက်မဒေါက်ကို စီးထားသည့် တောင်မလေးသည် သူ့ရဲ့Luggage ကိုဆွဲကာ ထွက်လာနေသည်။ ထိုင်းဘောင်းဘီနဲ့လိုက်ဖက်စွာ သူမ ဝတ်ထားသည့် အဖြူရောင်ရွပ် လက်ရှည်လေးက ရှိရင်းစွဲအသက်နှင့်လိုက်ဖက်အောင် style ကု လှပနေပါသည်။ အဖြူလွလွအင်္ကျီပေါ်မှာ ဆွဲကြိုးရှည်ရှည်လေးတစ် ကုံးကို ဆင်မြန်းထားတော့ မြင်သူအားလုံး သူမကို လည်ပြန်ငေးနေ ကြသည်။

ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလားဟု တီးတိုးမေးနေသံကို ကြားတော့ ဗေဒါ ကျိတ်ပြီး ပြုံးမိသေးသည်။

ကောင်မလေးက အပြင်မှာရပ်ပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ လှမ်းကြည့်နေ သည်။

ဆယ်သုံးနှစ်လောက် အဝေးကနေ တိတ်တခိုး လှမ်းခဲ့ရ သော ညီမလေးကို နူးညံ့ညင်သာစွာ သူ ငေးကြည့်နေမိသည်။

မွန်းချယ်ရီသည် သူ့ဘက်ကိုလှည့်အကြည့်. . သူ့ရဲ့ရီဇေ ဝေ တောက်ပသောအကြည့်တို့ကို မြင်သွားပြီး တစ်ဖက်သို့ ပြန်လှည့် သွားသည်။

‘မွန်းချယ်ရီ. . ကျွန်တော့်ကို ဦးသူခက လွှတ်လိုက်တာပဲ ဗေဒါက သူမ လက်ထဲမှ Luggage ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီ’

တည်ငြိမ်စွာ လှမ်းပြောသည်။ မွန်းချယ်ရီသည် ဗေဒါကို အထဲခတ် သလိုကြည့်ပြီး ယောက်ျားပီသစွာ ချောမောသော သူ့ပုံစံကို လက် ဖျားခါသွားရသည်။

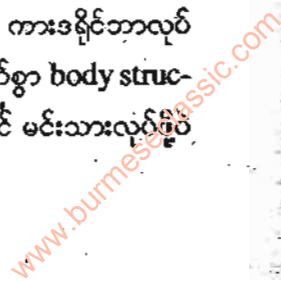
အရိုးခေါင်းပုံ နားဆွဲတစ်ဖက်နှင့် ဆံပင်ရှည်တွေကိုသာ စည်းမထားလျှင် ပိုပြီးတောင်မှ ကြည့်လို့ကောင်းဦးမည်။ ဖြောင့်စင်း နေသော နှာတံချွန်ချွန်လေးနှင့် ထူထဲသော မျက်ခုံးမွေးဖျားက ကြည့် လိုက်တာနှင့် ထင်းနေသည်။

ဖြူသောအသားနှင့် ရွန်းလက်ရီဝေစွာ မထိတထိ ကြည့် တတ်သော မျက်ဝန်းဖျားက ဒီလူရဲ့ Trade Mark တစ်ခုပဲ ထင်ပါ သည်။

သူသည် မွန်းရဲ့Luggage ကို ဆွဲပြီး အင်မတန်မှ ကြည့် ကောင်းသောလမ်းလျှောက်ခြင်းမျိုးဖြင့် လျှောက်သွားလျှင် သူ့နောက် ဗျ မိအောင် မပြေးရှုံတမယ် လိုက်ရတော့သည်။

‘ဒီမယ်. . ရှင်က ကားဒရိုင်ဘာလား’

မေးသာ မေးလိုက်ရသည်။ ဒီလူ့ရှင်က ကားဒရိုင်ဘာလုပ် ခဲ့ မကောင်းပါ။ မြင့်မားသောအရပ်နှင့်လိုက်ဖက်စွာ body struc- ture က ခပ်မိုက်မိုက်မို့ model boy မဟုတ်ရင် မင်းသားလုပ်ဖို့ပဲ တောင်းသည်။

'ထင်ချင်သလိုထင်နိုင်ပါတယ်... ကားမောင်းနေတဲ့ အချိန် ဒီဇိုင်ဘာပေါ့။ မွန်းချယ်ရိမှာ ဘေးအန္တရာယ် ကြုံလာတဲ့တစ်ချိန်မှာ တော့ ကိုယ်က သက်တော်စောင့်ပေါ့'

သူ စကားပြောတာ နားထောင်လို့ ကောင်းပါသည်။ မွန်း ငယ်ငယ်တုန်းက ကိုကိုဗေဒါလည်း ခုဆို သူ့အရွယ်လောက်ရှိရော ပေါ့... မွန်းသည် ဗေဒါကို သတိရပြီး မျက်နှာလေး ညှိုးကျသွား သည်။ သူက ကားတံခါး ဖွင့်ပေးပြီး ကားကို ကျင်လည်စွာ မောင်း ထွက်သွားတဲ့အချိန်အထိ စကားတစ်ခွန်းမှမပြောတော့ပါ။

ဘိုးဘိုးကလည်း မွန်းကို ဘာတွေစိတ်ပူနေမှန်း မသိပါဘူး။ ရန်ကုန်မှာ ဒီကျောင်းလေးတက်ဖို့များ သက်တော်စောင့်တွေဘာတွေ နဲ့ လူများကြားရင် ရယ်ချင်စရာနော်။

ဗေဒါသည် မွန်ထဲမှာ ပေါ်နေသော ညီမလေးမျက်နှာကို ကြည့်ပြီး အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေလေသည်။ ဒီနေ့လေးက စစ် လာ သိပ်ရှိတာပဲဗျာ... ညီမလေးနဲ့ပြန်ဆုံခွင့်ပေးတဲ့ ကံကြမ္မာကို လည်း Thank you ပါဗျာ...

'ရှင်နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲ'

ဗေဒါက မွန်ထဲမှတစ်ဆင့် ပြုံးစိုက်ကြည့်ရင်း

'W.H' ဟု ပြုံးပြီး ဖြေသည်။

'ဟင်... ဘာနာမည်ကြီးလဲ'

'Water Hyacinth လေ'

'ဗေဒါပေါ့... ဟုတ်လား'

ဗေဒါဆိုတော့ မွန်းတစ်ယောက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာ သည်။ ကိုကိုဗေဒါဟုတ်မဟုတ်ကိုလည်း သိချင်စိတ်ပြင်းပြလာသည်။

'ကိုဗေဒါ... မွန်း တစ်ခုမေးလို့ရမလား'

'မေးလေ'

'ကိုဗေဒါ... ငယ်ငယ်တုန်းက ဘယ်မှာနေခဲ့သလဲဟင်'

ဗေဒါပြန်ဖြေမည့်အဖြေကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ နားထောင်နေ သော မွန်း...

'အိမ်မှာပဲ နေတာပေါ့'

ဗေဒါသည် သူ့အဖြေ သူ့သဘောကျစွာ ရယ်ချင်စိတ်ကို နည်းထိန်းထားရသည်။ ဒီလိုမေးပုံထောက်တော့ ညီမလေး သူ့ကို မေ့လောက်သေးဘူးပေါ့။ ဗေဒါဆိုတာနှင့် ငယ်ငယ်က ကိုကိုဗေဒါ ကို သတိရသွားပုံရသည်။

မွန်းရဲ့စိတ်တွေ ခုမှပိုပြီး မွန်းကျပ်သွားသည်။ သူက ကိုကို နောက်တာ။ နာမည်လေး တူရုံပဲလား။ ညီမလေးက ကိုကိုကိုပြန် မှည့်လို ထင်နေတာ...

ကျဖြင့်

'ဒါကတော့ something ပေါ့. . ငါ ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ နင့်လူ နှင်မေးကြည့်လေ'

ဒါပဲ. . ဒါတွေကြောင့်ပဲ ခက်နေရတာ. . ဒီလူကြီးဟာလေ မွန်းနဲ့ဝေးဝေးမှာ ဘယ်တော့မှမနေဘူး။ စာသင်နေရင်လည်း အခန်း ချဲ့အပြင်မှာ လမ်းလျှောက်ပြီး စောင့်နေတတ်သည်။ မွန်းတို့သူငယ် ချင်းတွေ စာကျက်ရင်လည်း မလှမ်းမကမ်းမှာ စာအုပ်တစ်အုပ်ဖတ် ပြီး သူစောင့်နေပြန်ရော။ ဒါကြောင့် သူ့ကို သူငယ်ချင်းတွေက မွန်းရဲ့ သက်တော်စောင့်လို့ ပြောကြတာ။

သူပုံစံတလည်း လူတွေ စိတ်ဝင်စားချင်စရာမို့ မွန်းက ဒီလို ဘာပါလို့ ပြောပေမယ့် သူငယ်ချင်းတွေက မယုံရော့ချ မယုံကြပါ။ ဗေဒါသည် ကားထဲမှ ထမင်းချိုင့်နှင့်ရေဘူးကို ကိုင်ပြီး မွန်း ထို့ထိုင်နေသောနေရာဆီသို့ လျှောက်လာနေသည်။

'မွန်းချယ်ရီ. . ထမင်းစားချိန်ရောက်ပြီ၊ စားလိုက်ဦး' 'မွန်း ဒီစာလေး ပြီးအောင် ကျက်မလို့. . . ထားခဲ့လိုက်ပါ

ဦးဗေဒါ' မွန်းက အတွန့်တက်ကြည့်ပေမယ့် 'အရင်စားလိုက်ပါ မွန်းချယ်ရီ'

အခန်း(၂၇)

'မွန်း. . ဟိုမှာ နင့်ရဲ့body guard ကိုကို လာပြီ' ဖြူလေးဝေက မွန်းချယ်ရီကို လှမ်းပြောတော့ စာကျက်နေ သော မိုးစံ၏မျက်လုံးတွေက ဗေဒါဆီရောက်သွားပြီး

'ဟယ်. . အဲဒါ model ဗေဒါပဲ. . သူက dancer လည်း လုပ်တယ်လေ. . သူ က,တာ အရမ်းလှတာပဲ သိလား၊ ငါတို့ဆို သူ ပါတဲ့ပွဲတွေ မလွတ်တမ်းကြည့်တာ'

'ဟုတ်ရဲ့လား မိုးရယ်. . သူက အဲသလောက်အောင်ခြင်နေ တဲ့သူဆိုရင် ငါတို့ဆိုမှာ ကားလာမောင်းပါ့မလားဟဲ့' မွန်းက အံ့ဩသလိုလေး လှမ်းမေးတော့ မိုးစံက ရယ်ခဲ့

မစားမချင်း ခွံ့ကျွေးတော့မည့်ပုံစံမို့ မွန်း စိတ်ညစ်လာကာ
'ပေး... ပေး... စားမယ်... စားမယ်'

ဟု ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်လေး ပြောမိသွားသည်။
စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်... လူကို ကလေးတစ်ယောက်လို
နေရာတကာ လိုက်စောင့်ရှောက်နေတာလောက် နေရခက်တာ မရှိ
တော့။ မွန်းက လူငယ်ပီပီ လွတ်လပ်စွာနေချင်သည်။ သွားချင်ရာ
သွားပြီး စားချင်သလို စားဖို့ ဆန္ဒရှိသည်။ ဗေဒါဟာ သူမရဲ့ သက်
တော်စောင့်ဆိုတာ ပြောဖို့ရှက်ရွံ့ပြီး ကားဒရိုင်ဘာဟု သူငယ်ချင်း
တွေကို ပြောထားမိသည်။

သို့သော်လည်း သူ့ရဲ့ဂရုစိုက်မှု လွန်ကဲသောလုပ်ရပ်တွေ
ကြောင့် ပြောစရာမလိုဘဲ အားလုံးက သိကုန်ကြပြီဖြစ်သည်။

ဟိုတလောကလည်း သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မြရိပ်ညိုမှာ Stage
Show သွားကြည့်မိပါတယ်... ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ လူအုပ်ကြားထဲမှာ
ထင်းနေအောင် လှတဲ့ မွန်းကြောင့် ကောင်လေးတစ်အုပ်စုက အနား
က ကပ်လိုက်လာပြီး ရိတီတိနဲ့ ဇယားက ရှုပ်ချင်လာသည်။

မွန်းရဲ့နံဘေးမှာ ပါလာတဲ့ ဗေဒါကတော့ ပါးစပ်က ငွေ
ကုန်ခံပြီး ရှင်းချင်ပုံမရပါ။ ဦးဆုံး warning ပေးလိုက်သည်။

'ဟေ့ကောင်တွေ... နားတော့ကွာ၊ အကွက်တွေ လာခွေ

မနေနဲ့... ဒါ မင်းတို့နွယ်ရမယ့်အပင် မဟုတ်ဘူး'

'မင်းက ဝင်ပြောနေရအောင် ဒါ မင်းရဲ့ဇယားလား'

ဗေဒါက ဘာမှ ခွန်းတုံ့ပြန်မနေတော့ဘဲ အားကုန်ထည့်
ထားသောလက်သီးဖြင့် ထိုကောင်လေး၏မျက်နှာကို ထိုးထည့်လိုက်
သည်။ ဟိုဘက်ကလည်း အုပ်စုအားကိုးဖြင့် ဝင်ပြီး လက်စွမ်းပြကြ
သည်။ အများနှင့်တစ်ယောက်ပေမယ့် ဗေဒါက လုံးဝမဖြူပါ။ သူ့ရဲ့
ဖိုက်တင်တိုက်ကွက်များက လျင်မြန်လွန်းလှသည်မို့ အသက်ပင်
ရဲရဲ မရှူဝံ့ပါ။

လုံခြုံရေးတွေ ရောက်လာပြီး ဖျန်ဖြေပေးမှ ပွဲက ပြီးသွား
သည်။ ရန်ကုန်မှာ စတိတ်ရှိုးလေး တစ်ခါကြည့်မိပါတယ်။ ဝရုန်းသုံး
ထားဖြင့် ဘာမှ Feel မလာတော့ မွန်းမှာ တစ်ယောက်တည်း ဘယ်
သူ့ကို မကျေမနပ်ဖြစ်ရမှန်း မသိပါ။

သူ မွန်း အနားမှာ ရှိနေသရွေ့ လုံခြုံတယ်လို့ ခံစားရပေ
မယ့် တဖြည်းဖြည်း လွတ်လပ်မှုတွေ ပျောက်ဆုံးသွားသကဲ့သို့ ခံစားရ
သည်။

www.burmeseclassic.com

မွန်းတို့အုပ်စုထဲမှာတစ်ချိန်လုံး လန်းနေပြီး အသွက်ဆုံးဖြစ်
တဲ့ ခေမိက အေးအေးဆေးဆေးနှင့် နိုးနိုးလေးနေတတ်သော မွန်းတို့
အားမလိုအားမရဖြစ်ပြီး သွက်သွက်ကလေး ဖြစ်လာအောင် ဆွယ်
တရားဟောနေသည်။

‘နော် . . မွန်း . . လိုက်ခဲ့မယ် မဟုတ်လား’

‘ဘယ်ကိုလဲ ခေမိရဲ့’

‘မပြောဘူး . . လိုက်ခဲ့ရင် သိရမှာပေါ့’

မွန်းကသာ အင်းမလှုပ်အဲဒါမလှုပ်နေပေမယ့် ကျန်တဲ့ကောင်
တွေက လှုပ်လှုပ်ရွရွနှင့် ever မြောက်ကြဖြစ်နေကြပြီ။

‘လိုက်ခဲ့ကွာ မွန်း . . . တစ်ယောက်တည်း ကွက်ပြီး သစ္စာ
ဖောက် မလုပ်နဲ့’

သူတို့နှင့်မလှမ်းမကမ်းမှာရပ်နေသော ဗေဒါ့ဆီကို မွန်း
အဓိပ္ပာယ်ပါပါ လှမ်းကြည့်လေသည်။

‘ဘာလဲ . . ကိုကိုဘော်ဒီမိုက်လေးပါ ခေါ်မလို့လား’

‘ဘော်ဒီဂတ် လုပ်စမ်းပါဟယ်’

‘ဟဲ့ . . ဟိုမှာကြည့်လေ . . ဒီလောက်မိုက်နေတဲ့ ဘော်ဒီ’

အားကိုးချင်စရာကြီး . . ဟီး . . ဟီး’

‘ငါ လိုက်လို့ဖြစ်မယ် မထင်ဘူး ခေမိ . . နင်တို့ဘာသာပဲ
သွားလိုက်ကြပါဟယ် . . နောက်ပြီးသူပါလာရင် နင်တို့သိတဲ့အတိုင်း
ပဲ . . ကျွိုင်တွေက ပတ်ဦးမှာပေါ့’

မွန်းက ညည်းညည်းညာညာလေး ပြောတော့ ခေမိက

‘သူ့ မသိအောင် ထွက်ခဲ့ပေါ့ မွန်းရယ် . . ငါတို့က ညဖက်
ကျမှ သွားမှာပဲ ဥစ္စာ . . ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား’

အားနာတတ်သောမွန်းက ခေါင်းကို အသာလေး ညိတ်ပြ
လိုက်မိသည်။

ဗေဒါနေရတာက အိမ်ကြီးနှင့်မလှမ်းမကမ်းရှိကားဂိုဒေါင်
အပေါ်ထပ်တွင် ဖြစ်သည်။ နေရေး၊ ထိုင်ရေး၊ စားရေးအဆင်ပြေ
ပေမယ့်ညီမလေးခွာညှိအနားမှာ အချိန်ပြည့်ခစားနေရသည်မို့ခါ
တိုင်း သူလုပ်နေကျအလုပ်တွေကိုတော့ ရပ်ဆိုင်းလိုက်ရသည်။

အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ကို စမ်းပြီး ဘာသာပြန်ကြည့်နေ
သော ဗေဒါက ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို ထဖျော်ရင်း ညီမလေးကို သတိ
ရစိတ်ဖြင့် အိမ်မကြီးဆီ လှမ်းပြီး ကြည့်မိသည်။

ရွှေဘုံစံမင်းသမီးလေး မွန်းမှာ ခြွေရံသင်းပင်း စုံလင်လွန်း
သည်။ ငါးယောက်ထက်မနည်းသော အလုပ်သမားမိန်းကလေးတွေ
မွန်းရဲ့အပါးမှာ ခစားလို့လေ . .

ဗေဒါသည် သူ့မျက်လုံး သူ့ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ဆလင်းဘက်အိတ်လှလှလေးလွယ်ပြီး ငွေရောင်တောက်တောက် ပိုးပျော့ဂါဝန်လေးကို ဝတ်ထားသော မွန်းသည် ခြံဝဆီဆီ ခပ်သွက်သွက်ကလေး သွားနေသည်။

နောက်ကျောမလုံသလို နောက်ကိုလည်း မကြာခဏလှည့်လှည့်ကြည့်သည်။

ညီမလေးမှာ ညဖက်အပြင်ထွက်ဖို့ အကြောင်းမှမရှိတာ ဘိုးဘိုးဦးဝန်မင်းကလည်း ညီမလေးတစ်ယောက်တည်းဆို အသံသွားခွင့်မပြုဖို့ စည်းကမ်းကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ချမှတ်ထားသည်။ ညီမလေးတော့ ဒါတွေကို သိမည်မဟုတ်ပါ။

နံရံမှာ ချိတ်ထားသော ဂျာကင်တစ်ထည်ကို ဆွဲဝတ်ထား ဗေဒါသည် မွန်း၏နောက်မှ တိတ်တိတ်ဇာလေး လိုက်လာခဲ့သည်။ မွန်းသည် နှစ်ခြံကျော်လောက်တွင် မီးပိတ်ကာ ရပ်ထားသော ခေမီတို့ကားပေါ်သို့တက်ပြီး လိုက်ပါသွားပြီဖြစ်သည်။

ဗေဒါသည် သတိဝင်လာပြီး ဆက်မလိုက်ဘဲ ဝိုဒေါင်ထဲကားကိုထုတ်ကာ သူတို့ကားနောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှလိုက်လာခဲ့သည်။

မွန်းသည် သူမ ရောက်ရှိနေသောနေရာကိုကြည့်ပြီး အထူးအဆန်း ဖြစ်နေသည်။ အတားအဆီး မရှိတဲ့ နယ်မြေသစ်တစ်ခု

ရောက်နေရသလို ခံစားရသည်။ လူဝယ်တွေအားလုံး DJတီးလုံးနှင့် အတူ မြူးကြွနေသည်။ ခေမီတို့အုပ်စုက စည်းချက်ညီစွာ လှုပ်စွာကနေကြပြီ ဖြစ်သည်။

မွန်းတစ်ယောက်သာ သူတို့တွေကို ကြည့်ပြီး အံ့သြနေ၏။ ဒီလိုပတ်ဝန်းကျင်ဟာလည်း မွန်းနှင့်စိမ်းသက်လွန်းသည်။

တစ်ယောက်တည်း ငေါင်းစင်းစင်းဖြစ်နေသောမွန်းအနားသို့ အင်မတန်မှ မျက်စိရှုပ်စရာကောင်းအောင် ဝတ်ဆင်ထားသော ကောင်လေးတစ်ယောက် ကပ်လာခဲ့သည်။

'Hi. . ဒီလာပြီးငေါင်နေလို့ရှိရင်အကျိုးမရှိဘူးကွ. . ဟော ဒီလို မြူးမြူးလေး ကရအောင် come on'

ရဲတင်းလွန်းတဲ့ ကောင်လေးက မွန်းနဲ့ ရင်ချင်းအပ်မတတ်နီးတပ်လာသည်။ မွန်း တော်တော်သွေးပျက်လာပြီမို့ ထိုနေရာမှထွက်ပြေးဖို့အထိ စိတ်ကူးမိသည်။

'မွန်းချယ်ရီ'

ဗေဒါခေါ်သံကြားလို့ လှည့်ကြည့်လာတဲ့ မွန်းရဲ့မျက်လုံးထဲမှာ ကြောက်ရွံ့အားငယ်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်းတွေ ကြီးစိုးနေသည်။

'ဒီနေရာကို မင်းက ဘာထင်လို့လိုက်လာတာလဲ မွန်း. . ဒါ မင်းလာရမယ့်နေရာမဟုတ်ဘူး. . လာ. . လိုက်ခဲ့'

လိတ်ခဲ ဆိုပေမယ့် သူက မွန်းရဲ့လက်ကို ဆွဲပြီး ခေါ်တာ မဟုတ်ပါ။ မွန်းတစ်ကိုယ်လုံးကို စွေခနဲကောက်ချိပြီး ခေါ်ခဲ့တာဖြစ် သည်။

နိုက်ကလပ်မှာရှိတဲ့ လူတွေအားလုံး သူတို့နှစ်ယောက်တို့ ပြန်စိစိဖြင့် ကြည့်သူကြည့်သလို ဘာလဲဟဆိုပြီး အံ့သြစိတ်ဖြင့် ကြည့် သူကလည်း ကြည့်ကြပါသည်။

မွန်းသည် ရှက်စိတ်တွေ တစ်ကိုယ်လုံး ဖုံးလွှမ်းပြီး ဗေဒနီ နောက်ကျောကို တအုံးအုံးဖြင့် စိတ်ရှိုလက်ရှိုထုရိုက်နေမိသည်။

အလကားလူကြီး.. နေရာတကာ လိုက်လိုက်ရှုပ်တဲ့သူ.. သူက ဘာမို့လို့ မွန်းကို ချုပ်ချယ်နေရတာလဲ။ ဘိုးဘိုးနဲ့ကို တိုင်မယ်။ ဒီလူ့ကို အလုပ်ဖြုတ်ခိုင်းရမယ်.. မွန်းဘဝကို သူ ဘာမှ လာတန် သတ်နေစရာမလိုဘူးလေ.. .

အခန်း(၂၅)

ဦးမဟာသည် ရရှိလာသော ခိုင်မာသည့် သတင်းတစ်ရပ် ကြောင့် ရန်ကုန်သို့ဆင်းရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး သူ စတင်ရမည့် ထိုးစစ်တစ် ခုအတွက် ပထမဆုံးတိုက်ကွက်အနေဖြင့် ရန်ကုန်ရှိ မွန်းချယ်ရီ ရှိ သော လိပ်စာဖြင့် စာတစ်စောင်ထည့်လိုက်လေသည်။

'ခင်ဗျား နိုင်မလား.. ကျုပ်ပဲ အနိုင်ရမလားဆိုတာ ကြည့် ကြတာပေါ့ဗျာ.. မွန်းချယ်ရီဟာ ကျုပ်သမီးအစစ်အမှန်ဆိုရင် သွေး တစကားပြောလာမှာပဲ.. သက်ရှိထင်ရှားရှိနေသေးတဲ့အဖေအားလုံး ခေါက်ခေါက်ကြီးကို သမီးလေးက လျစ်လျူရှုပြီး ထားရက်မှာ မဟုတ်

www.burmeseclassic.com

ဝါသူး

အတိတ်ကို ပြန်မတွေးချင်သည့်လူစားထဲမှာ ဦးမဟာ မပါပါ။ သူ့ရဲ့အတိတ်ကို တစ်ချိန်လုံးတွေးနေဖို့ လိုသည်။ ဒါမှ သမီးလေးကို တွေ့ရမှာပေါ့..

အတိတ်မရှိတဲ့လူမှ မဟုတ်တာ.. ဆွတ်ယုံဖွယ်ကောင်းတဲ့ အတိတ်တော့ သူ့ဘဝမှာ မရှိခဲ့ပါဘူး။

ကြေကွဲနာကျင်ခဲ့ရတဲ့ စုတ်ပြတ်နေတဲ့ နေ့ရက်တွေက သူ့ရဲ့ အတိတ်ပဲပေါ့..

ထောင်ကျနေစဉ်တစ်လျှောက်လုံး ချယ်ရီနှင့်သမီးလေးတို့ သေမလောက် လွမ်းခဲ့ရသည်။

သူများတွေထက် ပိုချစ်တတ်ပြီး ပိုခံစားတတ်တဲ့ သူ့စိတ်ဟာ သူ့ကို အချိန်တိုင်း ဒုက္ခပေးခဲ့လေသည်။

ချယ်ရီဟာ စိတ်ဖောက်ပြန်ပြီး အစိမ်းသေနေသေရတယ်ဆိုတာ ကြားကြားချင်းမှာ သူ shock ရသွားခဲ့သည်။ ဖြစ်နိုင်ရင် အုတ်နံရံတွေကို ဖောက်ပြီး ချယ်ရီဝိညာဉ်ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ပြီး တောင်းပန်ချင်ခဲ့တာပါ။

သမီးလေးကျတော့ သွေးလွန်တုပ်ကွေးနဲ့ဆုံးပြီတဲ့.. ဘယ်လိုမှ သူ့လက်မခံနိုင်တော့ပါ။ သမီးလေး ဒီလောကကြီးထဲမှာ ရှိနေ

သေးတယ်ဆိုတာ သူ့ရဲ့မနောစိတ်က သိနေခဲ့သည်။

ထောင်က ထွက်ထွက်ချင်း သူ လိုက်စုံစမ်းခဲ့သည်။ အထီးကျန်နေတဲ့ ဦးဝန်မင်းဟာ ကလေးမလေး တစ်ယောက်ကို မိဘမဲ့ကျောင်းကနေ ခေါ်ယူပြီး မွေးစားသွားတဲ့သတင်းကြားတော့ သူ့ရဲ့ သံသယတွေ ပိုမိုကြီးထွားလာခဲ့ရသည်။

သူ မသေခင်မှာတော့ သမီးလေးနဲ့အတူတူနေရဖို့ဟာ သူ့ရဲ့အတောင့်တဆုံး အိပ်မက်တစ်ခုပါပဲ။

(ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာများ ပေးပို့လိုပါက အမှတ်-၄၁၊ မြေညီထပ်၊ မေတ္တာရောင်ပြန်ရုပ်ရှင်၊ လမ်း ၉၀၊ ကန်တော်ကလေး၊ ရန်ကုန်မြို့သို့ ပေးပို့နိုင်ပါသည်။)

www.burmeseclassic.com

မွန်းသည် ဗေဒါကိုစိတ်ဆိုးပြီး ခပ်တန်းတန်းသာနေတော့
သည်။ စကားမပြောသလို အဖက်လည်း မလုပ်တော့ ဗေဒါ စိတ်မ
တောင်းဖြစ်ရသည်။ သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာ သိက္ခာကျပြီး အရှက်
ရစေတဲ့အတွက် မွန်းက သူ့ကို လုံးဝမကျေနပ်မွန်း သူ့သိသည်။

ကိုကိုစေတနာကို ညီမလေး နားမလည်ပါဘူးကွာ. .
ကိုကိုပိုင်ဆိုင်တဲ့ အချိန်တွေအားလုံး ညီမလေးဆီမှာ ဝေး

ထားတာ အကြောင်းမဲ့မှမဟုတ်တာ. .

လောကမှာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ဘယ်နှမျိုးရှိသလဲလို့ သရုပ်
မခွဲတတ်ပေမယ့် ညီမလေးအပေါ်ထားတဲ့ ကိုကို့အချစ်ဟာ အနှိုင်း
မဲ့ပါကွာ. .

ဒီနေ့လည်း ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ မွန်းက shopping ထွက်
ရန် Shopping Mall တစ်ခုကို သွားဖို့အရေး အလုပ်သမားကောင်
မလေးတစ်ယောက်ကို လာပြောခိုင်းသည်။ သူမကိုယ်တိုင် တိုက်ရိုက်
မပြောတော့ သူ့ရင်ထဲမယ် နင့်နေအောင် ခံစားရပါသည်။ အညွှန်
အတေးကြီးလှချည်လား ညီမလေးရယ်. .

ထိုနေ့က ညီမလေးသည် လိမ္မော်ရောင်ဘောင်းဘီရှည်နှင့်
အမည်းရောင်အင်္ကျီခပ်ပွပွကို ဝတ်ထားပြီး သုံးကုံးဆက်လိမ္မော်ရောင်

ဆွဲကြိုးလေးကိုဆွဲပြီး ဆံပင်လေးတွေ ဒီတိုင်းချပြီး ထွက်လာသည်။
ညီမလေးရဲ့အလှကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး ပိုပြီး
အသက်ဝင်သွားပါသည်။

မွန်းအလိုကျ Shopping Mall ကို လိုက်ပို့ပြီး သူ့တာဝန်
အရ မွန်းရဲ့အနားမှာကပ်လိုက်ရမှာဖြစ်ပေမယ့် သူ့ကို မကြည်မလင်
ဖြစ်နေသောမွန်းကြောင့် မလှမ်းမကမ်းမှာသာ နောက်ချန်ပြီး လိုက်
ခဲ့ရသည်။

ဗေဒါဟန်းဖိဖုန်းသံလေး မြည်လာပါသည်။ ဖုန်းနံပါတ်ကို
ကြည့်လိုက်တော့ ဘိုးဘိုးဦးဝန်မင်းဆီက ဖြစ်နေသည်။

'ဟယ်လို. . ဗေဒါပြောနေပါတယ် ဘိုးဘိုး'

'မြေးလေး အခုဘယ်မှာလဲ သား'

'ဈေးဝယ်ထွက်နေပါတယ် ဘိုးဘိုး'

'သား သေချာနားထောင်နော်. . ဒီနေ့ကစပြီး မွန်းလေးကို

ဘယ်မှသွားခွင့်မပြုတော့ဘူး။ အခုနေတဲ့နေရာကနေ မနက်ဖြန်အပြီး
ရွှေ့ပါ သား. . ဦးသူခ ဆင်းလာပြီး နေရာအသစ် သူစီစဉ်ပေးလိမ့်
မယ်. . မွန်းကို ပို့ပြီး ဂရုစိုက်ဖို့လိုလာပြီ ဗေဒါ. . ရန်သူဆင်းလာပြီ
သတိထားဟေ့. . မရှင်းတာ ရှိသေးလား'

'မရှိပါဘူး ဘိုးဘိုး. . ကျွန်တော် သူ့ကိုခေါ်ပြီး အခုဝဲ

အိမ် ပြန်ပါမယ်

အကျီတစ်ထည်ကိုစိတ်ဝင်စားစွာလှည့်ပတ်ကြည့်နေသော မွန်းသည် လက်ကိုလာဆွဲပြီး ဆွဲခေါ်ခံရတော့ မကျေလည်တဲ့စိတ် တွေက ဒေါသအဖြစ်သို့ ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားသည်။

‘ရှင် . . ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ’

‘ဘိုးဘိုးအမိန့်ပါ မွန်းချယ်ရီ. . ဓုချက်ချင်း အိမ်ပြန်ပါတဲ့’

‘တောက်. . အဲဒါ ရှင် အာချောင်လို့ဖြစ်ရတာပေါ့. . ရှင်

မပြောရင်ဘိုးဘိုးက သိပါမလား. . အလကားနေရင်း လိုက်ချွန်နေ တာ’

ပြောရက်လိုက်တာ ညီမလေးရယ်. . ညီမလေးရဲ့ရာဇဝင် မှာ ဘယ်လိုလူတွေနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တယ် ဆိုတာ ကိုကို မသိပေမယ့် ညီမလေးရဲ့နောက်ကျောမှာ ဒဏ်ရာတစ်ခုပါလာခဲ့တာ ကိုကိုဘယ် တော့မှမမေ့ဘူး။ သူတို့ဟာ ညီမလေးကို အချိန်မရွေး ဒုက္ခပေးနိုင်တာ ပဲ မဟုတ်လား။

ကျီကျီတက်ချမ်းသာတဲ့ ဘိုးဘိုးရဲ့မွေးစားမြေးမလေးကို ပြန် ပေးမဆွဲနိုင်ဘူးလို့ ဘယ်သူက တပ်အပ်ပြောနိုင်မှာလဲ။

ဗေဒါက မွန်းရဲ့လက်ကို မလွှတ်တမ်းဆွဲပြီး ‘ခေါ်လာသည်’ မွန်းက ပွစ်ပွစ်ဖြင့် ဆောင့်အောင့်ကာ လိုက်ပါလာခဲ့ရသည်။

ထိုနေ့က အိမ်ရောက်ပြီးနောက် ဗေဒါသည် စာတိုက်ပုံးထဲ မှာ စာတစ်စောင်ရောက်နေတာကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့လိုက်ရသည်။

ဘိုးဘိုးရဲ့ အမိန့်အရတိုစာကို ဗေဒါမှာ ဖွင့်ဖောက်ပိုင်ခွင့်ရှိလေသည်။

ဗေဒါသည် စာကိုဖွင့်ဖတ်ပြီးနောက် လွန်စွာမှအံ့ဩမိလေ သည်။ စာထဲမှာရေးထားတာက

သမီးလေး မွန်းချယ်ရီ

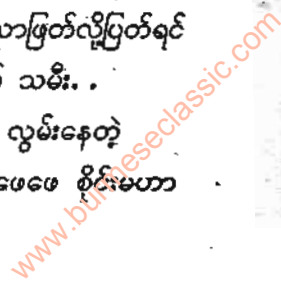
သိချင်တာလေးတစ်ခုရှိလို့ကူညီပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်။

သမီးရဲ့ နောက်ကျောမှာ ချယ်ရီပန်းပုံအမှတ်အသားလေး ပါတယ် မဟုတ်လား. . သမီးလေး အသိဆုံးဖြစ်မှာပါ။ တကယ်ပဲ အဲဒီအမှတ်အသားလေးရှိနေရင် သမီးဟာ ဖေဖေရဲ့သမီးလေးပါပဲကွယ်. . .

ဒီစာကိုရပြီး ဖေဖေကို အသိအမှတ်ပြုတယ်ဆိုရင် ဖေဖေ ထက်ကိုင်ဖုန်းနံပါတ်(၀၉. . . . .)ကို ပြန်ဆက်ပေးပါ သမီး. .

သမီးရဲ့ မွေးနေ့အမှန်ကို သိတဲ့လူဟာ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ဖေဖေ တစ်ယောက်တည်းပဲ ဖြစ်မှာပါ။ သမီးကို မတ်လ ၈ရက်နေ့၊ ၁၉၉၃ခုနှစ်မှာမွေးတာ. . တကယ်တော့ ရေကိုသာဖြတ်လို့ပြတ်ရင် ဖြတ် လိမ့်မယ်. . သွေးက ရေထက်ပျစ်ပါတယ် သမီး. .

သမီးကို အဝေးက လွမ်းနေတဲ့ ဖေဖေ စိုင်းမဟာ

စာဆုံးတော့ ဗေဒါ တော်တော် အံ့ဩသွားပါသည်။

ဒီပုံအတိုင်းဆို ညီမလေးမှာ သူ့အဖေရှိသေးတာပေါ့။ ညီမလေး ဘာမှသိသေးပုံမရဘူး။ ညီမလေးရဲ့အဖေလို့ ပြောတဲ့သူဟာ လူဆိုးလား. . လူကောင်းလားဆိုတာ အရင်သိထားဖို့လိုနေပြီ။

ကလေးငယ်ငယ်လေးကိုဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်အောင်လှုပ်မယ့် မိဘမျိုး ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိမှရှိပါ့မလား။

နှစ်တွေအကြာကြီးပစ်ထားပြီး သူ့ငွေကြီးက မွေးစားလိုက်မှ သမီးလာတော်ချင်နေတဲ့လူမျိုးလား. . ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီစာကို ဘိုးဘိုးဦးဝန်မင်းဆီ တင်ပြဖို့တော့ လိုနေပါပြီ။

အိမ်အသစ်ကို ကတိုက်ကရိုက်ပြောင်းလာရသည့်အတွက် မွန်း ဘယ်လိုမှ အစာမကြော့ပါ။ ရန်ကုန်ကို ကျောင်းလာတက်မိတယ်. . ဘယ်မလဲ လွတ်လပ်ခွင့်။

ကျောင်းပြီးသွားလို့ပြန်တမ်းတစရာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းဘဝတ ဘာများရှိတော့မှာလဲ. . .

အခုပြောင်းလာတဲ့အိမ်က မလှလို့မဟုတ်။ ပိုပြီးတောင် ဒီခိုင်းက မိုက်သေးသည်။ ရေကူးကန်လည်း ပါသည်။ မွန်းရဲ့စိတ်တွေ

ထိုက ဘာကိုမကျေနပ်မွန်းမသိတာ။

အိမ်ထဲမှာ ကောင်မလေးတွေ ပစ္စည်းတွေ နေရာချနေကြတုန်း မွန်းတစ်ယောက်တည်း ခြံထဲမှာ ဒန်းစီးနေမိသည်။ ဒန်းစီးတိုင်း တို့ကိုဗေဒါကို သတိရပါသည်။ ငယ်ငယ်တုန်းက သူတို့နှစ်ယောက် အတူတူစီးခဲ့ဖူးသည့် ဒန်းကလေး ရှိမှရှိသေးရဲ့လား။ ကိုကိုဗေဒါက နှစ်ဖို့ကောင်းသလောက် ဒီက ဗေဒါက အမြင်ကတ်ဖို့ကောင်းသည်။ နေရာတကာ ပါကိုပါတယ်. . .

မွန်းရဲ့မျက်လုံးတွေက ခြံမှာ လာချိတ်ထားသော အိတ်လှေလေးတစ်လုံးဆီ ရောက်သွားသည်။

ဒီအိမ်အသစ်ကို ဘယ်သူမှမသိဘဲ ဘာလို့ ပို့လိုက်တာပါလိမ့်. .

စပ်စုချင်သဖြင့် မွန်းက ထိုအိတ်ကို အသာလေးသွားယူလာသည်။

အိတ်ထဲမှထွက်လာသောဓာတ်ပုံလေးက သူမကို ပြုစားနေသည်။ မွေးနေ့ကိတ်တစ်လုံးကို နှစ်ယောက်အတူလှီးနေသော ကောင်

မလေးတစ်ယောက်နှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်။ အဲဒီကောင်လေးက ကိုကိုဗေဒါဆိုတာ သူမ မှတ်မိနေသည်။

စာအိတ်လေးထဲမှစာကို ယူဖတ်ကြည့်တော့ မွန်း စိတ်တွေ

ပိုပြီး လှုပ်ရှားသွားသည်။

ညီမလေးခွာညှို . .

ကိုကိုကို သတိရသေးရဲ့လား။ ကိုကိုက ညီမလေးကို စတုရန်း
မလပ် သတိရနေခဲ့တာ . . ဒီနေ့ ညီမလေးမွေးနေ့လေ . . မယုံမရှိဘူး
နဲ့ . . တကယ့်မွေးနေ့စစ်စစ်လေးပါ။

'Happy Birthday' ပါ . . ကိုကို Clematis လေး မအေး
တော့တဲ့တစ်နေ့မှာ ကိုကိုတို့ ပြန်ဆိုကြရအောင်နော် . .

ကိုကိုပေးခါ

ကိုကို . . ဘယ်မှာလဲ . . ကိုကိုက မွန်းကိုသိနေပြီး မွန်း
ဘာလို့ မသိရတာလဲ . . ဒီဒီဒီက ဗေဒါဆိုတဲ့လူကြီးများလား . .

မွန်းသည် မယုံမရဲဖြင့် ဗေဒါအပေါ် ပထမဆုံးအကြိမ်
သယံဇာတမိသည်။ သာမန်ထက်ပိုသော ဂရုစိုက်မှုမျိုးဖြင့် မွန်းရဲ့အ
မှာ စောင့်ရှောက်နေတာ ကိုကိုပေးခါမို့လို့လား . . .

အခန်း(၂၉)

ဦးဝန်မင်းသည် ဗေဒါ ပို့လိုက်သောစာကို ဖတ်ပြီးနောက်
ရင်ဘတ်ထဲမှ စူးပြီး အောင့်လာသည်။

'ဆရာကြီး . . . ဆရာကြီး ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်'

မျက်နှာမှာ တောရွေးတွေပြန်လာသည်အထိ နေရခက်လာ
သည်မို့ မယ်ကြည်ရဲ့ အမေးစကားကိုပင် ပြန်မဖြေနိုင်အောင် ဖြစ်
ရသည်။

'ဒေါက်တာ ခေါ်ပေး . . .'

မနည်းအားယူပြီး ပြောယူရသည်။

မယ်ကြည်က Family doctor ဆီ ဖုန်းဆက် ခေါ်ဖေး
ချိန်တွင် ဝိုင်းခနဲလဲကျသံကြားလို့ မယ်ကြည် လှည့်ကြည့်ပြီး -

‘ဆရာ.. ဆရာ.. မြန်မြန်လာပါနော်.. ဟိုမှာ ဆရာကြီး
လဲကျသွားပြီ.. စိုးသော်ရေး.. ဘယ်သူရှိလဲ လာကြပါဦး’

‘ဦးမစ်အိမ်ရှိလူအားလုံး ဝရုန်းသုန်းကားဖြစ်သွားကြသည်။
သူတို့ တတ်သလောက် မှတ်သလောက် ပြုစုပေးမယ့် ဦးဝန်မင်းက
သတိပြန်လည်မလာတော့ပါ။

‘ဆရာကြီးရေး.. ထပါဦး.. သတိရပါတော့ ဟီး.. ဟီး’

အသက် ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်က စပြီး ဦးဝန်မင်းတို့ဆီမှာ
မိသားစုလိုစောင့်ရှောက်ခံရပြီး ယုံကြည်မှုခံခဲ့ရသော မယ်ကြည်။
သူ့ဆရာကိုကြည့်ပြီး ဖခင်တစ်ယောက်နှင့်ခြား အပူထုံး
ကြွကာ ယူကြုံးမရဖြစ်နေရှာသည်။

‘မယ်ကြည်.. ဆရာ လာပြီ’

ဒေါက်တာသက်နောင် ရောက်လာပြီး ဦးဝန်မင်းကို
သပ်စစ်ဆေးသည်။

ဒေါက်တာ့မျက်နှာ မကောင်းတာ ကြည့်ပြီး တစ်အိမ်ထဲ
တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

‘သူ့.. အသက်မရှိတော့ဘူး’

ပထမဆုံး မယ်ကြည့်ထံမှ ဝိုင်းထွက်လာသည်။

တစ်ယောက်သောသူကထာဝရငြိမ်းချမ်းသွားပေမယ့်
ကျန်ခဲ့တဲ့လူအများစုက အပူလုံးကြွပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရပြီ။

မွန်းသည် ဘိုးဘိုးဆုံးတာ ကြားပြီး မူးလဲသွားသည်အထိ
ခံစားလိုက်ရသည်။ နောက်ဆုံးခရီးကို လိုက်ပို့ဖို့ အတွက် အားဆေး
သွင်းပြီး အားပြန်မွေးယူရသည်။

ပေဒါသည် မွန်းအနားမှ တဖဝါးမှ မခွာဘဲ ပြုစုပေးနေမိ
သည်။

ဆေးအရှိန်ဖြင့် မွေးနေသော မွန်းရဲ့နဖူးက ဆံစလေးတွေ
တို့ သပ်တင်ပေးရင်း သူ့နှုတ်မှ ညင်သာစွာ ပြောနေမိသည်။

‘ဘာမှ မကြောက်ပါနဲ့ ညီမလေးရယ်.. ညီမလေး ခွာညို
အနားမှာ ကိုကို အမြဲတမ်း ရှိနေမယ် ကာကွယ်ပေးနေမယ်နော်..
ညီမလေး မှတ်မိသေးလားမသိဘူး.. ဟိုးငယ်ငယ်လေးကတည်းက
ညီမလေးရှေ့မှာ ကိုကို အမြဲတမ်း ရပ်တည်ပေးခဲ့တာလေ.. အဲဒီ
အတွက် ဘယ်လိုအပြစ်ဒဏ်ပဲ ခံရခံရ ကိုကို ခါးစည်းပြီး ခံခဲ့ပါတယ်
ညီမလေးရယ်’

မွန်း နားကြားများ မှားနေလို့လား.. ကိုတိုက ညီမလေး
အနားမှာလာပြီးစောင့်ရှောက်ပေးနေတာပေါ့ဟုတ်လား.. တကယ်

ဝဲ တို့တို့ပေဒါပေါ့နော်။

'တကယ်လားဟင်၊ ရှင်. . ရှင်က ကိုကိုလား. . ညီမလေး
မေးနေတာ ဖြေဦးလေ ကိုကို'

ပေဒါသည် သူ့ရဲ့ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ကိုင်ပြီး သိဒ္ဓင်
စိတ်ပြင်းပြစွာမေးနေသောမွန်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲ
သွင်းရင်း တိုးဖွစွာ ဖြေမိသည်။

'ဟုတ်တယ် ညီမလေး. . ကိုကိုက ညီမလေးရဲ့ကိုကိုပဲ'

'ညီမလေးပျော်လိုက်တာ ကိုကိုရယ်. . ဘိုးဘိုးဆုံးတော့ ညီ
မလေးဘဝမှာ အားကိုးစရာလူ မရှိတော့ဘူးထင်ပြီး အားငယ်နေတာ
ကိုကိုရှိနေလို့ ညီမလေး အားရှိသွားပြီနော်'

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်
ပြီး မျက်ရည်တွေ ကျလာကြသည်။

ကွဲကွာခဲ့ရသော အတိတ်ကာလများ၏ ချောက်ချားဖွယ်
အိပ်မက်များ အဆုံးသတ်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

'ဘိုးဘိုးဆီ သွားကြရအောင်နော် ညီမလေး. . . မနက်ကြီး

flightနဲ့ လေယာဉ်လက်မှတ်ဝယ်ထားပြီးပြီ'

'ကိုကိုပါ လိုက်မယ်မဟုတ်လားဟင်'

'လိုက်မှာပေါ့ကွ၊ ကိုကို ညီမအနားက ဘယ်တုန်းက ခွာ

လို့လဲ အမြဲကပ်လိုက်နေလို့ ညီမလေး စိတ်ညစ်နေတာမဟုတ်လား'
နှမ်းလှတဲ့မျက်နှာလေးမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတဲ့
အရိပ် အယောင်တွေ အတိုင်းသား တွေ့နေရသည်။
'ညီမလေး မသိလို့ပြောမိတာပါ ကိုကိုရယ်. . . ခွင့်လွှတ်ပါ
နော်'

လက်အုပ်ကလေး ချီပြီး တောင်းပန်နေသော မွန်းရဲ့အပြု
အမူလေးကြောင့် ပေဒါအသည်းယားလာသည်။ သူ့ရဲ့ပါးလေးတစ်
ဖက်ကို မနာအောင်လိမ်ဆွဲလိုက်မိသည်။

ကိုကို သိလား. . အခုဆို ညီမလေးလေ နှင်းကျလို့ အေး
နေမှာကိုလည်း မမှုတော့ဘူး။ မိုးတွေ သည်းလို့ လျှပ်စီးလက်မှာကို
လည်း မကြောက်တော့ဘူး။

အဲဒါတာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့. . ကိုကိုကို အားကိုးလို့ပေါ့။
အနားမှာ ကိုကိုရှိလို့ပေါ့။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၃၀)

ဦးဝန်မင်း၏အသုဘအခမ်းအနားသည် သူ့အိမ်ပြိုလေးတွင် ပြောစမှတ်တွင်ရလောက်အောင်ကို ကြီးကျယ်ခမ်းနားပါသည်။ ဝန်မင်းကတော့တရားနဲ့လည်းမပြေနိုင်သေးဘူးပေါ့။ ဘိုးဘိုးရဲ့အေးမြတဲ့ မေတ္တာရိပ်ကလေး ပျောက်ဆုံးခဲ့ပြီပဲလေ။

ဦးဝန်မင်းထာဝရလဲလျောင်းရတော့မည့်အုတ်ဂူကလေးတွေမှာ ရိုက်ကြီးတင်ငိုကြွေးနေတဲ့ မွန်းကိုပေဒါကအားပေးနှစ်သိမ့်ပေးသည်။ ထိုစဉ်သူတို့ မမြင်ဖူးသော မိန်းမတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး

ပေဒါအား

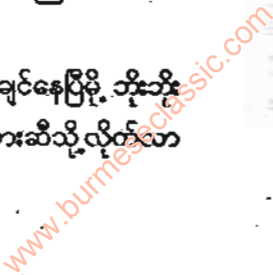
‘မောင်လေးကို ဦးသူခ ခေါ်နေတယ် ခဏလာခဲ့ပါတဲ့’ ဆိုပြီး ခပ်ဝေးဝေးမှာရှိနေသော ဦးသူခကို ညွှန်ပြပြီး ပြောသည့်အခါ ပေဒါက မွန်းကို စိတ်မချသဖြင့် တစ်ပါတည်း ခေါ်သွားရန် ဖျောင်းဖျသည်။

မွန်းက သံယောဇဉ်မကုန်စွာ အဘိုးရဲ့အုတ်ဂူနဲ့ဘေးမှာ ပေတပ်ပြီး ရပ်နေသည်။ ခုနက ပေဒါကို လာခေါ်သော အမျိုးသမီးက ‘ရပါတယ် မောင်လေးရယ် . . . အစ်မ ခဏစောင့်ပေးထားပါမယ် . . . သွားမှာသာ သွား . . . ကားပေါ်ကနေ စောင့်နေ ခေါ်လာခဲ့မယ်’

ဟုပြောတော့ အားနာစွာပင် ပေဒါလှည့်ထွက်သွားမိသည်။ ပေဒါထွက်သွားတာနှင့် ထိုမိန်းမက မွန်းကို အိမ်ပြန်ဖို့ စတင်တိုက်တွန်းပါတော့သည်။

‘ညီမလေး အိမ်ပြန်ကြရအောင်နော်၊ တော်ကြာ ကားပေါ်ထာလူတွေ စောင့်နေရတာ အားနာစရာကြီး’

မွန်းသည် ခေါင်းတွေမူးနောက်ကာ ယိုင်ချင်နေပြီဆို ဘိုးဘိုးတို့ နောက်ဆုံးကန်တော့ခြင်းဖြင့် ကန်တော့ပြီး ကားဆီသို့ လိုက်လာခဲ့မိသည်။

ကားတွေကအများကြီးဆိုတော့ ဘယ်ကားပေါ်တက်ရမှန်း
ခေါ်ဖြစ်နေသော မွန်းအား

'ဒီကားပဲ ညီမ. . ကားပေါ်တက်လိုက်'

ဟုပြောသဖြင့် မွန်းက လှမ်းတက်လိုက်မိသည်။ သူမ တက်
ပြီးနောက် ထိုကားတစ်ကားထိုး မောင်းထွက်သွားပါတော့သည်။
မွန်းမျက်လုံးလေးတွေ ချာချာလည်နေပြီဖြစ်သည်။

'ဟင် ကိုကိုရော. . ကိုကိုဗေဒါ ဘယ်မှာလဲ'

'စကားမများနဲ့ မိန်းကလေး အေးအေးဆေးဆေးသာလို့
ခဲ၊ အခုသွားမှာက သူစိမ်းဆီကို မဟုတ်ဘူး တကယ်လို့ မင်းနောက်
ကျောမှာ ချယ်ရီပန်းပုံအမှတ်အသား ပါနေမယ်ဆိုရင် အခုသွားနေ
တာ မင်းအဖေအရင်းဆီကိုပဲ. . ဘယ်လိုလဲ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်း
တယ် မဟုတ်လား'

မွန်းသည် ကြားသမျှစကားအားလုံးကို အံ့ဩစွာနားထောင်
ရင်း ကိုကိုကိုသာ လိုက်ရှာနေမိပါသည်။

ကိုယ့်အဖေအရင်းလို့ ဘယ်လိုပဲပြောပြော စိတ်ထဲမှာတော့
နားကျင်မျက်ရှုနေမိတာ အမှန်ပင်။ ကိုယ့်သားသမီးကို ဒဏ်ရာအနာ
တရဖြစ်အောင်လုပ်ပြီးမှစွန့်ပစ်တဲ့မိဘမျိုး ဘယ်မှာတွေ့ဖူးလို့လဲ။
ဗေဒါသည် ဦးသူခန့်တွေ့ပြီးနောက် သူ အဘတ်ခံလိုက်ရ

တာ သိသွားသည်။

သိသိချင်းပင် မွန်းအတွက် အရမ်းစိုးရိမ်ပြီး ပြန်လှည့်ပြီး
ပြေးလာစဉ် မယ်ကြည်က အမောတကော ပြေးလာပြီး သူ့အား
ပြောသည်။

'မောင်ဗေဒါ. . မွန်းလေး ဟိုကားပေါ်ပါသွားပြီ မောင်းပြေး
သွားပြီ မြန်မြန်လိုက်ပါဦး'

ဗေဒါသည် ဘာမှ မစဉ်းစားတော့ဘဲ ကားပေါ် တက်ကာ
လီဇာကိုဖိနှင်းပြီး ထိုကားနောက်သို့ မီအောင် လိုက်ခဲ့သည်။ ဟိုကား
က သူ့ကို မျက်ခြည်ဖြတ်ဖို့ကြိုးစားသည်။ သူ့ကလည်း ထက်ကြပ်
မကွာလိုက်သည်။

မွန်းသည် ဗေဒါကားလေးကိုမြင်ပြီး အားတက်ကာ ကျိတ်
ပြီး ဝမ်းသာသွားသည်။

ကိုကိုလိုက်လာပြီပဲ။

မမျှော်လင့်ဘဲ သူတို့ကားနှစ်စီး ကြားထဲသို့ ဂျစ်ကားတစ်
စီး ကန့်လန့်ဖြတ် ဝင်ခံလိုက်သည်။ ရှောင်တိမ်းချိန်မရလိုက်ဘဲ သူ့
ဗားက ဂျစ်ကားနား ရောက်ဖို့ သီသီကလေးအလိုမှာ ဘရိတ်အုပ်
လိုက်ရသည်။ ဂျစ်ကားပေါ်မှ ယောက်ျားငါးယောက်ဆင်းလာပြီး
သူတို့လက်ထဲတွင် တုတ်များကိုင်ဆောင်ထားကြသည်။ ညီမလေး

ပါသွားတဲ့ ကားကို သူ မျက်ခြည်ပြတ်သွားပြီပဲ။

'မင်းတို့ ဒါဘာလုပ်တာလဲ'

'ဘာလုပ်တယ်လို့ မင်း ထင်သလဲ. . . ဟေ့ကောင် အသား
မနာချင်ရင် back gear ထိုးပြီး ပြန်လှည့်သွား'

ဗေဒါက သူ့ကို အသားလွတ် လာခဲ့နေသောကောင်တွေ
ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။ ဗေဒါ ဆင်းလာတာနှင့်
တစ်ဖက်မှဦးအောင် တုတ်တွေဖြင့် ဝိုင်းချကြသည်။ ဗေဒါက ပြန်ခုခံ
ပြီး တစ်ပတ်လှည့်ခုန်ပြီးကန်ချလိုက်တော့ တစ်ဖက်မှလူတစ်ယောက်
ဖင်ထိုင်လဲကျသွားသည်။ သုံးယောက်လောက်ကို သူ ဖြိုနိုင်ပြီးချိန်
တွင် သူ့ဦးနှောက်မှာ နာကျင်ခြင်းနှင့်အတူ ပူခနဲဖြစ်သွားသည်။

ထိုနောက်မှာတော့ ဗေဒါသည် အမှောင်ကမ္ဘာထဲသို့ရောက်
သွားတော့သည်။

မွန်းသည် သူမ၏အဖေဟုပြောသော လူကြီးကို စိမ်းထား
အေးစက်သောမျက်လုံးများဖြင့် တွေ့တွေ့ကြီးစိုက်ကြည့်နေသည်။

မွန်းရဲ့ နောက်ကျောမှာ ရှိတဲ့ အမှတ်အသားကို သူမအား
လိမ်ညှာပြီးခေါ်လာသောမိန်းမက အင်္ကျီကိုလှန်ကြည့်ပြီးနောက် သူ
ဆရာကို သံတော်ဦးတင်လိုက်ပုံရသည်။

စိုင်းမဟာသည် သမီးလေးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာစိုက်ကြည့်ပြီး
ပြုံးပျော်နေသည်။

'သမီးလေး. . . ဖေဖေလေ. . . ပျော်လိုက်တာကွာ. . . ဒီတစ်
သက် ဖေဖေသမီးလေးကိုပြန်မတွေ့တော့ဘူးလို့ထင်နေတာ'

'ဒါဆို ကျွန်မကို စွန့်ပစ်ခဲ့တာ ဝန်ခံတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား'

'ဖေဖေ စွန့်ပစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး သမီး. . . တကယ်တော့
ဧည့်သည်တွေ ဦးဝန်မင်းက သမီးရဲ့အဘိုးအရင်းပါ. . . ဖေဖေထောင်
ကျသွားတော့ သမီးအဘိုးက သမီးနဲ့သမီးအမေကို ပြန်ခေါ်သွားခဲ့
တာ'

ပြန်မပြောချင်သောအတိတ်ကအရိပ်ဆိုးတွေကို သမီးလေး
သံသယ ရှင်းစေဖို့အတွက် ပြောပြနေရသည်။ သူ့စိတ်တွေက သူ
ကြောင့် ဘဝနစ်မွန်းခဲ့ရတဲ့ သမီးလေးမေမေကို သတိရပြီး
မောင်ထဲတွင် နာကျင်ရသည်။

အကြောင်းစုံကိုသိသွားပြီးနောက် စိတ်ထဲမှာ ရှင်းသွားပေ
မယ့် တိုက်ခေဒါကိုစိုးရိမ်စိတ်က ဖျောက်လို့မရနိုင်တာမို့ အရဲစွန့်ပြီး
မေးမိသည်။

‘ဖေဖေ.. ဒီနေ့ သမီးတို့ကားနောက်က လိုက်လာတဲ့ကား
ရော.. အဲဒီကားထဲက သမီးကိုကိုရော ဘယ်မလဲ’

‘ဘာရယ်.. သူက သမီးကိုကို ဟုတ်လား.. သမီးနဲ့ သူက
ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲ ဖေဖေကို ပြောပါဦးကွာ’

‘ကိုကိုခေဒါက သမီးဘဝရဲ့အလင်းရောင်ပါ ဖေဖေ၊ သမီး
ငယ်ဝယ်လေးကတည်းကကိုကိုက စောင့်ရှောက်လာခဲ့တာ.. မိဘမဲ့
ဂေဟာမှာသမီးရွှေက မားမားမတ်မတ်ရပ်ပြီး အကာအကွယ်ပေးခဲ့
သလိုအရွယ်ရောက်လာတော့လည်းသမီးအနားမှာနေပြီးအစစ
အရာရာလိုလေသေးမရှိအောင် အနွံတာခံနိုင်တဲ့သူပါ.. သူ့ကိုခေါ်
ပေးပါလား ဖေဖေ.. သမီးစိတ်ပူလွန်းလို့ပါနော်..’

တကယ်တော့ ဖေဖေ ဝမ်းနည်းရပါတယ် သမီး.. အခု
တွေ့ရတဲ့ သားအဖနှစ်ယောက်ကြားမှာ အစိမ်းရောင်ကြီးက တား
ဆီးထားသလိုပဲ..

ဒါပေမယ့် သမီးရဲ့သံယောဇဉ်တွေက ဟိုကလေး အပေါ်
မှာကျတော့ မြဲမြံလွန်းမက မြဲမြံနေပြီကိုး..

‘သူ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး သမီးရယ်.. သမီး စိတ်အေးအေး
ထားပါ’

တစ်သက်လုံးဝေးကွာခဲ့ရတဲ့ သားအဖနှစ်ယောက်ရဲ့ဇာတ်
သိမ်းခန်းဟာ ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို ဝမ်းသာအားရဖက်ပြီး ငိုတာမျိုး
မဟုတ်ပါလား။ သမီးလေးဟာ သူ့ကို အဖေရယ်လို့ သိပ်ပြီး အသိ
အမှတ်မပြုချင်သေးတာ သူသိသည်။

ဝတ်ကျောတမ်းကျောခေါ်လိုက်တဲ့ ဖေဖေ ဆိုတဲ့အသံလေးနဲ့
ဝဲ ကျေနပ်ရတော့မှာပေါ့ သမီးရယ်..

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၃၁)

ဦးမဟာသည် ခုတင်ထက်တွင် သတိရတစ်ချက် မရတစ်
ချက်ဖြစ်နေသော ဗေဒါကို ထိုင်ပြီး ကြည့်နေမိသည်။

သူ့တပည့်တွေ ပြောပြလို့ ဒီကောင်ရဲ့ သတ္တိနှင့်စိတ်ဓာတ်
ကတော့ လက်ဖျားခါချင်စရာပင်။ တစ်ယူသန် တစ်ခွတ်ထိုး လှုပ်
တတ်တာတွေက သူ့ငယ်ငယ်ကနှင့် တစ်ပုံစံတည်းပင်။

သမီးလေးခင်တွယ်တဲ့ သံယောဇဉ်ရှိတဲ့ ဤလူသားက
ကိုအကဲခတ်လေ့လာပြီး ပညာစမ်းရဦးမှာပေါ့ . . . ကိုယ်တော်လေး
သတိရတာနှင့်သမီးနာမည်ကိုပဲ တကွတ်တွတ်ခေါ်နေတော့တာ . . .

ညီမလေး . . . တဲ့၊ မွန်း . . . တဲ့

အစွဲအလမ်းကလည်း သေအောင်ကြီးမည့်ပုံ။ ရုပ်ကလေး
ကလည်း ခေတ်လူငယ်ပီပီ ရုပ်ရှင်မင်းသားလိုလို မော်ဒယ်လ်ဘိုင်း
လိုလိုနဲ့ အချောသားလား . . .

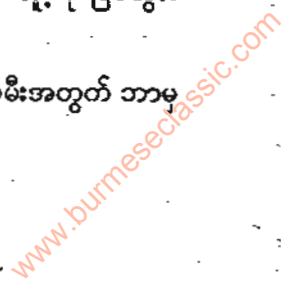
ယောက်ျားချင်းပင် တစ်ခါမြင်ရုံနှင့်မှတ်မိစေမယ့်ရုပ်မျိုးဆို
တော့ မိန်းကလေးတွေဆို ပိုပြီးဆိုးတော့မပေါ့ . . .

နှစ်ကာလတွေ ကြာမြင့်လာပြီး အသက်အရွယ်လေးခုလာ
လို့လားတော့ မသိ။ ဦးမဟာ၏စိတ်တွေကအရင်လို ကြမ်းကြုတ်
ခြင်းမရှိဘဲပျော့ပျောင်းသည့်ဘက်ကို နွယ်လာပြီဟု ပြော၍ရသည်။
သမီးလေးမျက်နှာကိုသူမသေခင်တွေ့သွားချင်ရုံလေးသက်သက်သာ . . .

သမီးဘက်က သူ့ကို အဖေဟု သတ်မှတ်လက်ခံပြီဆိုတာ
နှင့်တင် သေပျော်နေပါပြီလေ . . . သမီးဆီက တန်ပြန်ပေးလာမယ့်
မေတ္တာကိုတော့ စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး စောင့်ရမယ်ဆိုတာ သူ နား
လည်ပါသည်။

ဗေဒါ၏မျက်လုံးတွေ ပွင့်လာပြီးနောက် သူ့ကို မြင်သွား
သည်နှင့် အားယူပြီး ထဖို့ပြင်သည်။

‘နားနားနေနေ နေပါ မောင်ဗေဒါ . . . သမီးအတွတ် ဘာမှ
မစိုးရိမ်ပါနဲ့’

‘ဦး.. ဦးက ညီမလေးရဲ့အဖေ ဦးစိုင်းမဟာလားခင်ဗျာ’
‘ဟုတ်ပါဗျာ.. ဒါနဲ့ မင်းက ငါ့ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေတာတုန်း’

‘ဘိုးဘိုးအသုဘကို လာပို့တော့မှ ဘာဘဦးသုခက ပြောပြလို့ ကျွန်တော် သိထားတာ၊ ညီမလေးကတော့ ဘာမှမသိရှာပါဘူး’

‘ဖြစ်ပြီးသမျှအရာအားလုံးဟာပြန်ပြင်လို့မှမရဘဲကွာ.. အနာဝတ်အတွက်တော့ ဦး တောင်းချင်တဲ့ဆုက သမီးလေး ဦးကို နားလည်ပြီး ချစ်ခင်လာဖို့ပဲ’

အတိတ်မှာသူဟာ ဘယ်လိုလူကြမ်းကြီးပဲ ဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့.. ညီမလေးရဲ့ဖေဖေပဲ မဟုတ်လား။ အဖေဟာ အဖေပဲပေါ့.. ညီမလေးကို နားလည်လာအောင် ရှင်းပြရပါဦးမည်။

ဦးမဟာရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာစိတ်မကောင်းတဲ့အငွေ့အသက်တွေ လွှမ်းနေတာ သူ့မြင်ရတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

‘မင်းက ငှါသမီးအနားမှာ အမြဲစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တာဆို အဲဒီအတွက် ဦးက စိတ်ထဲကနေ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကျေးဇူးတင်စိတ်ထဲကွာ’

ဒီသူငယ်ရဲ့လုပ်ရပ်ကို ကြည့်ရင် သိသာနေပါသည်။ ဒီကောင်က သမီးအတွက်ဆို ဘာမဆိုလုပ်မည့်ကောင်ပဲ။

‘ရပါတယ် ဦးရယ်.. တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဟာ ညီမလေးအတွက် လူဖြစ်လာတဲ့ကောင်ပါ။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ တွယ်တာစရာဆိုလို့ ညီမလေးပဲ ရှိတာပါဗျာ’

ဦးမဟာသည် ပြည့်ရွန်းနေသောလပြည့်ဝန်းကြီးကို ကြည့်ပြီး လူ့ဘဝရဲ့အနှစ်ဟာ ဘာလဲလို့ မေးခွန်းထုတ်နေမိသည်။

တချို့တွေက မချစ်ကြဘဲနဲ့ပေါင်းသင်းရတယ်။ သူ့ကျတော့ အသည်းပေါက်အောင် ချစ်ပေမယ့် အချစ်ဆိုတာကို ထုတ်ဖော်မပြုတတ်တဲ့အတွက် အဆုံးသတ်မှာ ကြေကွဲစရာဖြစ်ရပ်တွေနှင့် သေတဲ့အထိ အိပ်မက်ဆိုးတွေ ပါသွားတော့မည်။

လူ့လောကနှင့်ဘဝတစ်ခုကို အလှဆင်ဖို့ဆိုတာက ချစ်တဲ့သူတွေ ပေါင်းဖက်မှသာ ပြည့်စုံတော့မပေါ့.. ။

သမီးလေး နောင်ရွေးအတွက် သူ စိတ်ချလိုက်ပါပြီ။ တစ်ဖက်လုံး စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဆုံးဖြတ်လုပ်ဆောင်ခဲ့သည့်စိတ်ရှိင်းတွေထိုး ခွာချလိုက်တော့ ရင်ထဲမှာ ပေါ့သွားသလို ခံစားရသည်။

သမီးလေး ပျော်ရာမှာ နေပါစေတော့လေ..

www.burmeseclassic.com

တ သူ့မျက်နှာချောချောဆီ ငေးနေမည်ဆိုတာ ကြည့်စရာ မလိုဘဲ နှင့် သူသိနေပါသည်။

‘ကိုကို. . . ညီမလေးအနားမှာ တစ်သက်လုံးနေမှာလားဟင်’
ကောက်ခါငင်ခါ မေးလိုက်သော မွန်းရဲ့ကလေးဆန်သော စကားကြောင့် သူ ပြုံးမိသွားသည်။ မွန်းလေးကတော့ သူ့စကား၏ အဓိပ္ပာယ် ဘယ်ရောက်လို့ရောက်မှန်းလည်း သိပုံမရပါ။

‘ညီမလေးအနားမှာ တစ်သက်လုံးနေဖို့တော့ အာမ မခံနိုင် ဘူးနော်၊ ကိုကိုမိန်းမရသွားရင် တို့ကိုမိန်းမနဲ့နေမှာပေါ့’

မွန်း၏မျက်လုံးတွေ ငြိမ်သက်ကာ အံ့ဩမှုအရိပ်တွေ ပြည့် သိပ်နေသည်။ ချက်ချင်းပင် သူမရဲ့မျက်လုံးမှာ မျက်ရည်ကြည်တွေ ရစ်သိုင်းလာသည်။

‘ဟင့်အင်း. . . မယူရဘူး၊ ကိုကို မိန်းမမယူရဘူးနော်. . . မွန်း ပြောတာ ကြားလား ကိုကို’

ညီမလေးရဲ့ခါးခါးသီးသီးအမူအရာကို ကြည့်ပြီး ဗေဒါတ ပန်းတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

‘ကိုကိုက အဲဒီကောင်မလေးကို. . . ဟောဒီအထဲက နှင်းနု အောင် ချစ်မိနေပြီကွ၊ သူနဲ့ဝေးရင် ကိုကိုသေသွားမှာ. . . ညီမလေး တ ကြည့်ရက်လို့လားဟင်’

အခန်း(၃၂)

ဗေဒါရဲ့ကားလေးကကတ္တရာလမ်းမပေါ် မှာတစ်ရပ်ရပ်ပြေး လွှားနေသည်။ လှောင်ချိုင့်ထဲကလွတ်လာတဲ့ငှက်ကလေးလို အဖော် ကြီးပျော်နေသူက မွန်းချယ်ရီ။

‘အေးလိုက်တာ ကိုကိုရယ်’

မွန်းရဲ့ ချွဲနဲ့လာသောအသံလေးကြောင့် ဗေဒါက သူ့ထံ လာသော ဂျာကင်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ချွတ်ပြီး မွန်းကို လှမ်းမေး သည်။

‘ရော. . . ကိုကိုဂျာကင်လေး ထပ်ဝတ်ထား’

နုပျိုသောလှပမှုတွေရစ်သိုင်းထားသည့်မွန်းရဲ့မျက်နှာလေး

သူ့ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ပုတ်ပြပြီး မေးဆတ်ကာ မေးလိုက်
တော့မှ မွန်းက ကျကျပါအောင် ငိုပါတော့သည်။ ဗေဒါက လူပ
သော View Point အရောက်တွင် ကားကိုထိုးရပ်လိုက်သည်။

'ညီမလေး... ကြည့်စမ်း... မရှက်ဘူးလား ငိုနေတာများ
အားရပါးရနဲ့ ကိုကိုယူမယ့်မိန်းမက...'

'တော်ပြီ... မသိချင်ဘူး... လာမပြောနဲ့'

မွန်းက ဟန်တားပေမယ့် ဗေဒါက သူမကိုယ်လုံးလေးထို
စွေခနဲဆွဲဖက်ကာ ရင်ခွင်ထဲသွင်းရင်း

'ဟောဒီမှာ...'

ဟု အဝီအပြင်ကြီးကိုပြောချလိုက်တော့သည်။

'ဟိတ်... ဒီဘက်လှည့်လေကွာ'

'မွန်း ရှက်တယ် ကိုကို'

'ကဲကွာ... ရှက်ဦး... ရှက်ဦး'

အရှက်အကြောက် ကြီးလွန်းတဲ့ ကောင်မလေးနှင့် အချစ်
ကြီးလွန်းတဲ့ ကောင်လေး... နှစ်ယောက်ကြောင့် သူတို့ရဲ့ဝန်းကျင်
လေးဟာ ပိုပြီး စိမ်းစိုသွားပါသည်။

'ကိုကို မကောင်းဘူးကွာ'

'ဒါဆို ကိုကို မိန်းမယူပစ်လိုက်မှာနော်'

'ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... မယူနဲ့မွန်း ယောက်ျားမယူချင်
သေးဘူး'

မွန်းရဲ့ပုံစံလေးက အသည်းယားဖို့ ကောင်းပါသည်။

'ဒါနဲ့များ ကိုကိုကို တစ်သက်လုံးအနားမှာ နေဆို'

'အဲဒါက ရိုးရိုးနေခိုင်းတာလေ'

'မရတော့ဘူးလေ... အခု ကိုယ့်ယောက္ခထီးကြီးက ပါဝါ
တွေ အပြည့်ပေးလိုက်ပြီ... သမက်ရာထူးနဲ့ထိုက်တန်လို့တဲ့'

'ကြည့်စမ်း... ကြည့်စမ်း... ကိုကိုကလေ တတ်လည်းတတ်
နိုင်တယ် ဟွန်း'

မွန်းက ချစ်စနိုးလေးပြောပြီး ဗေဒါနားမှ အရိုးခေါင်းပုံနား
ဆွဲလေးကို အသည်းယားစွာ ဆော့ကစားနေပါသည်။

မွန်းရဲ့ ထိုပုံစံလေးကို ဗေဒါက မြတ်နိုးမဆုံးစွာပင် တစ်မိ
စိမ့်ကြည့်နေမိသည်။

ညီမလေး ကိုကိုကိုချစ်လားလို့ ကိုကို ဘယ်တော့မှမေးတာ
မဟုတ်ဘူး။

တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်
ချစ်နေတဲ့အကြောင်း မျက်လုံးကတစ်ဆင့် ရင်ထဲကို ထိုးတောက်ပြီး
မြင်နိုင်နေတာပဲ မဟုတ်လား...

www.burmeseclassic.com

မူပိုင်နှင်းဆီ - ၂၄၂

ကောင်စိုးတွေ ဝေနေသော ကောင်တန်းကြီးကို ချစ်တတ်
လွန်းတဲ့ ချစ်သူနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ခါးကို တစ်ယောက် ဖက်
ကာ ကြည်နူးစွာ ကြည့်နေကြသည်။

ကောင်မလေးက သူ့အားကိုးတဲ့ သူ့ကိုကိုရဲ့ပခုံးမှာ ခေါင်း
လေးမီတင်လိုပေါ့. . .

မူပိုင်နှင်းဆီ

8:22 Pm

29th, March, 2010

Monday